89

Amanda Carpenter

FURIE

COLECTIA ROMANTIC

89

Amanda Carpenter

FURIE

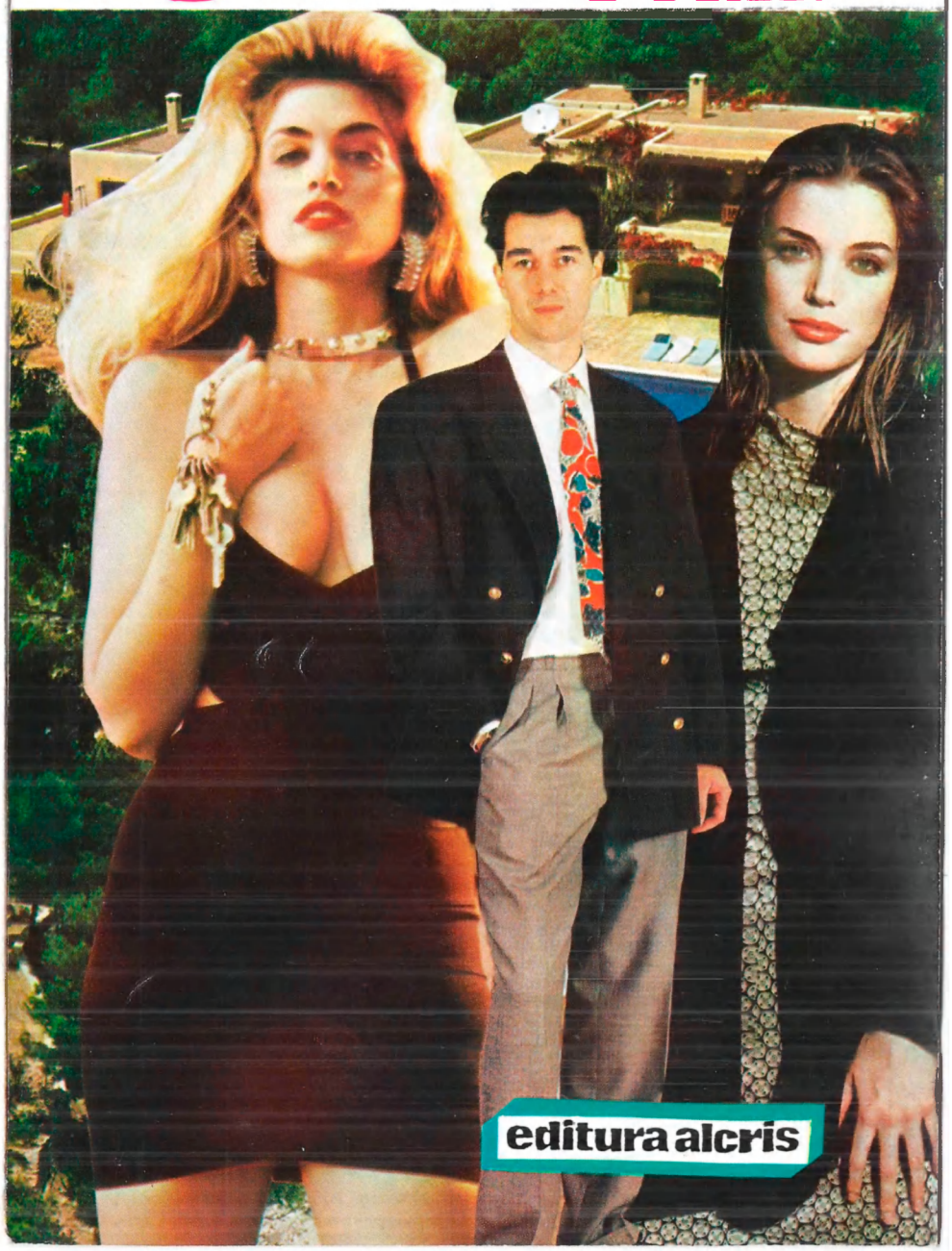

editura alcris

AMANDA CARPENTER

FURIE

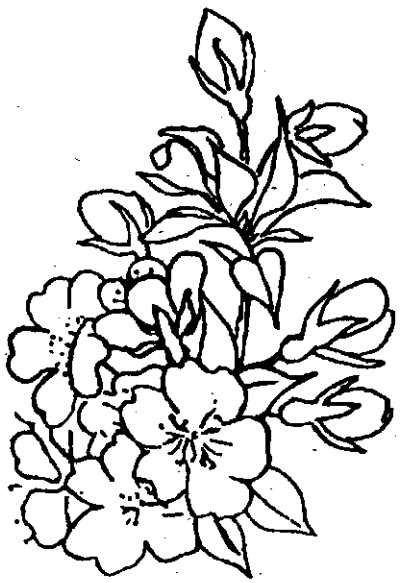

Coperta: ANDY

© 1994, Amanda Carpenter

RAGE

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii ALCRIS – M94

AMANDA CARPENTER

FURIE

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-53-1

Colecția „ROMANTIC“

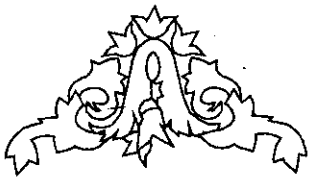

CAPITOLUL I

Scena ar fi trebuit să fie idilică. Femeia frumoasă așezată la masa mică, vizavi de bărbatul distins, avea scaunul întors pentru a privi prin ferestrele din podea până-n tavan ce dădeau într-un balcon mic. De pe balcon se vedeau împrejurimile cele mai luxoase și selecte ale New York-ului și principalele magazine, mai îndepărtate dar clar vizibile, de pe Fifth Avenue. Priveliștea era amețitoare, în permanentă mișcare și schimbare. În acel moment ploaia bătea fără milă pe balconul din beton și afară vremea era cenușie și deprimantă.

Înăuntru, însă, era complet altfel, deoarece camera de zi în care se aflau amândoi era spațioasă, tavanul făcea o boltă deasupra capetelor lor și culorile estompate ale decorațiunilor interioare erau bogate în nuanțe subtile. Femeia a ridicat o ceașcă de ceai extrem de fină, executată manual, cu o mână elegantă și o privire întrebătoare adresată bărbatului care ședea de partea cealaltă a mesei. Totul – femeia, apartamentul luxos de la ultimul etaj, picturile în ulei originale, scumpe și pline de gust,

strategic aranjate – totul sugera o opulenţă sobră, o eleganţă precisă şi o notă întâmplătoare, surprinzătoare, de gravitate.

Femeia era tot atât de perfect aranjată ca şi camera frumoasă, cu umbre, din spatele ei. În eleganţa tăcută a încăperii ea se detaşa ca o pată vie de culoare, şi ochii bărbatului reveneau tot mai des la ea. Era într-adevăr punctul central al camerei. Sprâncenele arcuite i se ridicaseră uşor spre bărbatul din faţa ei. Era surprinzător de atrăgătoare, şi tot atât de distantă. Părul roşu închis, natural, era pieptănat pe spate acoperindu-i umerii fragili şi cădea ca o coadă de mătase în jurul figurii ei clasice. Avea tenul alb, dar cu o nuanţă palidă, bolnăvicioasă, de un sidefiu strălucitor, ca de fildeş. Conturul obrazului era oval, cu excepţia pometilor ridicaţi, dar surpriza neaşteptată a chipului ei şi aşa extrem de pur, erau ochii, pentru că aveau o culoare galben-aurie, stranie şi fascinantă, şi forma unor ochi de pisică.

Scena ar fi trebuit să fie idilică, în timp ce bărbatul încuviinţa din cap la întrebarea nerostită a femeii şi ea i-a turnat ceai în ceaşcă, dar în perfecţiunea fizică a atmosferei atrăgătoare, bărbatul simţea umbre întunecate care nu erau provocate de cerul plumburiu de afară, ci de emoţiile femeii din faţa lui.

Jessica se uita la Justin cu amuzament şi afecţiune. El avea cam patruzeci şi ceva de ani, părul tuns scurt îi încărunţise pe la tâmple, iar la coada ochilor albaştri

începuseră să apară riduri. Cu toate acestea, arăta foarte chipeș: maxilare ferme, o bărbie despicată și un corp îngrijit care avea aproape un metru și optzeci și cinci înălțime. Cât era Jessica de înaltă și tot nu-i ajungea decât până la bărbie, chiar cu tocurile ei cele mai înalte. Ochii lui Justin erau pătrunzători și strălucitori ca lama unui cuțit. Rar îi scăpa ceva, cu astfel de ochi. În timp ce acest gând îi trecea prin minte, ochii Jessicăi s-au încețoșat și au devenit inexpresivi. Azi nu era așa de sigură că vroia ca el să-i citească gândurile.

Ar fi trebuit să se căsătorească cu el când i se ivise șansa, acum patru ani. Dar momentul trecuse și amândoi știau acest lucru. Avusese un sentiment romantic pentru el, cu destul de mult timp în urmă, dar a fost o pasiune trecătoare și nu a durat. Era un bărbat minunat și fusese prietenul ei loial aproape zece ani. Se cunoșteau foarte bine unul pe altul. Îi venea să zâmbească, atunci când se gândea în urmă, la felul cum se întâlniseră. Justin, care fusese recent numit judecător, era în acea vreme un tânăr avocat, iar ea avea numai optsprezece ani și abia sosise la New York de la liceul din Vermont. El era apărător din oficiu și fusese desemnat să apere un grup de demonstranți împotriva armelor nucleare, care o cam luase razna și din care făcea și ea parte. Pe el l-a atras ceva la ea și apoi au devenit prieteni buni, o relație care avea să se întindă pe parcursul mai multor ani.

Ea privi afară și oftă. Ploaia continua să cadă. Era sigură că va ploua zile întregi. Devenise o

persoană atât de diferită față de fata aceea de acum zece ani. Nu-i venea să creadă cum fusese viața ei. Urcase scara succesului, ca fotomodel, până azi, când era considerată una din cele mai bine plătite și mai cunoscute manechine. Succes cu litere mari, s-a gândit ea. S-a strâmbat ușor.

– Ai o expresie ciudată pe față, draga mea. La ce te gândești? Uitându-se la Justin, ea observa preocuparea amabilă, prietenoasă, de pe figura lui.

Buzele i s-au arcuit din nou într-un zâmbet, dar era numai o mișcare a mușchilor și nu un zâmbet adevărat.

– La nimic, a zis ea ușor, ridicând ceașca din care bău cu delicatețe. Ceașca era din porțelan pictat manual și ea s-a aplecat în față pentru a se sprijini cu coatele pe masă. Unghiile îi erau date cu un lac de culoarea bronzului, și un inel de safir strălucea la mâna ei dreaptă.

– Draga mea, minți printre dinții tăi albi perfecți și amândoi știm asta, îi spuse el fără menajamente. Te cunosc de mult prea multă vreme și încă foarte bine. Nu crezi că mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, din momentul în care am intrat în această încăpere?

– Ce vreme mizerabilă este afară! spuse ea cu o dușmănie neașteptată. Urăsc ploaia. Întotdeauna mă face să mă foiesc abătută prin casă, nervoasă și încruntată ca o cotoroanță afurisită! Probabil mă paște menopauza...

L-a simțit cum tresare surprins, apoi a luat-o în râs:

– Ce lucruri îngrozitoare îți ies din gură! Și încă nu ai împlinit douăzeci și șapte de ani, nu?

Ea sorbi din ceai, cu ochii plecați.

– Douăzeci și opt, dar te rog să nu începi să faci socoteala, da? Nu pot să sufăr să mi se amintească ce vârstă am... Douăzeci și opt. Poate că dacă va avea noroc îi mai rămâneau încă șapte ani în actuala meserie. Apoi vor apărea ridurile, acele semne inevitabile ale înaintării în vârstă. O, aveă suficienți bani, dar mai era și plictiseala! Și posibilitatea de a fi respinsă, recunoscu ea fără chef... Spune-mi – întrebă ea cu un efort pentru a-și abate gândurile – mergi la petrecerea de logodnă a lui Trevor în seara asta? Am auzit că va fi un eveniment social important. În timp ce rostea ultimele cuvinte, vocea îi era rezervată.

El zâmbi.

– Depinde. Va fi și Damien acolo?

Ploaia curgea la nesfârșit din cerul jos, apăsător.

Ea o privea cum cade ca o cascadă, cu o expresie ușoară de dezgust.

– Dacă ploaia asta nu se oprește, cred că mă va inunda, deși mă aflu la etajul douăzeci și cinci! Uită-te numai la balcon, te rog! I-a surprins privirea răbdătoare, versată și a oftat. Nu avea rost să se eschiveze cu Justin. Zece ani constituiau o perioadă destul de lungă să cunoști pe cineva și el o cunoștea cu mult prea bine. Dragul meu, Damien este Damien

și prin definiție este complet imprevizibil. Habar n-am dacă va veni sau nu. Și-a mutat privirea de la el, apoi l-a fixat din nou cu intensitate. Este imprevizibil, poate cu excepția că nu suportă să te vadă și să i se pomenească despre tine. Surprinzător.

– Nu este chiar atât de surprinzător. Îi displace prietenia noastră și i-ar face plăcere să fie sigur că nu te voi mai vedea niciodată. Gelozia, Jessica, este un monstru cu ochii verzi. Este un bărbat foarte posesiv și de aceea mă surprinde puțin invitația neașteptată pe care mi-ai adresat-o azi. Întotdeauna am făcut tot posibilul să păstrez pacea și distanța dintre Damien și mine și cred că aceasta este doar a doua oară când mă aflu în acest apartament. Este neglijență sau indiferență din partea ta, draga mea?

Ochii ei s-au întâlnit cu ai lui și ceva s-a aprins în ei pentru a se stinge apoi imediat.

– Vezi prea multe, a murmurat ea, împreunându-și mâinile cu rigiditate și ferindu-se din raza privirii lui. Ai grijă ca Damien să nu se mai interpună între noi, Justin Marsh. Te apreciez foarte mult ca prieten și sunt convinsă că relația noastră este cea mai ideală relație posibilă. Te poți bizui pe ea, îți dă încredere și este reciproc afectuoasă, nepervertită de relații sexuale murdare. Încercarea ei deliberată de îndrăzneală a fost întâmpinată cu un nou hohot de râs.

– Dar se pot spune multe despre sex...

Ochii lui Justin s-au plimbat admirativ în jos pe corpul ei. Înaltă și grațioasă, Jessica avea sâni și

şolduri sugestiv arcuite şi conturate, în armonie cu senzualitatea buzelor ei.

– Ştii că Damien nu are nici o autoritate asupra mea, cu toată puterea şi ambiţia mea. Asta îl înfurie. I-ar place să-mi poruncească să nu mai am de a face cu tine şi să te ţin la distanţă, dacă se poate. Se simte foarte frustrat deoarece nu este obişnuit ca cineva să i se împotrivească. Nu, draga mea, pur şi simplu trebuie să se împace cu faptul că noi doi suntem prieteni apropiaţi şi întotdeauna vom fi aşa, pentru că ştie că te ador. Ce mai face diavolul ăla, totuşi?

– Cum îl ştii, ceea ce înseamnă diferit de la o zi la alta. Asta când este aici, bineînţeles. Săptămâna trecută a fost plecat în Franţa şi abia s-a întors. Jessica se controla bine şi era mândră de vocea ei calmă şi de expresia liniştită de pe chip.

Justin nu era însă uşor de păcălit; a strâns din pumni şi a spus:

– Este un nemernic să te trateze astfel! Pun pariu că, la fel ca de obicei, nici nu ţi-a spus măcar că pleacă, lăsându-ţi, în cel mai bun caz, un bilet mâzgălit fără să-ţi spună când, sau dacă, se va întoarce! Nu pot să suport modul în care se poartă cu tine!

Nici eu, se gândi Jessica şi închise ochii, înspăimântată că aproape era să pronunţe cuvintele cu voce tare. Vorbele i-au ieşit cu o oarecare notă de asprime:

– Ştii că Damien şi cu mine am stabilit încă de la început că relaţia noastră este în mod strict fără

obligații. Dacă m-aș fi purtat copilărește și i-aș fi cerut să știu orice mișcare, orice face, s-ar fi sufocat și l-aș fi îndepărtat de mine. Pe când așa, pleacă pentru câtva timp, dar se întoarce întotdeauna în cele din urmă. Este un lucru pe care trebuie să-l accept, dacă vreau să am o relație cu el. Surâse batjocoritor. Și ceea ce simt eu nu se poate compara cu durerea pe care ți-o provoc ție. Dacă n-aș fi egoistă, te-aș expedia pe ușa aceea și ți-aș spune să nu mai vii niciodată înapoi. Apreciez prietenia ta atât de mult încât te fac să suferi.

De data asta a fost rândul lui să zâmbească și a întins mâna s-o bată ușor pe obraz.

– Știi că apreciez prietenia noastră mai presus de orice. Te-aș fi luat de soție într-o secundă dacă m-ai vrea, și știi bine acest lucru. Dar situația se prezintă astfel, că vreau prea mult prietenia ta ca să stric totul cu mândria mea masculină și orgoliul meu jignit! Nu mă faci să sufăr, îmi aduci numai fericire. Aș dori numai ca Damien să-ți dea fericirea pe care o meriți. La atingerea lui ușoară ea a tresărit, calmul ei perturbându-se ușor. Justin s-a uitat la ea îngrijorat. Știi că nu ești fericită, zise el brusc. Și numai ticălosul ăla este de vină, sunt sigur. Ce a mai făcut de data asta? Nu-mi poți ascunde că ești tulburată de ceva, oricât ai încerca. Ce s-a mai întâmplat acum?

Ea rămase pe gânduri, amestecând ceaiul la nesfârșit.

– Damien este un om ciudat. Și cine-l cunoaște mai îndeaproape? Eu nu, și aș fi prima care s-o

recunosc. Nu-i cunosc viciile. Nu vorbeşte niciodată despre el sau despre trecutul lui – o, lucruri superficiale da, ştiu, dar nimic relevant. Păr negru, ochi negri, cu trecut întunecat, plin de umbre. Este un apucat. Nu se linişteşte niciodată, nu dezvăluie nimic despre el şi nu se lasă până nu obţine ceea ce vrea. Chiar şi tu recunoşti asta. Este un bărbat strălucit şi-l iubesc, dar ca să-l cunosc... Ei bine, cine-l cunoaşte, la urma-urmei, pe Damien?

Justin se uită atent la ea. Arăta foarte calmă, ca o madonă pură. Ea-i întoarse privirea fără ezitare, nişte ochi aurii strălucind pe pielea albă iar părul parcă în flăcări, se aprindea pe fundalul camerei din spatele ei.

– Regret, murmură el, că te-am învăţat arta disimulării, deşi trebuie să ştii că eu, ca fost avocat, n-am putut să nu observ. Hai, draga mea. Ce-a făcut?

– Ce-a făcut? repetă ea, desfăcându-şi degetele mâinilor subţiri şi uitându-se la unghii cu grijă. Damien a hotărât că trebuie să se căsătorească, asta-i tot. Deşi încă n-a făcut nici un pas concret în direcţia asta.

Privirea ei tristă a întâlnit-o pe cea a lui Justin. Figura acestuia se întunecase de supărare la auzul vorbelor ei.

– Să se căsătorească! Şi cu cine, mă rog, se gândeşte să se căsătorească? Cu tine, nu-i aşa?

Râsul Jessicăi, ca sunetul unui clopoţel de argint, a răsunat fără convingere, zgâriindu-i timpanele. S-a liniştit imediat şi a spus:

– Zău, dragul meu, mă aşteptam la mai mult rafinament din partea ta. Nu te însori cu propria-ţi umbră. Găseşti o soţie proastă, potrivită, şi îţi vezi de treabă înainte. Genul de casă, aş zice, deşi trebuie să-ţi spun că n-am compătimit niciodată femeia umilă care trebuie să stea acasă, să facă copii cu ghiotura şi să nu se distreze deloc. Brusc, şi-a schimbat atitudinea şi s-a sprijinit obosită pe o mână, cu o expresie stranie în ochi. Nu, dragul meu, Damien nu se va însura niciodată cu mine. Am o familie necorespunzătoare, nu dispun de relaţii sau de bani – se va căsători în lumea afacerilor, dacă nu mă înşel.

Bărbatul blond din faţa ei o privea cu o expresie ciudată, tristă, pe figura severă.

– Jessica, Jessica, spuse el cu un geamăt bizar. Te ştiu de atâta timp, iar în ultimii trei ani te-ai schimbat, încât aproape nu te mai recunosc. Unde este fata care-mi spunea cu atâta impetuozitate că nu se va mărita niciodată fără să iubească? Unde este fata care avea steluţe în ochi şi un mod minunat, simplu, de a privi viaţa şi idealurile ei? Unde este fata al cărei temperament exploziv şi înflăcărat se aprindea aproape instantaneu, în orice moment? Jessica, unde este acea fiinţă splendidă?

Ea l-a privit crispată, clătinând uşor capul ei frumos. Ceva din cuvintele lui atinseseră o parte din ea care a vibrat ca răspuns, dar în cea mai mare parte, nu era de acord cu el. Odată fusese acea persoană pe care el o descrisese, dar el n-o vedea pe fata din trecut

în totalitatea ei. Prefera să-şi amintească de aspectele bune şi să le dea uitării pe cele rele şi ăsta era întotdeauna un lucru periculos. Cândva, fusese tot atât de impetuoasă şi explozivă pe cât o descrisese Justin, dar fusese un fel de cutezanţă care-i cauzase multe probleme. Odată cu impetuozitatea a apărut şi puţină indiscreţie. Şi modul simplist de a privi viaţa n-a avut niciodată nici o şansă. Nu poţi exista în lumea asta, s-a gândit ea, cu o asemenea concepţie de viaţă. Nu se poate, pentru că lumea este cu mult mai complexă, cu mult prea încâlcită şi exigentă. Negrul şi albul sunt bune pentru idealuri şi religie, dar oamenii sunt nuanţe diferite de cenuşiu şi chiar şi cei mai cucernici au mâinile pătate de păcat.

Nu se va mai întoarce niciodată la ce a fost înainte. Acea tinereţe plină de excese fusese prea incomodă. Era mai matură şi cu mai multă experienţă acum şi se controla mai bine. Nu-i mai sărea ţandăra din orice lucru care mergea prost. În meseria ei era o profesionistă adevărată care muncea din greu, era conştiincioasă şi dăruită şi ca urmare îşi câştigase o reputaţie excelentă şi era foarte respectată. N-ar fi în stare să renunţe în mod deliberat la toate acestea, pe care le învăţase temeinic, stăpânindu-şi firea şi dobândind un echilibru şi un lucrtu care deveniseră legendare şi invidiate.

– M-am maturizat, Justin, spuse ea calmă. Nu mai sunt copilul nesăbuit şi obraznic de altădată şi mă bucur de asta. Unele lucruri din mine nu se vor schimba niciodată. Ştiu că întotdeauna voi urî ideea

unui război nuclear – cine cu mintea sănătoasă n-ar face-o? Dar nu mai ies să demonstrez pe stradă, în schimb vorbesc de diplomaţi şi senatori. Atitudinea mea a rămas aceeaşi, dar metodele sunt poate mai subtile. Îl iubesc pe Damien dar nu este singurul bărbat cu care m-aş gândi să mă căsătoresc. În privinţa asta nu mă voi schimba niciodată şi astfel presupun că nu mă voi căsători niciodată. Trebuie să mă mulţumesc cu ceea ce mi se oferă şi nu trebuie să risc să distrug puţinul pe care-l am de la el printr-o ieşire stupidă, inoportună, nebunească. Mă controlez.

Justin se uită la mâinile ei care se mlădiaseră după conturul ceştii de ceai. Erau mâini într-adevăr frumoase, subţiri, fragile, de femeie. Ţinuseră odată o pancartă proprie şi se izbiseră odată de zid, într-o orgie de furie pură. A oftat.

– Jessica, credeam că te cunosc. Sigur, unele lucruri se poate să se fi schimbat în tine, dar ştiu că la fel cu acea masă luxuriantă de văpăi care-ţi încoronează capul, tot aşa, o văpaie ţi se ascunde în inimă. Ai temperamentul propriu diavolului şi odinioară îi răspundeai cu aceeaşi monedă lui Damien după cum se comporta cu tine. Doamne, vibraţiile ciocnirilor voastre ar fi făcut să se zgâlţâie orice clădire dintr-un cvartal! Temperamentul şi personalitatea ta au fost probabil ceea ce l-a atras la tine în primul rând.

Auzise cuvintele lui Justin, dar nu putu să reacţioneze la ele. Era prea mult în joc – întreaga

ei fericire, mai exact. Era atât de nesigură de relaţia ei cu Damien, totul era atât de fragil şi de efemer. Nu putea să facă ceva ce ar putea să regrete mai târziu. Deşi relaţia lor se baza pe lista de obligaţii, cum îi spusese lui Justin, Damien avea obiceiul să plece pentru câte o lună, dar venea întotdeauna înapoi la ea, apărând în prag ca prin farmec pentru a sta o vreme. Şi pentru că-l iubea, nu spusese niciodată nu. Nu avusese şansa să spună nu de la început, pierduse lupta înainte ca ea să înceapă şi la fel de uşor îşi pierduse şi inima. Cu trei ani în urmă, Damien apăruse în viaţa ei alunecând pe o porţiune de gheaţă şi doborând-o la pământ şi indiferent cât de mult cunoscuse lumea şi îşi însuşise lustrul care reprezenta acum imaginea ei de rafinament, tot a fost uluită de impactul copleşitor pe care-l avusese asupra ei. Iată-l, deci, cu părul negru şi lucios, politicos şi vorbind tărăgănat. Era atât de frumos încât îi tresălta inima numai când se uita la el, la figura cu trăsături neregulate exprimând forţă. Era de asemenea înalt şi ea îi ajungea doar până la umeri, ceea ce făcea să se simtă fragilă şi feminină. Corpul lui avea parcă o graţie fluidă, interioară, de animal de pradă, ceea ce îi amintea mereu de o panteră care mergea majestuos, furişându-se. Era bărbatul cel mai interesant pe care-l întâlnise vreodată. Şi dacă dispărea din viaţa ei, o anumită parte din sufletul ei avea să moară pentru totdeauna.

Dar acum, Damien spusese că vroia să se căsătorească de conveniență, pentru a-şi întări poziţia

într-o afacere – nu-şi mai amintea care – şi că însurătoarea nu-i va stânjeni libertatea în nici un fel. Libertatea era prea importantă pentru el.

Ea urma să devină ceea ce în mod ciudat se numea „cealaltă femeie". Nu putea să suporte aşa ceva. Mândria puternică a Jessicăi, chiar excepţie făcând de moralitatea ei, nu-i permitea să continue relaţia prezentă cu Damien, dacă avea să se căsătorească. Totul va înceta şi nu-l va mai vedea din nou şi apoi ea va muri. Îi era o teamă nemaipomenită.

Conştientă că Justin o fixa, nu lăsa să i se vadă nimic pe faţă; nici un semn de durere sau de emoţie nu tulbura perfecţiunea clasică a profilului ei distins.

Justin avu un presentiment ciudat, în timp ce privea acel profil delicat şi ceafa subţire, arcuită, umbrele care se lungeau în spatele lor. Femeia din faţa lui nu era foarte reală.

– Ştii să te ascunzi foarte bine, o completă el, ridicând ceaşca de ceai în semn de salut.

– Toată lumea este o scenă, dragul meu, a replicat ea imperturbabilă, înlăturând o scamă de pe fusta ei neagră. Şi nu te lăsa convins să este altfel. Jucăm şi jucăm şi iar jucăm. Imaginea mea este cea care apare peste tot pe reviste, în rubricile mondene, pe afişe şi nimeni din cei mulţi, care le văd, nu va şti niciodată ceea ce simt eu. Nu pe mine mă cumpără, ci imaginea mea. Ceea ce este esenţa mea se poate întrupa în orice tip de carne: grasă, slabă, bătrână sau tânără. Buzele, părul, ochii, nasul... sunt destul de drăguţe, nu? Dar ce importanţă au în realitate?

– Știi ce cred eu, Jessica? spuse el pe neașteptate și tonul vocii lui a făcut-o să se întoarcă pentru a se uita la el cu ochii somnoroși care-l cântăreau pe furiș.

– De obicei da, iubitule, dar nu acum.

– Cred că nu ai acel temperament extrem de periculos, închis undeva în tine și îl reprimi, controlându-l, și nu dai drumul pasiunii violente a emoției. Cred că există un fitil aprins care arde undeva în tine și care într-o zi va veni în contact cu butoiul de dinamită pe care ai încercat să-l ascunzi atât de bine. Ce-ai făcut cu furia ta? Ce s-a întâmplat cu ea, Jessica? Ești mai periculoasă decât ai fost vreodată, pentru că înainte îți dădeai drumul mâniei în mod inofensiv. Ai atâtea calități, draga mea, calități minunate: afecțiune, dăruire, dar când temperamentul tău este atât de înfrânat cum este acum, se transformă în venin. Într-o zi îți vei pierde acest fantastic autocontrol al tău și o să explodezi până la cer. Și cred că odată cu detonarea acestei mânii puternice, ce provine de la personalitatea pasionată pe care încerci cu greu s-o stăpânești, vei distruge totul în jurul tău pe o rază de trei mile. Și asta face să-l compătimesc într-un fel pe Damien, cu toată forța minții lui și masculinitatea lui. Mă face să te compătimesc și pe tine uneori și să mă tem și pentru tine, da, să mă tem pentru voi amândoi.

Ploaia continua să cadă și o ținea așa întruna, aparent fără să se mai sfârșească. Părea că cerul se descătușează de toate lacrimile pe care Jessica nu și le va permite niciodată. Ploaia era atât de deprimantă

și în New York City nu i se păruse niciodată prea curată. Ea ședea acolo ca perfecțiunea unei statui de Michelangelo și se uita pe geam la ploaie, iar Justin simți un fior de plăcere estetică pură numai uitându-se la simetria perfectă a corpului ei senzual. Chipul îi era intact, iar bătaia privirilor lui pătrunzătoare, figura calmă și netulburată. Părul ei roșu pur îi cădea peste ceafă grațios ca o mătase orientală și sprâncenele i se arcuiau peste fruntea descreștită. Dar el se uită în ochii ei și simți prima pâlpâire reală a unei tulburări adânci care se transforma în teamă.

Ceva mocnea în ochii ei aurii.

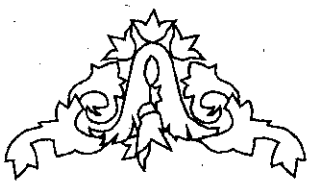

CAPITOLUL II

Când ușa principală s-a deschis mai târziu și Damien a intrat, Jessica se pregătea să-l întâmpine. S-a dus calmă spre el zâmbind în semn de bun venit, cu mâinile întinse, și el s-a oprit chiar lângă ușă pentru a o privi apropiindu-se. Apoi, când ea a ajuns la el a apucat-o de mâini și a tras-o spre el sărutând-o lung.

După îmbrățișare s-a simțit puțin copleșită și era o senzație familiară pentru că Damien o făcea întotdeauna să reacționeze astfel. Era suficient să intre în cameră și ea tremura toată. Nici nu era nevoie să se uite în jur dacă el era realmente acolo, știa întotdeauna când el se afla în preajmă.

A umplut camera de zi cu vitalitatea și personalitatea lui, corpul lui masculin cu picioare lungi dominând locul, pretinzând atenție. Și-a plimbat ochii pe chipul lui neted, cu trăsături regulate, pe maxilarele puternice, pe sprâncenele arcuite, pe ochii negri scânteietori și pe nasul ușor arogant și mare. Însemna atât de mult pentru ea, mai mult decât își închipuia el în realitate, pentru că nu era femeia care să vor-

bească de dragostea ei fără să fie sigură de răspuns. Totuşi, cu toată reticenţa ei verbală, considera că el ştie cu siguranţă ceea ce simţea ea. Îi spusese în atât de multe moduri, cu ardoarea ochilor ei aurii, cu nota obişnuită de tandreţe în voce când îi vorbea, prin atenţia fără pretenţii şi credincioasă pe care i-o arăta. Era, simţea ea, înspăimântător de evident.

– Mmm, miroşi minunat şi te simt în mod plăcut, a spus el într-un murmur răguşit, tonurile vocii lui mângâietoare transmiţându-i un fior pe şira spinării. S-a cutremurat din cauza senzaţiei încântătoare... Vreau să beau ceva.

Ea l-a privit în fugă. Costumul lui de serviciu era ireproşabil şi părul la fel de lucios ca întotdeauna, iar pe faţă se vedeau semnele inconfundabile ale oboselii.

– Du-te şi te odihneşte pe sofa, dragă. O să găseşti ceva care te aşteaptă la capătul mesei.

A ridicat o sprânceană spre ea.

– Sunt convins că eşti o vrăjitoare, femeie, ştii să-mi citeşti gândurile... a, coniac. Mulţumesc. S-a aşezat la capătul sofalei şi cu o mână s-a întins după paharul de coniac, iar cu cealaltă şi-a dat drumul la cravată. Avea mâinile mari şi frumos modelate, dând impresia de forţă. S-a aranjat cât de graţios a putut şi s-a aşezat alături de el. El a întins mâna şi a tras-o spre el din nou, de data asta nu ca s-o sărute ci pentru a o simţi aproape. Ea s-a dus din toată inima.

– A fost o zi grea, rosti ea, uitându-se din nou la el cu o privire plină de blândeţe, aproape preocupată.

Era îngrijorată când Damien muncea prea intens, ceea ce se întâmpla în majoritatea timpului, dar refuza să lase să se vadă prea mult, considerând că el nu voia să fie sufocat de compătimirea feminină.

– Da. Am angajat o nouă secretară şi am dat-o afară în aceeaşi zi, răspunse el pe un ton grav, nota batjocoritoare a sprâncenelor lui devenind mai pronunţată, mai ales că avea o expresie ameninţătoare. Jessica era obişnuită cu această expresie dar dintr-un motiv straniu, îşi aminti de remarcile lui Justin din acea după-amiază şi-şi dădu seama că celor mai mulţi oameni, Damien putea să li se pară destul de cinic. Se uitau la înfăţişarea lui smeadă şi la atitudinile lui ostile şi nu-şi mai băteau capul să privească mai adânc la omul care uneori putea fi surprinzător de plin de compasiune. Ce incompetenţă crasă... Am fost într-o asemenea stare, încât am telefonat la agenţia de angajări care a recomandat-o şi i-am făcut cu ou şi cu oţet timp de un sfert de oră. O să primesc o altă secretară luni.

– Din nou mănânci secretare, dragul meu? murmură ea cu vocea ei plăcută, râzând uşor. Mamă, mamă. Ar trebui s-o încerci pe una din secretarele noastre mai târziu. Arată foarte bine şi cred că ar fi pe gustul tău.

– Eşti afurisită şi vrăjitoare, nu? a spus el fără maliţiozitate în voce, dar cu o satisfacţie deosebită. Ce-ai pregătit pentru masă în seara asta, femeie?

– Nostim, foarte nostim. I-a zâmbit şi apoi s-a desprins de el pentru a se duce la dulapul vechi cu

băuturi ca să-şi toarne un pahar de vin. De fapt este timpul să încep să mă pregătesc pentru petrecerea de logodnă a lui Karen. Ai uitat de ea? Mergi şi tu? Sperase să vină şi el cu ea, dar el nu spusese nimic şi ea avea întotdeauna grijă să nu forţeze nota.

– Fir-ar să fie de treabă! ocărî el uşor şi ea se întoarse surprinsă şi văzu că faţa lui se încordează de enervare. Am uitat de ea şi sunt obligat să merg. Trebuie s-o iau pe fiica lui Jake Coefield, Mary, şi este deja şase!

Jessica deveni foarte palidă din cauza cuvintelor lui Damien şi pentru moment figura ei fu la fel de rigidă ca a lui. Apoi totul a dispărut, ca şi când n-ar fi fost nimic şi s-a uitat batjocoritoare la el, cu ochii oblici răutăcioşi şi cu gura strâmbată. Nu era un zâmbet amuzat.

– Coefield se gândeşte să-ţi vândă, nu? Micuţa Mary este cea cu care vrei să te căsătoreşti? Asta este, dragul meu, cu adevărat nostim! Şi-a ridicat paharul în sus spre el, şmechereşte. Ce amuzant! Să mă prezint în seara asta?

Privirea lui ucigătoare a ţintuit-o nemilos.

– Nu face pe proasta mai mult decât trebuie, Jessica, i-a zis el mustrător. Până acum ar fi trebuit să ştii mai bine. N-o iubesc şi n-o voi iubi niciodată pe fata aceea şi cred că este o greşeală capitală ca un bărbat să se însoare din dragoste, în primul rând. Şi totuşi, căsătoria cu Mary ar fi convenabilă. Tatăl ei mă agreează.

Ea s-a întors cu spatele sub pretextul că se duce la ferestrele largi pentru a se uita afară, dar adevăratul motiv era să-şi ascundă faţa şi suferinţa câteva minute şi să se poată controla din nou. Damien n-o minţise niciodată şi de aceea ştia că atunci când îi spunea că era femeia pe care o dorea cel mai mult pe această lume, spunea adevărul. De aceea, de asemenea, credea fără umbră de îndoială, că ceea ce spusese acum era adevărat. Se gândea serios să se însoare cu acea fată necunoscută.

Era un diavol, se gândi ea cu disperare, apucând atât de tare paharul subţire de vin încât aproape că era să se spargă şi privind fără să vadă nimic, pe fereastră. Era un diavol nepăsător, insensibil.

– Lucrurile ar putea să se complice puţin, nu crezi? spuse ea uşor, răsucindu-se cu graţie de la priveliştea de afară pentru a-i întâlni privirea gânditoare. Va trebui să faci o adevărată jonglerie printre toate femeile tale. Vocea ei suna de parcă se bucura de toată situaţia, ca de o glumă bună.

– Câtuşi de puţin, răspunse el pe un ton tranşant, deşi ochii i se întunecară de mânie. Tu ştii cum stau lucrurile şi va şti şi ea. Şi cu asta, basta. Sfârşitul povestirii.

– Ce sfârşit neterminat! Ei bine, dragul meu, îţi zic rămas-bun pentru moment, deoarece trebuie să fac un duş ca să mă pregătesc pentru petrecere. Ai grijă ca uşa de la intrare să fie încuiată după ce pleci, da?

Îi făcu semn cu mâna şi se îndepărtă repede prin hol spre baia luxoasă, sorbind cu delicateţe din paharul cu vin. Ştia să-şi facă numărul.

Covoarele de pluş i-au înăbuşit lui Damien zgomotul paşilor, astfel încât ea a fost luată pe neaşteptate să-i simtă mâinile coborându-i grele pe umeri pentru a o răsuci spre el.

Paharul de vin i-l luă din mână şi-l puse pe jos, apoi o împinse în perete iar buzele lui ferme şi senzuale se abătură din nou asupra buzelor ei, chinuitor şi dominator. Mâinile lui o strângeau de o durea şi o ţineau nemişcată, iar corpul lui puternic a acoperit-o complet. Sărutul a continuat la nesfârşit şi în cele din urmă ea l-a înlănţuit cu braţele pe după gât, sărutându-l la rândul ei, şi totul s-a transformat într-o mângâiere adevărată. El a ridicat capul şi s-a uitat în jos la ea cu ochii mici, privirea oprindu-i-se îndelung pe buzele ei pline.

– Mda, murmură ea gutural, răspunzând cu o privire amuzată la suferinţa pe care i-o provocase din nou comportarea lui. Dacă vrei să mă săruţi, dragul meu, data viitoare să-mi aduci la cunoştinţă. Voi pune mai întâi paharul de vin jos.

Gura lui s-a încordat rău prevestitoare şi când a vorbit a fost pe un ton mieros dar ameninţător, care a făcut-o să se înfioare.

– Nu te purta din nou frivol cu mine, Jessica. Ne vedem mai târziu.

Ea s-a uitat numai batjocoritor la el, cu una din sprâncenele-i delicate ridicată în mod sfidător. El

i-a atins neglijent obrazul cu un deget şi apoi a plecat.

Îndată ce uşa de la intrare s-a închis după el, chipul Jessicăi s-a schimbat, devenind mai ascuţit, exprimând suferinţă şi vulnerabilitate. S-a uitat îndelung la uşa închisă, cu o durere groaznică în suflet şi brusc, rafinament femeiesc i-a dispărut şi în mijlocul vestibulului cu umbre rămase o fată singuratică, speriată.

– Lua-l-ar naiba! Lua-l-ar naiba! Lua-l-ar naiba! izbucni ea în plâns şi la fel de repede cum îi venise să plângă, tot aşa s-a oprit. Nu-şi putea permite să-şi strice tenul cu lacrimi înaintea petrecerii. Vor fi o mulţime de ochi pătrunzători prin preajmă.

O furie intensă a crescut în ea, şi s-a întors ca să se ducă la telefon, formând numărul convulsiv şi bătând din picioare în timp ce-l asculta cum sună. Când era cu cineva se stăpânea foarte mult şi era reţinută, nefăcând niciodată o mişcare inconştientă sau necontrolată, dar când era singură nu putea niciodată să se ţină în frâu.

A vorbit cu Justin, devenind instantaneu veselă şi nepăsătoare. Se întreba, chiar când vorbea, de ce îşi bate capul să joace teatru. Era sigură că Justin putea să simtă şi să perceapă suferinţa din spatele discuţiei. După ce au căzut de acord să se întâlnească într-o oră, Justin s-a arătat mai mult decât entuziasmat să fie însoţitorul ei în seara aceea.

Jessica a pus încet receptorul în furcă. Dacă un străin s-ar fi uitat la ea în acel moment, l-ar fi intrigat

expresia chipului ei, deoarece în aproximativ treizeci de secunde trăsăturile i-au fost ca de pisică, cu ochii mijiți și calculând, pentru a deveni apoi cinic amuzată și sfârșind în cele din urmă cu o tristețe aproape insuportabilă.

De ce, se întrebă ea, se comporta prosteşte în relaţiile cu Damien? De ce era numai el cel care-i făcea inima să bată puternic şi pulsul să i se accelereze? De ce el era acela pe care ea îl vroia s-o țină în brațe toată noaptea, în fiecare seară? De ce, de ce nu s-a îndrăgostit mai bine de Justin? Știa că el ar fi fost un soț bun pentru ea dacă l-ar fi putut lua vreodată de bărbat. Ar fi fost credincios și iubitor, i-ar fi fost un sprijin permanent și nu i-ar fi reproșat niciodată că nu mai era virgină. Știuse încă de la început că ea și Damien deveniseră amanți și n-o acuzase sau n-o condamnase niciodată. El înțelegea într-adevăr și acesta era un gând care o consola.

Nu și-l imaginase niciodată pe Justin în pat cu ea. Singurul bărbat pe care-l vroia lângă ea, gol şi iubitor, era Damien. Dorea devotamentul lui Damien și grija lui de soț, dragostea, sprijinul și loialitatea lui. Vroia singurul lucru pe care el îi spusese odată că era imposibil să-l acorde unei femei: fidelitate permanentă.

Și, din nou, se întrebă fără speranță ce i se întâmplase de ajunsese să nu poată dărui devotamentul lui de soț unei singure femei. Întrebarea nu putea avea probabil nici un răspuns, își spuse ea cu o onestitate brutală.

S-a răsucit și a plecat din camera de zi în grabă. Irosise destul timp. Avea unele lucruri de făcut. Trebuia să se facă atât de frumoasă, de atrăgătoare, de senzuală, de sexy în seara aceea, încât Damien să nu fie în stare să-și ia ochii de la ea. S-o pună în umbră pe cealaltă femeie, necunoscută. Îl va lua în bătaie de joc cu ceea ce va avea, pentru că ea nu va fi acasă în seara aceea, așteptându-l așa cum făcuse întotdeauna înainte.

Se va lupta pentru el până-n pânzele albe, dar îndată de vor fi rostite acele legăminte de cununie, nu va avea importanță dacă nu se culcase cu soția sa deloc. Cu siguranță că nu va mai dormi cu ea niciodată. Ea nu i se va mai dărui dacă el va fi căsătorit cu altcineva, pentru că ea nu-și va putea bate joc de ceea ce respecta cel mai mult și dorea mai mult ca orice: căsătoria. O expresie de dezgust i se strecură în priviri când se gândi la posibilitatea ca el s-o părăsească. Nu-l va primi înapoi. Avea și ea mândria ei.

Dar sub acea mândrie rigidă, ceva îi șoptea: te rog, nu-l lăsa să mă părăsească acum.

După ce s-a pregătit pentru petrecere, cu multă grijă și atenție, Jessica s-a dat puțin înapoi în fața oglinzii și și-a mai aruncat o privire lungă pentru a vedea cum arăta, după care a început să râdă. O femeie surprinzător de frumoasă se reflecta în oglindă, cu un picior gol ieșit în afară, într-o poziție de manechin, care, după ani de practică, îi venea foarte natural. Purta ceva alb foarte mic, o rochie

subțire transparentă, care arăta și pe care o simțea ca pe o cămașă de noapte de mătase. Era decoltată adânc între sâni, relativ decent, și strânsă puternic în talie, dezvăluind unui ochi expert că fusese confecționată special ca să se potrivească posesoarei. După aceea rochia se așeza pe șolduri prin câte două cute una lângă alta și continua strâns peste stomacul plat și fesele rotunde. Fusta era la fel de incitantă ca și restul rochiei. Piciorul ei stâng foarte lung era aproape în întregime gol deoarece fusta care era de genul celor ce se înfășurau, se oprea puțin mai sus decât mijlocul coapsei, dar celălalt picior era aproape complet acoperit până la gleznă. Fiecare linie elegantă a corpului ei era fie dezvăluită de materialul strâns pe corp, atât de bine croit, fie complet descoperită. Nu avea nevoie să poarte rochii create ca să ascundă un defect fizic: Jessica se îmbrăca în schimb pentru a face și mai frumoase liniile corpului ei. Mijlocul subțire îi era strâns cu o centură bogată și groasă de aur; avea câte o brățară de aur greu prinsă la glezna stângă și la brațul drept, iar printre buclele roșcate străluceau cercei de aur. Niște barete subțiri de piele, pe fond auriu, bineînțeles, veneau să accentueze picioarele grațioase. Efectul apariției ei era de o atracție sexuală fascinantă și provocatoare atât de puternică, încât abia mult timp după ce încetase să râdă, un zâmbet de satisfacție i-a apărut în colțul gurii cu buze perfecte.

Ochii i-au scăpărat de o emoție nervoasă acută, iar sentimentul că se juca cu pericolul i se amplifică,

trecându-i prin corp ca un curent electric. Damien va fi ca turbat, absolut livid. Era atât de imprevizibil încât nu ştia ce-i va da prin cap să facă.

Dar asta nu conta. Un străin care ar privi-o pentru prima oară în seara aceea, n-ar crede în ruptul capului că era aceeaşi femeie care chiar în după-amiaza respectivă se simţise speriată, ca o fetiţă rătăcită. Nimeni în afară de ea nu era conştient de această latură a personalităţii ei. Era o femeie rafinată, de lume. Nu va fi făcută să sufere în seara aceea şi nu va fi vulnerabilă. Nimeni să nu încerce să se apropie de creatura de sub ambalajul minunat. Ambalajul minunat va fi creatura însăşi.

A sunat soneria şi ea s-a dus să răspundă fără să se aştepte la vreo surpriză. Justin era bine cunoscut de paznicul de noapte şi îl va fi lăsat să intre. S-a dat înapoi şi s-a uitat la el cum intră, ochii luminându-i-se de apreciere. Arăta foarte distins în costumul negru de seară şi reprezenta un contrast perfect cu culoarea şi ţinuta ei. Vor fi una dintre cele mai frumoase perechi la acea serată feerică. Un gând mic s-a strecurat în minte şi l-a alungat supărată, dar nu înainte de a recunoaşte cu tristeţe că era adevărat. Dacă Damien ar fi însoţit-o în seara aceea, ar fi fost cea mai frumoasă pereche de acolo. Totuşi, nu vroia să se gândească la el sau la seara care urma să vină. Corpul i-a zvâcnit în timp ce s-a întors să-i dea un pahar cu sherry lui Justin.

– Te-am mai văzut „aranjată" înainte, Jessica, şi deşi ştiu ce frumoasă eşti, mă frapezi din nou ori de

câte ori te văd așa, îi spuse el, dând din cap cu admirație. Două torpile direct în ticălos, dacă citesc corect mesajul. Dumnezeule, doamnă, ce vrei să faci tuturor celorlalți bărbați de la logodna asta, să le ridici tensiunea arterială? Rochia asta ar trebui interzisă.

– Îți place? întrebă ea cu un aer răutăcios, răsucindu-se cu grație ca el să se uite atent. N-a mai văzut-o până acum. Cred că o să aibă ceva efect, nu?

– Ceva efect? Nu-i nimic drăguț la rochia asta – cât a mai rămas din ea! Și-a dat capul pe spate pentru a termina băutura. Știu de ce m-ai chemat! Nu ai nevoie de un însoțitor, ci de un bodyguard. Cum să te păzesc să nu fii răpită în văzul tuturor? Brățările te prind de minune. Sugerează perfect genul erotic al fetei sclave. Ce fac, te vând la licitație?

Ea zâmbi din nou, dar nu din inimă.

– Ascultă, Justin, am un alt serviciu pe care aș vrea să te rog să mi-l faci și este – ei bine, este o obligație pe care să ți-o iei, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Ei bine, hai, dă-i drumul. De ce ai nevoie? El zâmbi și ea avu o senzație de afecțiune care era destul de platonică. Era întotdeauna atât de bun cu ea.

– Vrei să fii fratele meu mai mare? L-a întrebat ea, oftând. Semeni atât de mult cu cel pe care nu l-am avut niciodată, cel la care am vrut întotdeauna să dau buzna când eram necăjită, cel care am vrut întotdeauna să se bată pentru mine. Ai vrea să dorm în noaptea asta la tine? Damien se așteaptă să-l aștept

aici și nu vreau să-l văd. Dacă se căsătorește cu ea, rup orice relație cu el. Nu vreau să particip la nici un fel de aranjament de vreun gen sau altul. Situația este proastă și așa, fără să știu dacă nu cumva este prea obosit ca să mai vină aici sau dacă este cu altcineva, fără să știu dacă mă mai vrea peste șase luni, fără nici o siguranță cât de cât. Te deranjează mult dacă dorm pe sofa?

– Draga mea, murmură el întinzând mâna și ținându-i obrazul în palmă, voi fi orice vrei tu să fiu. Și sigur, poți să dormi la mine acasă și nu este nevoie să recurgi la sofa, după câte știi! Îi dau telefon imediat menajerei să-ți aranjeze o cameră. Totuși, problema este că nu va rezolva situația decât pentru o seară. Ești binevenită în casa mea cât de mult vrei tu să stai, dar amândoi știm că nu vei mai sta, nu?

– Nu, spuse ea încet, clătinând din cap. Nu voi sta. Voi schimba broasca de la ușă mâine. După seara asta, nu îndrăznesc să fac altfel. O să fie extrem de furios. Tremura ușor, privind cu remușcare chipul frumos și plin de demnitate al lui Justin. Îți cer prea mult, știu. Îmi pare rău să-ți sunt o povară.

– Nu ești o povară. Ești o bucurie. Altfel de ce mai sunt prieteni și frați mai mari? spuse el calm, zâmbindu-i.

Ea avu senzația stranie că el aștepta cu nerăbdare reacția de mânie a lui Damien. Se întrebă, de asemenea, dacă Justin o iubea atât de mult cum pretinsese odată. Damien, care susținea că nu fusese niciodată îndrăgostit de o femeie, va fi cu siguranță

furios când o va vedea pe iubita lui cu un bărbat pe care-l ura din inimă. Singurul lucru care-i dădea un fel de speranţă în viitor era faptul că ştia că nu-i era indiferentă lui Damien. Altfel n-ar fi revenit mereu la ea de trei ani la rând. Trei ani. Ştia că era cu mult mai mult decât fusese cu vreo altă femeie. Pe de altă parte, Justin era perfect fericit să fie prietenul ei în cel mai pur mod platonic şi nu ceruse niciodată nimic altceva. Se întreba mai degrabă dacă era pur şi simplu fericit că face parte din cercul ei de prieteni. Ştia că el o considera tot atât de exotică precum o stea de cinema, deşi n-ar recunoaşte deloc acest lucru. Ea era un fel de picătură în ceea ce era altfel o viaţă demnă şi sobră. Şi deşi vedea în mod clar ceea ce el era, ea tot îl iubea şi-i era adânc recunoscătoare pentru prietenia lui statornică şi pentru sprijinul pe care i-l acorda. Şi nu era aceasta o parte a definiţiei de prieten? Ochii i s-au înceţoşat şi a privit un moment în gol, în timp ce-şi dădea seama cât de pustie şi lipsită de sprijin ar fi fost viaţa ei fără Justin. Nu simţea că Damien îi oferea cine ştie ce sprijin şi trebuia să recunoască faptul că aceasta era parţial din vina ei. Îi fusese mult prea frică să-i ceară aşa ceva.

Privirea i s-a limpezit şi i-a zâmbit strălucitor lui Justin.

– Mulţumesc. Îmi strâng unele lucruri şi apoi sunt gata. A încetat să plouă? Trăsese draperiile cu câtva timp înainte.

– Da. Cerul este încă plumburiu, dar cred că ploaia s-a oprit, răspunse el, aşezându-se ca să aştepte.

Ea fu foarte rapidă, luându-şi din şifonier un set de îmbrăcăminte ca să se schimbe şi punând câteva cosmetice într-o geantă. Apoi, şi-a pus o capă lungă de catifea.

Inspirând adânc şi-a potolit puţin mintea, s-a gândit la nişte nimicuri timp de un minut şi apoi a ieşit pe uşă ca să înfrunte calvarul.

*
* *

Casa familiei Trevor era mai degrabă o vilă enormă decât o casă obişnuită, reflectă ea tremurând puţin în interiorul BMW-ului lui Justin, când a intrat pe aleea lungă ce ducea spre casă. Întreaga monstruozitate arhitecturală era luminată în întregime pentru petrecerea de logodnă a lui Karen. Acesta era singurul copil al familiei, ca şi Jessica, iar părinţii ei, care o iubeau nebuneşte, intenţionau s-o mărite cu toată pompa pe care şi-o puteau permite. Şi fiind bogaţi, puteau să-şi permită multe. Petrecerea din seara aceea era oferită la trei sute de persoane şi toţi invitaţii vor fi din înalta societate, cu mare greutate în viaţa de zi cu zi şi foarte sofisticaţi.

Va fi de asemenea şi Damien. Fălcile i s-au încordat când a simţit o durere curioasă în stomac, din cauza nervozităţii, dar pe care nu putu s-o stăpânească. A aşteptat ca Justin să lase cheile maşinii la persoana special angajată pentru parcarea şi paza maşinilor, apoi au urcat scările foarte largi care duceau spre uşa dublă impunătoare, apăsând pe o sonerie din

dreapta lor. Ușa solidă din stejar de culoare închisă s-a deschis și au intrat în vestibulul luminat și spațios. Capa Jessicăi a fost luată cu respect și a surprins privirea uluită a servitoarei când capa luxoasă i-a descoperit umerii goi. Un chelner îmbrăcat în uniformă care tocmai trecea pe hol cu o tavă plină rămase cu ochii holbați la ea, gata să se poticnească.

– Ei, nu știu, ți-ai propus oare să-i ucizi pe toți? i-a murmurat Justin la ureche, zâmbind. Și el văzuse reacția comică a chelnerului. Dă-i înainte, draga mea.

– Poartă-te frumos, ticălosule, îi șopti ea din colțul gurii, ochii jucându-i de veselie, altfel mă duc la motel în seara asta, ca să-ți fac în ciudă.

– Nici să nu te gândești. Hai, este momentul să înfrunți răgetul leului. Și-a trecut mâna albă, subțire pe sub brațul lui și au mers amândoi mai departe.

Era atât de încordată sub chipul calm, perfect și pasiv pe care-l afișa față de toată lumea, încât atunci când s-a uitat la întâmplare în jur prin cameră pentru a-l găsi pe Damien, s-a lăsat puțin pe brațul lui Justin când își dădu seama că el se afla încă acolo. Justin a bătut-o pe braț cu înțelegere, dar n-a mai avut timp să-i spună nimic deoarece fură asaltați de un grup mare de cunoștințe comune care râdeau.

El luă ceva de băut pentru ea de pe una din tăvile duse de chelneri care se mișcau prin jur și ea începu să soarbă din pahar din când în când. Ea-și petrecu timpul vorbind cu vioiciune sau ascultând, aparent captivată, la orice aveau alții să-i spună. Saluta

prieteni şi cunoscuţi şi pe oricine se uita la ea cu admiraţie, ignorând pe cei care-i făceau ochi dulci pe faţă şi în sinea ei o durea inima, cuprinsă de o mulţime de temeri nenorocite. Şi deodată a ştiut. A ştiut de îndată ce a intrat în cameră. L-a simţit şi totodată a simţit privirile oamenilor întorcându-se spre uşă, capetele ridicându-se, atenţia schimbându-se. Acesta era efectul pe care Damien îl avea asupra altora. Încet, cu insolenţă, neacordând nici o atenţie inimii care-i bătea puternic, cu o senzaţie de uscăciune în gură şi un gust leşios, ea se întoarse pe călcâie şi-şi dădu capul pe spate într-un gest convingător de aroganţă şi privi spre grupul mic care tocmai intra în sala imensă de bal. Atitudinea ei era deliberată, la fel ca şi poza adoptată în oglinda din dormitorul ei, cu un picior scos în afară, gol şi seducător. Lumina se reflecta în bijuteriile ei din urechi, de pe braţ, de la talie şi de pe picior şi răsfrângea umbra strălucitoare de fildeş a pielii. Deşi stătea aproape de Justin, în rochia ei albă, parcă ar fi fost singură, ca sub un reflector care o lumina numai pe ea.

Jessica s-a uitat la grupul de patru persoane. Cele două mai în vârstă erau evident domnul şi doamna Coefield, deci cealaltă mai tânără era fiica lor, Mary, partenera lui Damien. S-a uitat şi aproape că a plâns, în timp ce se uita la figura foarte tânără, foarte simplă, foarte timidă a acelui şoricel de fată. Purta o rochie bine croită şi scumpă dar se pare că asta nu putea să-i ajute umerii căzuţi, mijlocul gros şi calitatea

proastă a pielii. L-a văzut pe Damien cum își înclina capul spre ea și era fermecător cum numai el știa să fie și cum îi răspundea șoricelul cu o ardoare plină de stângăcie. El i-a oferit fetei galant brațul și ea i-a pus roșindu-se o mână micuță pe mânecă și ceea ce vedea o făcea pe Jessica să-i vină să arunce cu paharul în el, într-un spasm necontrolat de furie. A scrâșnit din dinți de durere și supărare pentru toate și era cât pe-aci să-și iasă din fire când o mână a atins-o pe spatele gol.

– Calmează-te, draga mea, îi spuse vocea lui Justin clar în ureche. Știi prea bine că nici nu se poate compara cu tine. Dacă ar avea cât de cât minte, mi-ar trage mie un pumn în figură, i-ar abandona pe cei din familia Coefield și te-ar duce acasă și ar face dragoste în mod violent și cu pasiune cu tine. Dar am spus întotdeauna că Damien nu judecă aproape deloc. Inteligent este, da, dar are al naibii de puțină minte. Ar fi trebuit să se căsătorească cu tine cu ani în urmă.

– Da, rosti ea printre dinți, nepăsându-i dacă Justin văzuse furia ce clocotea sub masca pe care o abordase și prinzând privirea ciudată pe care acesta i-o arunca.

– Asta ar fi trebuit să facă. Asta ar fi trebuit.

Mâna de pe spate își spori presiunea, cu blândețe.

– Ofensiva este cea mai bună apărare, draga mea. Hai să mergem să ne prezentăm.

Chiar în acel moment, văzu cum capul lui Damien se ridică, părul negru absorbind și reflectând luminile

de sus la fel ca şi coama ei lucitoare, şi ochii i se plimbă peste adunarea bine îmbrăcată, aterizând asupra ei. Când l-a văzut că rămâne absolut nemişcat, Jessica simţi cum şocul trece prin el când a zărit-o în acea rochie senzuală, provocatoare, cu Justin ţinând o mână posesivă pe spatele ei gol. Dintr-odată, calvarul la care se aştepta a început să capete o notă de maliţiozitate savuroasă şi s-a surprins chiar că aştepta cu nerăbdare ceea ce avea să urmeze, dacă nu altceva, cel puţin o ciocnire amuzantă. La acest gând a simţit parcă un fel de autoconştientizare trecând prin ea. Justin avusese dreptate: într-o vreme îi ţinea piept lui Damien şi îi replica la fiecare acces de furie şi moment de gâlceavă din partea lui. Fusese o asemenea vreme, dar fusese demult.

– Da, dragă, susură ea şi zâmbi foarte, foarte necuviincios. Justin a chicotit când a văzut-o şi Jessica observă că şi Damien i-a remarcat zâmbetul, chiar de la distanţa la care se găsea. Totuşi reacţia lui nu a fost de amuzament şi ea ştia că dincolo de aparenţa lui de bărbat civilizat şi fermecător, care stătea şi conversa cu uşurinţă cu o mulţime de oameni diferiţi, se ascundea un vulcan în clocot.

Justin şi Jessica au mers mai departe, fiind opriţi de mai multe ori de diverse cunoştinţe şi în cele din urmă au revenit şi au reuşit să se apropie de grupul mic de persoane pe care-l aveau în vedere. Jessica a văzut-o pe doamna Coefield că ridică ochii, îi aruncă o privire scurtă şi se trădează printr-un moment de spaimă plină de uimire înainte de a şi-o ascunde

repede. Apoi Jessica şi Justin i-au abordat şi au fost făcute prezentările în timp ce erau schimbate glume uşoare, nevinovate.

Surprinzând o altă privire din partea doamnei mai în vârstă, Jessica s-a gândit că femeia aceea ar fi vrut s-o vadă mai curând moartă. „Asta din cauză că preţioasa ei fiică se ţine scai de un bărbat fascinant şi bun de însurătoare? Îi este oare teamă că i l-aş putea lua pe Damien lui Mary Şoricel? Dacă este aşa, înseamnă că nu ştie nici pe jumătate despre ce este vorba." Care ar fi reacţia celorlalţi dacă ar face câţiva paşi înainte, ar zâmbi şi ar spune: „Bună, mă bucur că vă întâlnesc pe toţi. Sunt Jessica King, amanta lui Damien, dar nu-i nici o problemă. El încă vrea să se căsătorească cu şoricelul vostru". Ţipete, lacrimi, leşinuri şi plesnituri. Jessica îşi puse paharul gol pe o tavă şi reuşi să ia altul înainte ca chelnerul să dispară în mulţime.

Bineînţeles că n-a zis nimic din ceea ce rostise înainte în sinea sa. A surâs numai cuceritor, a dat mâna cu toată lumea, inclusiv cu Damien, i-a simţit strânsoarea ce-i zdrobea oasele mâinii ei fără inele şi a râs la ceva ce spusese doamna Coefield.

– Nu, n-a fost turnată pe mine dintr-o sticlă, dar a fost făcută special de o cunoscută de-a mea, a răspuns ea, privind cu ochii mari în jos. Stând lângă Mary – ceea ce fusese o manevră deliberată – nu era sigură cine era cea obscenă. Mary Şoricel pentru rochia îngrozitoare pe care şi-o alesese – drăguţă, dar complet nepotrivită pentru deficienţele corpului ei –

sau ea, pentru înfăţişarea ei evident strălucitoare. Una lângă alta, reflectă ea, probabil că amândouă păreau obscene.

A ridicat privirea şi s-a uitat într-o parte, văzând că Damien observa şi el diferenţele dintre ele două. Apoi ochii lui i-aŭ întâlnit pe ai ei şi ea a văzut lava vulcanică cumplită care-i emana din priviri şi pentru puţin timp fu zăpăcită. Era înspăimântător să vezi o asemenea privire pe masca unui om civilizat, perfect calm, care zâmbea. Era sigură că numai Justin, ea şi Damien ştiau în întregime ceea ce se petrece.

Toţi stăteau şi discutau vrute şi nevrute şi Jessica ştia că a intervenit în discuţia lor dar nu-şi mai amintea ce spusese şi îşi dădea seama că nu are nici o importanţă. Era un zgomot de suprafaţă, acoperind o bătălie tăcută pe care ea o purta cu Damien.

Undeva în partea stângă, care nu se vedea, începuse muzica şi ea se uită spre Justin.

– Da, murmură ca răspuns la întrebarea ochilor lui şi el a condus-o pe ringul de dans. Odată ajunsă acolo, ea l-a înlănţuit cu braţele în jurul gâtului, lăsându-şi corpul să se mlădieze după al lui, râzându-i în ochi tăcută şi părând în faţa celorlalţi ca nişte îndrăgostiţi pătimaşi.

– Aşa se face, dragul meu? întrebă ea inocentă. Ne priveşte şi el cumva? Nu îndrăznesc să mă uit.

El a ridicat capul.

– O, da, spuse el calm. Nu m-aş mira să vină să-mi tragă una în nas în faţa tuturor acestor oameni. Eu aşa aş face. Încetează, Jessica, eşti o nebunatică.

– Dansează?

– Este cu şoricelul tău.

Ea inspiră adânc.

– Pe naiba, al meu!

Răspunsul ei i-a făcut pe amândoi să tresară surprinşi pentru că ea respirase adânc ca să se calmeze şi nu ca să-şi dea drumul la ciudă. Totuşi, după primul moment de surpriză, Justin rămase pe gânduri.

Tot ce spuse, a fost:

– Atunci nu-i al tău, draga mea. Scuză-mă.

Ea a vrut să-şi ceară scuze pentru ce spusese, dar presiunile pe care le încerca o făceau să se simtă foarte încordată şi gata să explodeze de mânie, aşa că nu îndrăzni să deschidă gura. Restul dansului s-a concentrat să nu deschidă gura şi să se stăpânească în general, fără să ştie că atât bărbatul cu care dansa cât şi cel brunet de dincolo de ring o observau foarte atent.

Dansul se termină prea repede şi ea ridică privirea spre Justin în timp ce acesta îi spunea în şoaptă:

– Uite-l, vine.

Simţind din nou cum o cuprinde o panică laşă, ea începu să-i şoptească ceva la rândul ei, dar Damien era deja acolo, bătându-l pe Justin pe umăr cu politeţe şi aruncându-le priviri ucigătoare la amândoi. Apoi a invitat-o pe Jessica la dans.

Ea răspunse cu o frivolitate deliberată şi insolentă, de natură să-l irite, care amintea de după-amiaza aceleiaşi zile.

– Nu ştiu. Ştii poate tu, Justin? Cred că trebuie să mă uit pe agendă, dacă vrei să mă scuzi...

Cu o mișcare furioasă, bruscă Damien a apucat-o de braț cu putere și a tras-o spre el în timp ce începeau primele acorduri ale unei alte melodii. Își putea imagina sprâncenele ridicate ale celorlalți din preajmă și l-a întrebat în zeflemea:

– Le-ai spus deja celor din familia Coefield natura exactă a relației noastre, dragul meu?

– Te previn numai o singură dată, Jessica... Vocea lui calmă era plină de semnificații și ea deveni sobră pe când pârjolea focul acestor ochi înfuriați... Vreau să pleci singură acasă, chiar acum. Nu suport să-l văd pe Marsh pipăindu-te în fața mea, pe Dumnezeul meu! Ea aproape că s-a cutremurat la auzul acestor cuvinte, aruncate ca niște rachete, care-i biciuiau nervii deja sensibilizați. Și noi vom discuta despre asta mai târziu.

– Da? zise ea ironic, dar el n-a observat pentru că era foarte preocupat de propria furie. Pentru un observator întâmplător, mâinile lui se odihneau pe șoldurile ei, dar ea simțea durerea pe care i-o provocau, pentru că o ținea foarte strâns. Știa că probabil nu-și dădea seama de ceea ce făcea.

– Este cazul oare să-ți amintesc, dragul meu, că plec când și unde îmi place și cu cine doresc, dealtfel ca și tine, și n-o să mi se spună să ies afară din cameră ca unui copil de cinci ani? Din câte cred că îți amintești, nu am nici o verighetă la mâna stângă care să-mi restrângă acțiunile.

– Copiii de cinci ani, zise el cu ochii scăpărându-i, din câte știu eu, sunt bătuți la fund și nu dați afară

din cameră și îți mai atrag atenția, având în vedere că nu te comporți ca un adult în seara asta, că-mi amintești tot mai mult de un copil indisciplinat!

– O, dragul meu, s-a bosumflat ea frumos, mișcându-și șoldurile spre el provocator, deși în mod discret, este oare acesta corpul unui copil de cinci ani? Dacă da, ar trebui să fii arestat pentru agresare de minori.

– Târfă ce ești, spui cele mai urâte lucruri uneori, șuieră el furios și ea ridică din umeri.

– Numai când sunt forțată s-o fac, Damien. Te previn, nu mă provoca prea tare.

Ochii li s-au confruntat și ea s-a zăpăcit din impactul cu o personalitate atât de puternică, dar mersese prea departe pentru a da acum înapoi. Mândria ei fusese cu mult prea puternic atinsă și încerca acum să riposteze. El îi șopti poruncitor:

– Du-te acasă!

Cu o indiferență care-i provenea din disperare, Jessica răspunse:

– Nu!

Imediat avu o senzație stranie și ochii nu s-au mai ațintit asupra lui Damien, ci s-au îndreptat spre interiorul sufletului. Emoțiile impetuoase care o măcinau se amestecau convulsiv, contopindu-se în ceva atât de puternic și înspăimântător încât fu surprinsă de forța furiei care era în ea. Și nu s-a mai întrebat cum îi va face față supărării lui Damien. Devenise suficient de îngrijorată de cum va reuși să se descurce cu propria ei minte.

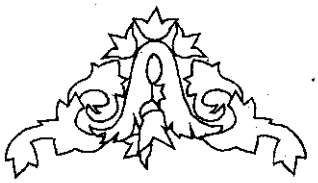

CAPITOLUL III

Restul zilei a sfârșit prin a fi exact calvarul pe care îl anticipase Jessica. Mary Coefield a anunțat la un moment dat că se duce la toaletă și Jessica s-a ridicat imediat înainte să se ducă după ea, ignorând privirea de avertisment pe care i-o aruncă Damien. Mergând cu Mary și-a dat seama curând, spre surprinderea ei, că fata era de fapt agreabilă. Mary era timidă și foarte încântată de atenția pe care i-o acorda Damien.

– Pentru că, știi, s-a destăinuit ea cu stângăcie, este tipul de bărbat care mă gândeam că ar ieși în lume cu cineva ca tine. Nici n-am visat să aș putea să-l interesez.

O, Dumnezeule, Doamne, s-a gândit Jessica închizând ochii pentru o clipă, îndurerată de cuvintele naive, inocente.

Vrusese s-o urască pe Mary, dar după ce a vorbit cu ea și-a dat seama că pur și simplu nu poate. Și asta făcea ca mânia ei față de Damien să fie și mai puternică. În restul serii a stat liniștită, zâmbind când i se adresa cineva, dar altfel preocupată de gândurile ei. Damien a mai invitat-o să danseze și în timp ce se

învârteau pe ring, atrăgând multe priviri admirative pentru că formau o pereche frapantă, Jessica i-a spus cu o voce joasă:

– Să nu cumva s-o faci pe copila asta să sufere, Damien. Te previn. Să nu îndrăznești să-i faci vreun rău. Este prea tânără și nerafinată pentru a înțelege regulile jocului pe care-l joci.

– Ce-i asta? a întrebat-o el în batjocură, vocea lui profundă pătrunzându-i în piept în timp ce-o ținea strâns. Amanta se înduioșează de soție? Probabil este vreo situație nouă, prima de genul acesta în istoria lumii. Ce s-a întâmplat când te-ai dus cu atâta insistență după ea la toaletă?

Dar ea nu auzise decât un lucru, neputându-și aduna gândurile în timp ce simțea un șoc în tot corpul.

– Ai cerut-o deja de nevastă? șopti ea printre buzele-i uscate.

– Nu, răspunse el după un moment de ezitare și ea s-a înfiorat de ușurare, pentru ca pe urmă să i se strângă inima când el spuse:

– Nu încă.

*
* *

A petrecut o noapte de-a dreptul jalnică la Justin, ascultând ceasul de pe noptieră și zgomotul circulației pentru a adormi în cele din urmă, și a dormit prost.

L-a refuzat pe Justin, când s-a oferit s-o ducă acasă și primul lucru pe care l-a făcut dimineața a

fost să cheme un taxi. Avea câteva lucruri de făcut, cel mai important fiind să aibă grijă să i se pună o nouă broască la ușa de la intrarea în apartament. Nici nu voia să se gândească cum va reacționa Damien la chestia asta. Și nici nu dorea să-și imagineze reacția pe care o avusese când ea dispăruse cu o seară în urmă. Se ura uneori, deoarece se eschiva întotdeauna de la o situație neplăcută și era mereu o lașă.

Încă nu avea nici o idee la ce să se aștepte când deschise ușa apartamentului în dimineața aceea. Trecându-și cu nervozitate degetele prin păr și lăsându-l să se reverse peste umeri, și-a cărat obosită valiza cu lucruri pentru noapte în camera de zi și apoi s-a oprit brusc. Ochii i s-au dilatat de surpriză când l-a văzut pe Damien cât era de lung ridicându-se de pe sofaua unde stătuse întins. S-au examinat unul pe celălalt cu precauție, măsurându-se de sus în jos și i-a văzut cutele adânci de pe fața uscătivă și oacheșă, umbra bărbii nerase pe obraji și părul lucios ciufulit care de obicei era atât de îngrijit și lins.

– Bună dimineața, murmură ea calmă. Inima începuse să-i bată neregulat și puternic.

– Numai atât ai de spus? replică el calm. Pentru a fi fost luat prin surprindere arăta stăpân pe situație, cu o sprânceană deja ridicată și un rânjet sarcastic pe care ea îl ura atât de mult și cu brațele lui lungi și puternice încrucișate pe piept.

– Ce altceva ai vrea să spun? întrebă ea simplu, punând jos poșeta și răsucindu-se pe călcâie pentru

a se îndrepta spre bucătărie. Mor să beau o ceaşcă de cafea. Vrei şi tu?

S-a trezit că este apucată de nişte mâini care îi provocau dureri şi că este întoarsă cu faţa spre el din nou. Acum nu mai era nici o îndoială. Damien o privea cu mânie, cu figura lui obosită şi trasă şi ea se uită în sus la el, speriată. Pe chipul lui se vedea o altă expresie, dar ea n-a îndrăznit să încerce s-o definească.

– Unde ai fost? a mârâit el, zgâlţâind-o puternic. Unde ai fost, fir-ar dă fie?! Îi înveneţea umerii şi ea se lupta să scape din strânsoare.

– Nu cred că vrei să ştii cu adevărat, i-a replicat ea repede, încercând în zadar să-i dea mâinile la o parte. Era prea puternic pentru ea.

– Justin. Cuvântul a ieşit din el ca şi cum ar fi simţit un gust rău în gură. A azvârlit-o de lângă el şi a început să parcurgă camera mare ca un animal în cuşcă. Apoi s-a răsucit rapid şi a început s-o împroaşte cu cuvinte ca şi când ar fi fost lovită cu ceva şi ea şi-a întors capul ca pentru a-şi abate durerea.

– Ştii la ce m-am gândid azi-noapte? Vrei să ştii ce raţionament am făcut? M-am gândit că tu şi Marsh v-aţi dus poate la o altă petrecere şi amâni discuţia pe care ar fi trebuit s-o avem amândoi aseară. M-am gândit că eşti supărată şi vrei să pui la încercare răbdarea mea şi apoi n-ai mai apărut. Atunci m-am gândit că s-ar fi putut să fi avut un accident şi să fii rănită, aşa că am telefonat la fiecare blestemat de

spital din cartea de telefon pentru că eram foarte îngrijorat! Îngrijorat, Doamne, Dumnezeule! S-a uitat la ea cu ochii arzându-i ca doi tăciuni aprinşi şi cu pumnii strângându-i-se şi desfăcându-se. Apoi, a şoptit el şi a fost ca un răget de furie şi durere, am sunat la poliţie.

– Damien, gemu ea, te rog încetează. Nu mi-am dat seama, nu... Părea că i s-a pus un nod în gât şi s-a uitat la el cu ochii mari, răniţi. Totul din jurul ei părea că se prăbuşeşte şi ceea ce percepea ca o nebunie era faptul că nu avusese nici măcar o premoniţie când se sculase din pat în dimineaţa aceea despre ce avea să se întâmple, s-a gândit ea uluită. Vroia să-i spună că nu se culcase cu Justin ci numai petrecuse noaptea într-un dormitor liber ca să fugă de el, dar brusc au năpădit-o amintirile anilor de gelozie pe care-i suferise, incertitudinile şi singurătatea cărora trebuise să le facă faţă. S-a uitat la el şi n-a zis nimic.

– Ce prost am fost, a şuierat el printre dinţi. Nu mi-am dat de fapt seama de ceea ce se întâmplă până pe la trei-patru dimineaţa şi atunci am înţeles că nu te mai întorci acasă. Şi restul nopţii m-am gândit că eşti în braţele lui. Jessica, zise el, aproape cu blândeţe, făcând-o să se cutremure cu violenţă, este bine că n-am ştiut unde locuieşte Marsh. Altfel cred că nici unul dintre voi n-ar mai fi fost în viaţă.

Ceva vecin cu speranţa i s-a aprins în inimă la auzul acestor cuvinte şi s-a uitat la el trădându-şi aproape ardoarea. Era gelos! Era realmente gelos pe

Justin! Îi păsa de ea. A făcut un pas rapid înainte cu mâinile întinse pentru a se opri zguduită de următoarele lui cuvinte.

El se întoarse nonşalant spre dulapul cu băuturi şi şi-a turnat nişte coniac din ceea ce părea o carafă goală. Când s-a întors, figura lui taciturnă avea o mască batjocoritoare şi ea ştia că el se retrăsese în acea parte a lui în care nu va lăsa pe nimeni altcineva să pătrundă.

– Spune-mi, draga mea, rosti el tărăgănat, bând cu insolenţă, a fost în formă?

Ea s-a uitat la el, ardoarea dispărându-i din inimă şi mâna căzându-i inertă pe lângă corp. Stătea ca lovită de trăsnet, cuvintele lui batjocoritoare şi crude trecând pe lângă ea ca un curent electric. Apoi ochii i s-au întunecat şi a simţit o pocnitură puternică în cap, asemeni unei bare de fier care s-a rupt. Fără să fie conştientă de ceea ce face, a luat cu mâna stângă un vas de porţelan delicat şi braţul i s-a contractat spasmodic. O parte din ea s-a dat în spate şi a admirat cu o obiectivitate rece acurateţea ei de a ţinti, dar şi agilitatea lui uluitoare de a se feri. Vasul s-a sfărâmat fără să producă nici un rău, de zidul din spate unde stătuse el.

– Jessica! strigă el tare şi ea nu ştia cine era mai surprins de ceea ce făcuse, Damien sau ea, însă era mult prea înfuriată ca să-i pese cu adevărat.

Brusc scârbită de perfecţiunea scrupuloasă a apartamentului pe care se străduia de atâta vreme

să-l aranjeze frumos, s-a întors cuprinsă de turbare şi a început să apuce ce-i cădea în mână şi să le arunce nu numai în Damien care era uimit dar şi în tablourile meticulos atârnate şi în spaţiile goale de pe perete. Părul lung despletit îi flutura în jurul capului ca o aureolă demonică, o pâlpâire de foc vulcanică şi corpul i se legăna dintr-o parte în alta, încordat ca un arc puternic întins.

El s-a repezit la ea, i-a imobilizat mâinile lângă corp şi a început s-o zgâlţâie cu putere în timp ce ea striga la el furioasă:

– Ieşi afară! Ieşi afară! Ieşi afară!

Palma lui s-a auzit pocnind peste obrazul Jessicăi pe când el îi spuse în mod imperios:

– Termină, Jessica, te comporţi ca o isterică...

Ea a ridicat mâna şi la fel de repede ca şi el, i-a tras o palmă peste faţa încordată, cu atâta forţă încât i-a dat capul pe spate şi el n-a mai scos nici un cuvânt. Se uita la ea cu nişte ochi care dădeau impresia că vor să sară pe ea cu forţa furiei pe care o avea şi a apucat-o iar cu mâinile de umeri, strângând-o până ce a crezut că i se rupe clavicula.

– Cine îţi dă dreptul să mă loveşti, domnule Kent? i-a aruncat ea, şi linia delicată a gurii i-a dispărut fiind înlocuită de un rânjet, ochii arzându-i ca para. Pentru Dumnezeu, ai mers prea departe! Ţi-am spus să pleci. Dacă este nevoie, voi ţipa cât mă ţin plămânii, fir-ai să fii!

El s-a dus cu mâna pe ceafa ei şi a lăsat-o acolo să se odihnească.

– N-am fost niciodată atât de aproape de a fi violent cu tine, a şoptit el aproape calm, dar cred că acum m-ai adus în stare de a fi.

Ea nu simţise nici un moment teamă, pentru că era mult prea furioasă ca să se gândească la aşa ceva. Nu avusese nici măcar timpul să simtă suferinţa care ştia că va veni în tăcerea izolării ei. Tot ceea ce simţea era o revărsare de durere şi furie şi de tot ce fusese reprimat de mult prea mult timp şi care era atât de puternică încât ameninţa s-o ia cu totul.

– Ce vrei de la mine?! ţipă ea la el, desprinzându-se din strânsoarea lui şi repezindu-se în cealaltă parte a camerei. De trei ani, de trei ani trăiesc ca în infern şi tot nu ştiu ce Dumnezeu vrei de la mine. De ce te întorci, fir-ai să fii? De ce mă terorizezi în felul acesta?

El stătea încordat, cu braţele pe lângă corp şi nu mişca deloc, numai ochii strălucitori şi plini de emoţie şi muşchii feţei care-i zvâcneau, dovedind că mai este încă viu.

– Ştii ce vreau de la tine, îi spuse el şi modul cum i-a spus aceste cuvinte a fost o insultă. Nu te-am minţit niciodată şi ai ştiut care sunt raporturile dintre noi de la început. Nu ţi-am promis niciodată să-ţi ofer mai mult decât pot să-ţi ofer.

– Dar pretinzi tot mai mult de la mine! Crezi că nu simt? De ce naiba te aştepţi să-ţi fiu fidelă când tu însuţi nu eşti? De ce aplici criterii diferite la ceea ce facem amândoi? De ce să nu-mi petrec noaptea cu Justin? Am tot dreptul de pe pământ! Fără

obligații, așa se presupune să fie! Mă vrei când ai chef și pleci după aceea, fără să te gândești măcar la ce simt sau am nevoie! Suspina și el abia auzea cuvintele ei. Damien stătea de parcă ar fi fost șocat până în măduva oaselor și apoi nu l-a mai văzut în timp ce ei i s-au umplut ochii de lacrimi care o orbeau. Nedorind ca el s-o vadă plângând, s-a întors cu spatele și a privit fără să vadă pe ferestrele mari ce dădeau spre curtea interioară. Uneori am avut nevoie de tine ca să fii lângă mine în toți acești ani când mă trezeam noaptea și eram singură și tu nu erai aici! Toate bune și frumoase, înțeleg, și am reușit să mă descurc foarte bine, mulțumesc și acum ai tupeul să vii aici, să profiți de ospitalitatea mea – și să-mi spui povești de adormit copiii despre cealaltă femeie cu care intenționezi să te însori! Ce naiba vrei, să mă vezi sângerând?

Apoi totul s-a sfărâmat într-o mie de bucățele mici, strălucitoare care zăngăneau în timp ce ea se uita îngrozită la o pată roșie ce creștea și i se prelingea prin mâna încleștată. Lovise cu mâna geamul ferestrelor.

– O, Doamne! În câțiva pași numai Damien a fost lângă ea, i-a luat mâna în a lui și i-a scos un ciob de geam cu mare grijă. A avut timp să observe că degetele lui lungi și subțiri tremurau la fel de mult ca ale ei, apoi a luat-o pe după umeri conducând-o la baie. Ea mergea slăbită și tremurând după ce valul de mânie îi trecuse. Când Damien a așezat-o pe scaunul toaletei, s-a supus năucită și n-a protestat

când el i-a spălat tăietura de la mână cu atenție. A întrebat-o brusc:

– Unde-i trusa de prim ajutor?

– În dulapul din vestibul, spuse ea amorțită, în șoaptă.

El a ieșit și s-a întors imediat cu trusa în mână. A pus antiseptic pe tăietură în timp ce Jessicăi i se prelingeau pe obraji lacrimi strălucitoare de culoarea fildeșului. Lacrimile arătau atât de surprinzătoare pe pielea ei perfectă ca a unei păpuși, încât el s-a oprit un moment și stătu nemișcat. Ea l-a simțit și și-a ridicat involuntar ochii spre el. Arăta ca și cum trecea printr-un asemenea chin, că suferea atât de cumplit, încât ea rămase cu ochii mari ațintiți asupra lui. Întinse mâna cealaltă spre el și apoi o trase înapoi când își aminti de timpul dinainte când vrusese să-l atingă cu mâna, dar de data asta el nu era cu spatele la ea și văzu mișcarea spontană, necontrolată și-și recăpătă respirația. Apoi el întinse mâna spre obrazul ei și-i mângâie foarte tandru locul unde o lovise mai devreme, ștergându-i lacrimile.

– Nu mai plânge, murmură el încet. O, te rog, Jessie, nu mai plânge! Nu suport să te văd că plângi, nu pot să-ți văd lacrimile... dar poate că asta este o altă latură a egoismului meu, nu, draga mea?

A luat-o în brațele lui vânjoase în care simțea consolare și a legănat-o într-o parte și alta în timp ce ea și-a dat drumul lacrimilor pe care și le ținuse atâta timp și pentru prima dată în relația lor, n-a putut fi tare. Și-a strecurat mâna nerănită prin

cămaşă pe pieptul lui, şi-a îngropat capul în el şi a plâns până n-a mai putut. Se prăbuşise şi, în acelaşi timp, i-a arătat lui Damien o parte complet nouă şi nebănuită de el, o latură vulnerabilă şi fără apărare pe care el nu avusese ocazia s-o vadă. Nici nu-i păsa măcar că plângea la pieptul lui, pentru că tot ceea ce avea nevoie şi vroia era cineva puternic şi cald care s-o ţină strâns în braţe. El a mângâiat-o pe cap pentru a o consola şi a sărutat-o delicat pe obraz.

– Jessie, rosti el în şoaptă după un timp, te rog lasă-mă să mă uit la mână şi să termin de bandajat. Nu ia mai mult de un minut. Lasă-te pe spate, aşa este bine. Iau tifonul şi acopăr rana cu vată... Aşa. Şi acum aşează-te bine înapoi şi nu te mai zbate. Lasă-mă să te ţin strâns. Aşa, iubito. Acum nu mai este cazul să plângi! Jessie, nu mai plânge... o, Jessie. El i-a ridicat capul, s-a uitat la ochii ei în lacrimi şi, cu un oftat adânc, şi-a plecat capul şi şi-a lipit buzele de ale ei. Ea a gemut, a închis ochii şi cu un tremur nestăpânit a ridicat mâinile şi le-a încolăcit în jurul gâtului lui.

Sărutul a fost în felul lui tot atât de violent ca ciocnirea lor anterioară. Pentru Jessica era o notă de disperare şi dezamăgire în mişcarea nestăpânită şi neastâmpărată a mâinilor ei şi simţea că el încearcă un fel de emoţie asemănătoare cu furia pe care o simţise pentru ea înainte, dar această emoţie nu era atât de distructivă cum fusese cealaltă. Acum el nu încerca s-o mai facă să sufere. Îi comunica nevoia pe

care o avea de ea cu fiecare mângâiere pasionată şi stăruitoare a mâinilor lui mari şi calde.

A dus-o apoi în dormitor pentru a o aşeza pe pat, fără să se mai sinchisească să fie blând şi a început să-i scoată hainele de pe ea fără să-i pese de nimic în afară de dorinţa lui, până rămase goală. După aceea a luat-o în braţe şi a pătruns-o şi ea aproape a ţipat de cât de mult îl dorea şi îl iubea, dar ceva o reţinea şi-i tulbura mintea, chiar dacă corpul i se înfiora continuu de plăcerea pe care i-o oferea.

Răsuflând încă din greu din cauza pasiunii... şi dorinţei arzătoare cu care au făcut dragoste, Damien a întrebat-o:

– Ţi-a oferit el tot atât de multă plăcere ca şi mine, Jess? Ţi-a plăcut cu el cum ţi-a plăcut cu mine? Răspunde-mi!

Ea închise ochii, simţind multă durere şi disperare din cauza cuvintelor lui, dar n-a lăsat să i se zugrăvească nimic pe faţă. Nu se schimbase nimic, nu în esenţă. El vedea întreaga lor relaţie numai sub aspectul sexual, în timp ce ea vedea raporturile lor sexuale ca un mijloc de a-şi exprima dragostea faţă de el. Damien era, desigur, gelos, însă gelozia lui era aceea a unui câine care-şi apără locul şi nu a unei afecţiuni rănite.

Jessica făcu eforturi să vorbească cu calm:

– Nu, Damien. Nu mai vorbi, culcă-te. Şi a simţit că el se încruntă la ea, dar ea nu l-a privit şi el a adormit îndată, cu un braţ greu aruncat peste ea atât posesiv, încât îi venea să plângă. Damien dormea

cu capul pe spate şi muşchii gâtului îi ieşeau în relief. Ea şi-a întors privirea şi s-a uitat la pulsul care-i bătea puternic la gât şi s-a întrebat cum de viaţa pe care o iubea atât de mult putea să-i producă atâta durere.

Deşi era foarte obosită, nu a adormit. A stat în pat şi s-a uitat la Damien cum respiră, pieptul acoperit de păr aspru ridicându-se şi coborându-se regulat, egal. L-a privit de nenumărate ori, din cap până în picioare cu dragoste, cu tristeţe, şi se întreba unde va găsi forţa să facă ceea ce trebuia...

Mai târziu s-a dat jos din pat şi a făcut nişte cafea. A dus tava de argint în camera de zi şi s-a aşezat pe sofa. Emoţiile cu mult prea mari din seara trecută şi din dimineaţa aceea o copleşiseră, îi depăşiseră puterile. A fost cuprinsă de o senzaţie de pasivitate şi calm, provenind din epuizare şi tocirea simţurilor... era o consolare pentru ea.

După un timp, un zgomot care venea din hol a făcut-o să tresară şi să întoarcă încet capul. Nu avea nimic de câştigat dacă mai plângea şi cu hotărârea pe care i-o dăduse epuizarea emoţională, s-a decis să fie calmă. A reuşit chiar să-i surâdă lui Damien. Nu vroia să-l facă să sufere. Nu vrusese niciodată să facă să sufere pe nimeni. Dar nici ea nu mai putea accepta să fie făcută să sufere.

– Bună dimineaţa, murmură ea, sau poate ar trebui să spun altfel. Nu mai este dimineaţă. Ai dormit bine?

– Da. Nu avea cămaşă pe el şi părul îi era ciufulit după somn, dar ochii negri erau vioi şi strălucitori.

S-a uitat la ea, la dezordinea care era pe jos şi i-a venit să râdă.

– Se pare că uneori nu te mai poate opri nimic! N-am mai văzut aşa ceva niciodată. Eşti calmă şi senină ca o madonă şi deodată, fără nici un avertisment, explodezi ca o bombă atomică şi prăpădeşti totul în jurul tău. Apoi din nou devii o madonă perfectă, lipsită de emoţii ca o statuie de marmură.

– Şi ce-ai vrea să fac? l-a întrebat ea calm, sorbind din cafea. Să mă apuce isteriile la fiecare sfert de oră? Nu mă apăr decât din cauza unor lucruri pe care le consider importante, dar mă tem că nu multe sunt importante în lumea asta.

– Ce cinism! S-a aşezat lângă ea şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea. Aş fi vrut să-ţi spun să mă trezeşti. N-am avut intenţia să dorm, am multe de făcut astăzi. I-a aruncat o privire rapidă, scrutătoare. Vrei să vorbeşti?

– Nu, a scuturat ea din cap. N-ar avea nici un rost. Era convinsă de asta, pentru că discutaseră aceste lucruri cu mult timp înainte şi ştia că atunci când lui Damien îi intra ceva în cap, nici un argument nu-i va schimba părerea. Dacă era hotărât să se căsătorească cu acea fată, atunci aşa va face, orice s-ar întâmpla. Nu, cel mai bun lucru ar fi ca ea să se hotărască ce va face şi să nu se abată de la decizia luată, indiferent ce ar fi sau cât de mult o va durea.

– În regulă. Nu vorbim acum, dar zău, cred că trebuie să clarificăm unele lucruri între noi, mai

devreme sau mai târziu. Poate că dacă o să am timp o să discutăm mâine. A studiat-o încruntându-se un moment, ca şi cum îl uimea ceva la ea.

Ea a zâmbit numai în semn că este de acord cu sugestia lui, dar fără să răspundă afirmativ în mod concret. Dacă-l lăsa să creadă acest lucru, poate că va fi mai uşor mai târziu.

A venit şi s-a cocoţat pe pat pentru a se uita la el cum termină să se îmbrace şi a vorbit de lucruri banale, de zi cu zi, nesemnificative. El a întrebat-o dacă vroia s-o ajute să cureţe mizeria din camera de zi şi ea răspunse politicos că nu are nevoie, că va veni cineva să facă ordine. Ea l-a întrebat dacă va lucra până târziu în seara aceea şi el a răspuns cu un da şi un oftat. Au vorbit şi despre vreme, el s-a îmbrăcat fără să se grăbească, completându-şi toaleta şi o dată a venit şi s-a aşezat pe pat lângă ea şi s-a jucat cu degetele ei lungi.

Curând a simţit că-i vine să ţipe, dar Damien era deja spre uşă şi s-a oprit pentru a se uita la ea, cu o lumină blândă, ironică în ochi şi ţuguindu-şi uşor buzele. A ridicat o mână şi a mângâiat-o uşor pe obraz şi apoi a sărutat-o cu tandreţe, pasionat, pe gură. După aceea i-a spus cu o voce răguşită:

– Îmi place când eşti supărată. Întotdeauna ne împăcăm în mod satisfăcător. Nu te schimba, Jessie. Eşti foarte specială aşa cum eşti.

El a închis uşa în urma lui şi ea s-a uitat nepăsătoare în jur. Ce era atât de special în felul ei de a fi? Nu credea că este atât de specială. Era îndurerată

şi rănită în sufletul ei şi nu ştia ce să facă. Ce era atât de grozav în asta? Era convinsă să Damien vedea imaginea ei proiectată în afară, pentru public, şi nu pe cea adevărată. Ambalajul arăta bine, dar nu era real. Şi de aceea nu putea să suporte să continue să-l mai vadă. Părea să nu însemne nimic când lui nu-i păsa de ea cu adevărat. Se simţea foarte pustiită.

S-a ridicat şi s-a dus la telefon şi în curând a vorbit cu femeia amabilă care-i făcea menajul.

– Bună, doamnă Marrazzote, ai putea veni după-amiază şi să strângi lucrurile prin casă? Am avut o mică problemă în camera de zi, câteva lucruri s-au spart... nu, totul este în regulă, a fost numai un accident. Lucrurile mari le strâng eu, dar trebuie dat cu aspiratorul pe covor şi eu trebuie să ies mai târziu. Mulţumesc foarte mult, la revedere.

Ea a ezitat şi s-a simţit vinovată de modul în care se ocupa de probleme şi apoi, ridicând nervos din umeri, a telefonat la administraţia clădirii. I-a răspuns o voce de femeie care suna plăcut şi Jessica i-a spus:

– Am avut un fel de accident şi s-a spart geamul de la uşă. I-a dat numărul apartamentului şi numele. Sunt gata să plătesc imediat pentru stricăciuni şi ce mai trebuie pentru instalarea unui nou geam, dacă găsiţi pe cineva de la administraţie să se ocupe de asta. O, minunat. Şi mai este ceva. A ezitat şi apoi i-a dat drumul. Vreau să-mi schimb broasca imediat – nu contează cât costă, dacă găsiţi pe cineva s-o

schimbe până diseară. În regulă. Vă mulțumesc foarte mult.

În timp ce punea receptorul în furcă s-a simțit brusc foarte obosită. Ce-o să facă fără Damien? Uneori simțea ca și cum el ar fi fost cealaltă jumătate a ei, un alter ego, completarea ei. Acum avea senzația că-i fusese îndepărtat un organ vital și durerea amputării era atât de cumplită încât o paraliza.

Poate că va reuși să tragă un pui de somn mai târziu în cursul zilei. Dorea în mod imperios să doarmă.

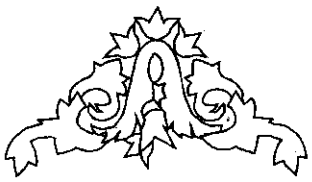

CAPITOLUL IV

Jessica s-a oprit în fața ușii de la intrare a reședinței familiei Coefield cu mâinile tremurânde și cu gura uscată. O mulțime de gânduri contradictorii o asaltau, dar cu toate acestea a ridicat mâna – deși fără chef – și a sunat. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă și să alerge cât mai departe de acolo.

Așteptarea a fost scurtă. Abia a avut timp să se întoarcă și să admire dimineața însorită de duminică, cu totul diferită de vremea ploioasă și mohorâtă de cu două zile în urmă. Ușa s-a deschis repede și ea s-a întors pentru a da ochii cu Mary, îmbrăcată într-o pereche de blugi decolorați, de culoare maro-gălbuie și o bluză care nu se asorta. Părul castaniu ca de șoarece îi stătea în smocuri în jurul feței. În ciuda înfățișării ei îngrozitoare, fața i s-a luminat de o plăcere nevinovată văzând-o pe Jessica, zveltă și elegantă.

– Domnișoara King! a exclamat ea cu timiditate, dându-se înapoi imediat și făcându-i semn cu capul Jessicăi să intre. Este o adevărată surpriză! Pot să vă

ajut cu ceva? Vroiați s-o vedeți pe mama mea? Îmi pare rău, dar nu este acasă pentru moment.

– O, n-am venit neapărat s-o văd pe mama ta, răspunse Jessica simțindu-se în mod bizar ușurată că mama ei nu era acasă. Prefera să se confrunte oricând cu prietenia necomplicată a lui Mary decât cu ostilitatea disimulată a doamnei Coefield. M-am gândit să trec pe la voi pentru o vizită scurtă. Dacă nu este timpul potrivit, pot pleca. Mă tem că tind să fac lucruri din astea din impuls. Un impuls stupid, adăugă ea calmă.

– O! O, nu plecați! a asigurat-o cu ardoare Mary, nemaiștiind ce să facă în graba ei de a deschide o ușă din dreapta. Veniți, vă rog, și luați loc. Vreți cafea sau altceva? Ceai, eventual?

– Cafea ar fi minunat, mulțumesc, răspunse politicos Jessica și a privit cu amuzament cum Mary a ieșit în grabă din cameră pentru a-i spune bucătăresei că a venit cineva în vizită.

Mary s-a întors după câteva momente și s-a cocoțat cu stângăcie pe un scaun de lângă cel al Jessicăi. Au vorbit amândouă de lucruri comune, în timp ce așteptau cafeaua, fiecare analizând-o pe cealaltă. Jessica a observat că Mary s-a uitat pe furiș la compleul ei cu pantalon, perfect croit și la pantofii asortați din antilopă. I-a venit să râdă când a surprins-o pe Mary uitându-se cu ochii mari la cocul ei strălucitor, care-i punea în evidență ovalul feței și ochii cu nuanțe minunate, ciudate.

Jessica a constatat că prima impresie pe care și-a făcut-o despre Mary se menținea: Mary era o persoană nesofisticată, vulnerabilă și plăcută. După o vreme, când s-au obișnuit una cu alta, Mary i-a spus cu melancolie:

– Arătați minunat astăzi, domnișoară King. De fapt, am considerat totdeauna că sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Aș dori să fiu frumoasă ca dumneavoastră.

– O, mulțumesc, răspunse Jessica, destul de indiferentă. Dar te rog, spune-mi Jessica. Domnișoara King mă face să mă simt ca o profesoară de școală! Știi, Mary, frumusețea este numai o chestiune de suprafață. Ceea ce este înăuntru contează.

Mary se juca cu colțul gulerului cu o expresie nefericită pe chip și Jessica se întreba de ce ajunseseră să discute chestiuni atât de intime. Se presupunea a fi o vizită fără pretenții, de curtoazie. Brusc, Mary spuse:

– O, știu că este adevărat, dar uneori nu ajută că știi asta. Este ușor pentru tine să spui așa ceva când ești atât de frumoasă. Eu sunt o rățușcă urâtă.

Jessica întoarse capul și văzu expresia pierdută, stranie, de pe fețișoara lui Mary. Era ca expresia unui cățeluș sau pisoi care se pierduse și care se emoționa tocmai din cauză că arăta cât era de vulnerabil și ceva a determinat-o să spună cu răceală:

– Nu cred că există urâțenie, Mary. Pur și simplu nu cred că urâțenia este necesară sau chiar reală, decât poate atunci când este vorba de Satana. Frumusețea

este o iluzie, la fel şi urâţenia. Nimeni nu este urât, indiferent cât de bătrân sau ridat sau gras ar putea fi. Numai că unii oameni s-ar putea să fie nevoie să lucreze mai mult pentru a se conforma cu ceea ce societatea numeşte *frumuseţe*. Tu, da, chiar tu, nu te uita aşa la mine, ai putea fi destul de drăguţă dacă ţi-ai pune în minte acest lucru şi ai hotărî să fii frumoasă. Şi este un lucru pe care nu ţi-l poate da nici o cantitate de cosmetice sau de haine frumoase. Trebuie să crezi că eşti frumoasă.

Mary asculta cu intensitate, figura ei arătând că găsea cuvintele Jessicăi de o importanţă vitală.

– Dar cum? întrebă ea disperată. Nu ştiu cum să fac să fiu frumoasă.

Jessica a privit-o o clipă, întrebându-se din nou în sinea ei ce căuta acolo. Deocamdată nu era în stare să dea un răspuns şi oftă.

– De ce este atât de mportant?

Mary a lăsat ochii în jos. S-a înroşit, culoarea răspândindu-se inegal şi neatrăgător pe tenul ei pătat.

– Este pentru – îţi aminteşti de Damien Kent de la petrecerea de vineri?! A fost ca o izbucnire, prea tare rostită şi care a făcut-o pe Jessica să tresară.

Durerea pe care a simţit-o a fost intensă şi scurtă, ca o lovitură de cuţit în stomac, care i-a trecut apoi miraculos.

– Este atât de frumos şi deştept şi m-a invitat să ies cu el, *pe mine,* din toată lumea! Vocea era mică şi jalnică, ca şi cum ar fi vrut să se furişeze sub o stâncă şi să se ascundă şi Jessica a ascultat acel strigăt uluit,

compătimind-o mai mult decât putea ști Mary. Și știu și de ce. N-a făcut-o pentru mine, ci din cauza afacerilor tatălui meu. Nimeni nu se uită la mine, dealtfel.

Jessica știa că este adevărat, dar adevărul exprimat atât de direct de cineva care suferea atât de mult din cauza lui, a făcut-o să se cutremure ca și când ar fi văzut o rană deschisă.

– Ți-a spus asta? a întrebat ea, vrând să fie amabilă, dar șocată în secret de asprimea vocii ei.

Mary a clătinat din cap cu tristețe, evitându-i privirea. Cafeaua fusese adusă cu câtva timp în urmă și amândouă sorbeau absente din cești le lor. Fuseseră aduse și prăjiturile și Mary mâncase deja câteva, dar Jessica a refuzat cu politețe.

– De ce să mă fi invitat altfel să ies cu el? a întrebat ea încet. Știu că este interesat de afacerile tatălui meu și știu că altfel nu m-ar fi solicitat. Poate ieși cu cine vrea – chiar cu tine. Durerea produsă de această afirmație sinceră a fost cu mult mai puternică decât prima și Jessica știa că ceva curios îi apăruse pe chip. A fost ușurată când a văzut că Mary este prea preocupată de necazurile ei ca să observe. Aș fi dorit să fiu frumoasă. Aș dori ca cineva să mă invite să ies cu el pentru mine, nu pentru banii tatălui meu.

– Câți ani ai, Mary? Avu deodată un sentiment matern pentru fată și n-ar fi trebuit. Situația era potențial foarte periculoasă.

– Optsprezece... Răspunsul fu deprimat... Și nici măcar n-am avut o întâlnire cu cineva până vineri,

dacă poţi s-o numeşti întâlnire. Optsprezece. Şi Damien avea treizeci şi opt, suficient ca vârstă şi experienţă pentru a putea fi tatăl lui Mary. Jessica s-a simţit foarte bătrână faţă de tinereţea şi naivitatea fetei. Şi totuşi, acel copil avea suficientă minte ca să vadă lumea într-o perspectivă foarte crudă şi lucidă. Se întreba ce-ar zice Damien dacă ar descoperi că Mary nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa lui. Jessica bănuia că el va fi uşurat. Nu va mai trebui să-i dea explicaţii când o va cere în căsătorie. Ştia că-i va fi tot atât de credincios lui Mary cât îi era şi ei, sau oricărei alte femei. Minciuna nu făcea parte din filozofia lui.

Când mai târziu a reflectat, n-a înţeles de ce i-a venit acel impuls şi nici n-a căutat prea mult. Poate c-o îndemnase acea privire tristă, tristă, din ochii fetei. Oricare ar fi fost motivul, brusc s-a trezit vorbind şi nu mai putea să-şi retragă cuvintele odată ce fuseseră rostite şi nici nu credea că vroia s-o facă cu adevărat.

– Mary, i-a spus ea. Fata s-a uitat întrebătoare la ea şi colţurile gurii ei mici lăsate în jos au îmboldit-o pe Jessica să spună: Vrei într-adevăr să fii frumoasă? Vrei suficient de mult acest lucru ca să lucrezi pentru aceasta cu onestitate, fără să renunţi şi să abandonezi când îţi vine?

Ceva a scânteiat în acei ochi căprui şi Mary răspunse imediat:

– O, da! Mama a încercat să mă facă să merg la cursuri de gimnastică, dar mi-a fost prea jenă să mă duc singură. Dar aş da orice ca să fiu atrăgătoare.

– Bine, draga mea, a rostit tărăgănat Jessica, lăsându-se pe spate pe scaun și punându-și încet un picior elegant peste altul. Atunci n-avem decât să luăm rățușca și s-o transformăm într-o lebădă.

Capul lui Mary a tresăltat, ochii i s-au dilatat și speranța înflăcărată de pe figura ei a amuzat-o și în același timp a întristat-o pe Jessica. Fata inspira milă. Într-adevăr, cineva ar fi trebuit să se ocupe de ea cu mult timp înainte.

– Spui cumva ceea ce cred că spui? întrebă ea nesigură.

– Asta depinde de ceea ce crezi că am spus, i-a replicat Jessica senină, calmă acum că își asumase obligația față de Mary.

Mary roși din nou.

– Cred că ai spus că mă vei ajuta să ajung mai... atrăgătoare.

– Nu fi atât de jenată, prostuțo. Asta este exact ce am spus. Trebuie însă să-mi promiți ceva, a prevenit-o Jessica, amenințând-o pe Mary cu degetul și făcând-o să râdă. Îmi promiți aici pe loc că vei face ceea ce-ți spun și că nu vei trișa în privința dietei sau să renunți la ea. Dacă nu, nu are nici un rost și nu-mi voi pierde vremea degeaba.

– O să țin dietă?

– Ba bine că nu, scumpo. Și vei începe chiar acum, așa că lasă jos prăjitura aia oribilă. Acum vreau să aud cum sună promisiunea... bun. Spune-mi ce mănânci de obicei într-o zi. A ascultat cu oroare vorbăria fără șir și nepăsătoare a lui Mary. Nu era de

mirare că fata avea tenul cum îl avea! Bine! Îmi dau seama cum trebuie pornită treaba, exclamă ea. Putem vorbi cu bucătăreasa? Cred că cel mai bine ar fi să stabilim ce mănânci, înainte de a te părăsi.

Mary a chemat-o ascultătoare pe bucătăreasă, o femeie durdulie, plăcută, care a ascultat respectuoasă cuvintele Jessicăi.

– În primul rând, i-a zis ea energică, vreau să ții post douăzeci și patru de ore. Ai ceva de făcut mâine care pretinde efort? Este în regulă, atunci. Ia-o ușor cu toate și bea numai apă, cât de multă dorești. Pentru început îți curățăm sistemul. După post o să ții o dietă atât de strictă încât n-o să poți nici strănuta fără permisiune. Ești îngrijorată?

Devenind extrem de emoționată, în ciuda tonului dinadins sec al Jessicăi, Mary a scuturat din cap cu entuziasm.

– Bun, trebuie să fii într-adevăr tare. Dietele sunt bune până ajungi să refuzi din obișnuință grăsimile la restaurant. Și odată ce începi o dietă, de regulă te ții de ea toată viața. Acum aș vrea să înțelegi că acesta este doar primul pas. Poți să ții regim oricât, dar tot vei lua înapoi toată greutatea pe care o dai jos, dacă nu completezi dieta cu exerciții fizice. Corpul are un așa-numit nivel de greutate și singura modalitate de a-l face să coboare este prin exerciții fizice. Și când reduci nivelul de greutate, corpul tău se va obișnui treptat să nu mai aibă nevoie de acea greutate suplimentară, pentru că vei folosi rația de mâncare mai eficient, ridicând ritmul metabolis-

mului. Dar nu vom începe exercițiile până ce nu te obișnuiești cu o mâncare sănătoasă... Apoi Jessica s-a întors spre bucătăreasă și a vorbit o vreme cu ea, alcătuind un regim pentru Mary, care conținea numai anumite alimente. I-a zâmbit și apoi i-a spus fetei: Asta este. Bucătăreasa poate să-ți pregătească o listă de mâncare de regim nutritiv din cele patru grupe de alimente, iar eu îți voi lăsa numărul meu de telefon ca să-mi poți telefona peste două săptămâni.

Mary a clipit.

– Asta este tot? întrebă ea zăpăcită. Nu-mi arăți și niște metode de machiaj deosebit sau să mă iei la cumpărături? Păru atât de dezamăgită încât Jessica a râs.

– Draga mea, trebuie să avem o bază înainte de a începe toate astea. Pentru început trebuie să curățăm tenul și să slăbești. Asta este chestiunea de bază. Nu realizezi nimic dacă nu înveți niște obiceiuri sănătoase. După două săptămâni vom începe programul de exerciții – da, la început merg cu tine – și apoi ne vom ghida poate spre celelalte. Apoi zâmbind și ridicându-se cu grație, spuse: Am stat deja prea mult, mai mult decât se cuvine. Dă-mi un telefon când începi să slăbești, scumpa mea, și nu flămânzi și nu deveni fanatică în privința asta. În definitiv, este vorba de un regim sănătos și fanatismul nu este sănătos. Nu mânca pe apucate! La revedere.

În drum spre apartamentul ei, Jessica avu timp să se întrebe ce-o apucase să-i facă acea promisiune lui Mary. Se băgase într-o chestiune mai complicată

decât scontase la început. Văzuse începutul unei idolatrizări în ochii strălucitori ai lui Mary şi nu vroia să aibă de a face cu adoraţia unei adolescente, pe lângă toate celelalte. Mary păruse să creadă că Jessica avea să se folosească de o baghetă magică şi s-o transforme în acea lebădă graţioasă, dar nu era chiar aşa simplu. Ea trebuia să muncească. Jessica avea s-o ghideze din când în când în direcţia cea bună. Şi, de asemenea, se gândi ea în mod ciudat, o va duce la cineva care să-i procure genul potrivit de haine pentru corpul ei.

Cum avea Mary să se descurce cu cealaltă problemă, aceasta era o chestiune între ea şi Damien. Ea urma să-i dea o mână de ajutor lui Mary, ca aceasta să capete o părere bună despre sine. Recunoştea în mod sincer în sinea ei, în singurătatea maşinii, că spera că dacă Mary se va simţi şi va arăta mai atrăgătoare să înceapă să se întâlnească şi să fie prietenă cu băieţi mai aproape de vârsta ei şi să-l uite în cele din urmă pe Damien. Ea va acţiona în această direcţie cu toată speranţa, deoarece nu-şi făcea nici o iluzie despre el, dar pe de altă parte, exista pericolul că dacă Mary va arăta mai atrăgătoare, să ajungă să-l intereseze pe Damien şi nu numai afacerile tatălui ei. Cine ştie? Jessica ridică filozofic din umeri şi apoi se cutremură. S-ar putea ca Damien să se îndrăgostească de ea. Asta ar fi foarte convenabil, se gândi ea cu cinism.

Nu mai conta cu adevărat pentru ea, dacă era într-un fel sau altul. Şi aceasta era cea mai mare

minciună din istoria omenirii, recunoscu ea cu tristețe, pentru că va fi întotdeauna important pentru ea. Când a ajuns înapoi în apartament s-a prăbușit ca și când ar fi alergat la o cursă de maraton. Bănuia, totuși, că maratonul abia începea. O vreme, viața va fi cu certitudine o luptă. Spera ca Damien să nu descopere ce pusese la cale.

A făcut un duș rapid și rece care a înviorat-o și s-a așezat în fața televizorului cu o lămâie și un pahar de sifon, gândindu-se la următorul angajament de prezentare de modă, când a sunat telefonul. A sărit până în tavan când a auzit țârâitul strident, mai mult de teamă decât de surprindere. Știa cine era înainte de a ridica receptorul, apoi a vorbit și a văzut că nu se înșelase.

– Bună, Damien. Vocea ei era calmă, chiar fără vlagă și cu siguranță nu indica tensiunea care-i cuprinsese stomacul și-i agita lichidul pe care tocmai îl băuse.

– Bună, draga mea, a rostit el răgușit. Am încercat și mai devreme dar nu erai acasă. Ai avut o zi plăcută?

– Da, destul de plăcută. Am făcut niște cumpărături. Dar tu?

– Cam la fel. Am citit niște rapoarte. Trec pe la tine într-o oră, sau ai nevoie de mai mult timp?

– Damien, nu cred că are rost să vii, zise ea ezitând, cuvintele parcă oprindu-i-se în gât. Era mai greu decât presupusese.

– Este mai bine mai târziu?

Din atitudinea lui nepăsătoare și-a dat seama că nu înțelesese pe deplin ceea ce încerca să-i spună și

a înghiţit în sec. Nu era surprinzător, ţinând seama cum îl primea întotdeauna, cu plăcere. Deşi ştia că el n-o iubea, va fi pentru el un şoc pentru că trebuie că ţinuse cumva la ea, trei ani de zile. O, Doamne, cum putea să renunţe?

– Nu, Damien, s-a auzit ea că-i spunea pe un ton amabil şi dorea atât de mult să-şi retragă cuvintele, încât i-au dat lacrimile şi tot ce a făcut a fost să asculte tăcerea deplină de la celălalt capăt al firului.

– Ce vrei să spui? a întrebat-o el calm, în cele din urmă, şi ea aproape a gemut tare. O va face să spună în mod clar şi succint. Acesta era Damien.

– Nu cred că este cazul să ne mai vedem. „Te iubesc" a zis ea în sinea ei. Nu vreau să mai am asemenea relaţii. „Te vreau". Nu vreau să te mai văd, Damien, îmi pare rău. Şi în timp ce cuvintele îi ieşeau din gură şi-a spus în gând: mincinoaso.

A fost puţin linişte, apoi el a întrebat:

– Din ce cauză?

Vocea lui părea ciudată, ca şi cum fusese lovit în abdomen şi ea ştia că el simţea ceva asemănător cu durerea pe care ea o simţise în ultimele zile. Era aproape copleşită de milă pentru el şi de o dragoste atât de puternică încât începu să-şi sublinieze hotărârea.

– Nu vreau să vorbesc acum despre asta, dacă n-ai nimic împotrivă, zise ea politicoasă. Sunt mai multe lucruri care m-au supărat în ultima vreme, să le lăsăm aşa cum sunt. „Ca de exemplu, mă simt sfâşiată de

gelozie şi durere şi asta mă face atât de nefericită şi mă supără într-atât, încât nu pot să mai suport. Sau, sunt pe punctul de a nu mai rezista dacă o mai ducem înainte ca până acum."

– Pe dracu', lăsăm lucrurile aşa cum sunt! a scrâşnit el furios. Nu poţi să faci aşa ceva, tam-nesam, la telefon, cu aşa sânge rece... S-a întrerupt din ce vroia să spună. Când a vorbit din nou era atât de calm şi rece încât a uimit-o şi a îngrijorat-o. Este Justin. Te căsătoreşti cu Justin.

Ce credea acum? s-a întrebat ea în sinea ei. Ce simţea?

– Nu, nu mă mărit cu Justin şi, contrar celor ce se bârfesc, nu mă culc cu el. N-are nici o legătură cu el, este ceva strict între mine şi tine. „Şi o a treia persoană care nu ştie nimic, şi nu suspectează nimic." Lucrurile nu sunt cum trebuie.

– Zilele trecute păreai să fii extrem de satisfăcută exact din cauza acestor „lucruri" a rostit el tărăgănat, cu sarcasm, şi ea s-a cutremurat simţind adevărul afirmaţiei lui. Cum de te-ai schimbat atât de subit, draga mea? Ai găsit pe cineva mai bogat?

Ea a suspinat adânc, tare şi aspru şi s-a trezit că tremură atât de violent de durere şi supărare la o asemenea aluzie, cât se poate de falsă, că ea umblase după banii lui, încât abia putu să pună receptorul în furcă. Şi pe când îl punea cu grijă la loc, putu să-i mai audă vocea strigând-o insistent. Câteva lacrimi i-au căzut pe mâinile puternic încleştate şi le-a şters cu înverşunare, strângând din dinţi. Nu va plânge, nu va plânge, nu va plânge. Nu putea. Stăpâneşte-te,

stăpânește-te, Jessica, își spuse ea și mai scăpă o lacrimă. De ce era nevoie s-o chinuie astfel?

Telefonul a sunat din nou strident, supărător și prea tare pentru ea. Capul i-a tresărit spre el involuntar și n-a vrut să răspundă, n-a vrut să vorbească cu el, n-a mai vrut să se gândească sau să mai rănească pe cineva... dar s-a trezit că ține receptorul în mână, strângându-l puternic, încât i se albiseră nodurile degetelor. L-a ridicat încet la ureche și a ascultat.

– ...nu închide, Jessica! Ești acolo? a întrebat brusc și ea a ezitat înainte de a răspunde.

– Da, spuse ea abia perceptibil.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să-ți spun ce ți-am spus, continuă el, vocea lui nefiind atât de lină ca de obicei.

– Da.

– Uite, Jessica, sigur că-ți dai seama că nu așa se rezolvă problemele! Vin la tine acum și discutăm cum se cuvine! spuse el cu aroganță. Vocea lui era rece și hotărâtă, dar tot putea să perceapă o notă de supărare în ea și a simțit brusc că-i este frig.

– N-o să poți intra. Am schimbat broasca de la ușă, zise ea clar și începu să tremure.

A urmat o scurtă tăcere după care s-a auzit ca o explozie de la capătul celălalt al firului.

– Vin! zise el amenințător, și vei deschide ușa și vei sta de vorbă cu mine, fir-ar să fie! Nu așa se sfârșește o relație ca a noastră. Gândește-te bine, pentru Dumnezeu! Sau te-ai gândit la o scrisoare cu „Dragul meu John" ca alternativă.

Cuvintele batjocoritoare şi răuvoitoare au doborât-o. Înainte de a-şi reveni; un suspin i-a cutremurat pieptul şi şi-a dus îngrozită mâna la gură. Avea impresia că totul în ea se prăbuşise, ca un castel din cărţi de joc.

– Nu, Damien, spuse ea în şoaptă. Am vrut să-ţi spun toate astea personal, dar mi-a fost teamă că vei încerca să mă faci să renunţ şi să mă chinuieşti, aşa cum faci acum şi de aceea nu pot să te mai văd, dragul meu, este prea...

– Nu-ţi dai seama ce faci? a întrebat-o el cu asprime. N-am crezut că eşti aşa. Ce-i cu tine, pentru Dumnezeu? De ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

– Fără obligaţii, Damien!... gemu ea, simţindu-se încolţită de insistenţa din vocea lui. De ce o tortura atât? Era cumva mândria lui atât de rănită pentru că-l respinsese? Damien era impresionant ca iubit şi când părăsea o femeie. Femeile probabil că nu aveau o asemenea şansă... Asta m-ai pus să-ţi promit cu mult timp în urmă! Fără obligaţii. Ei bine, trebuie să ne despărţim acum, pentru că-mi dau seama că nu mai este nimic care să mă determine să stau cu tine. Nu mă întorc. N-ar ajuta la nimic. N-am curajul să te primesc, adio, Damien. Sper să fii fericit.

I-a închis telefonul pentru a doua oară şi s-a dus în dormitor. Acolo, nemaiputând să se reţină din cauza mâhnirii adânci care o măcina, şi cu sufletul pustiit, a plâns până la epuizare. Telefonul a sunat la diferite intervale, prelung şi insistent, până ce în cele

din urmă l-a scos din priză. A fost o noapte lungă şi fără somn.

*
* *

Descoperind că simte un fel de disperare acum după ce luase hotărârea definitivă de a termina cu Damien, îi spuse secretarei de la agenţia de fotomodele că nu mai primea telefoane de la domnul Kent. A trăit ca o fantomă în următoarele zile, mergând la servici clătinându-se pe picioare şi seara căzând ostenită când se întorcea acasă. Slăbise şi nu-şi putea permite acest lucru, îi apăruseră cearcăne la ochi şi scânteierea din priviri îi dispăruse de tot. Ochii aveau o culoare gălbuie stranie şi mată ca şi când strălucirea anterioară provenise numai de la focul din sufletul ei şi nu de la irişii care acum căpătaseră un aspect sticlos, ca de marmură.

În cele din urmă, fotograful ei, Jeff, îi spuse cu dezaprobare că mai bine ar lua o vacanţă înainte de a ajunge să arate ca o sperietoare la înfăţişare. A chicotit sec la început, apoi s-a uitat curios la el. Ideea era bună. Poate că avea nevoie să plece din oraş câtva timp, să stabilească o oarecare distanţă între ea şi amintirea lui Damien şi să câştige puţină perspectivă.

Asta se petrecea cam pe când i-a telefonat Mary.

A ascultat cu răbdare la ceea ce-i spunea Mary cu entuziasm despre faptul că regimul şi slăbitul o făcuseră mult mai vioaie. Uitase complet de promisiunea făcută fetei şi i s-a strâns inima la gândul

de a o vedea din nou. Totuşi nimic din toate astea nu s-a reflectat în vocea ei, în timp ce o felicita cu calm pe Mary pentru tenacitatea ei şi i-a propus diverse zile şi ore când ar fi liberă să meargă la gimnastică. Au alcătuit un program cu câteva ore care le conveneau la amândouă şi Jessica a promis că se va interesa care este situaţia la sala de gimnastică.

A făcut asta şi apoi i-a telefonat lui Mary pentru a stabili să se întâlnească la sală chiar a doua zi. Jessica a sosit la ora fixată, fără chef şi a fost sincer uimită când a văzut-o pe Mary venind spre ea.

– Mary! O, Dumnezeule mare, ce minuni a făcut slăbitul! Sunt foarte, foarte impresionată! exclamă ea cu sinceră uimire. Slăbise evident şi tenul se curăţase serios ca urmare a dietei sănătoase.

Figura mică a lui Mary radia de bucurie.

– Speram atât de mult că vei observa! Nu este extraordinar? Numai că nu mi se mai potriveşte nici o rochie! S-a răsucit pe călcâie, ca Jessica să vadă şi şi-a agitat mâinile pe lângă corp emoţionată.

Jessica a zâmbit, un zâmbet autentic şi primul de mai multe zile.

– Hainele o să ţi se pară şi mai ciudate peste câteva săptămâni, când muşchii vor începe să se întărească şi vor căpăta contururi şi mai ferme. O să înveţi de toate, de la ţinuta corpului până la flotări, fata mea! Hai să mergem, să nu întârziem.

Şi astfel au făcut gimnastică în mod regulat împreună, de patru ori pe săptămână, timp de câteva săptămâni.

Damien nu încercă s-o contacteze pe Jessica în această perioadă și nu știa dacă să fie fericită din cauza asta sau tristă. Știa că era mult mai singură acum decât înainte. Știa că ducea dorul brațelor puternice ale lui Damien care s-o îmbrățișeze și tânjea după surâsul blând și plăcut mai mult decât niciodată și nimic nu părea luminos sau vesel.

S-a uitat la figura luminoasă și strălucitoare a lui Mary după o ședință de gimnastică și a decis ca fata să fie recompensată pentru cât de destoinic muncise.

Mary își ținuse cuvântul și nu se atinsese de vreo prăjitură, ciocolată sau băutură alcoolică și asta se vedea. În mod hotărât, arăta mult mai bine, mai zveltă, mai vioaie și mărturisea că are mai multă energie.

– Ce-ai zice de un premiu? a întrebat-o Jessica cu un zâmbet ușor în colțurile buzelor ei palide, frumos conturate. Avea un minimum de machiaj deoarece tocmai terminaseră de făcut un duș și era vizibil cât de bine îi făcuse și ei ședința de gimnastică.

– Ce fel de premiu? întrebă Mary interesată, sărind în sus din pură exuberanță. Jessicăi i-a venit să râdă de psihologia fetei pe care o denumise pentru uzul ei personal ca „proces de înfrumusețare". Ceva magic i se întâmpla unei femei când trecea printr-un asemenea proces. Începea de fapt să se gândească la faptul că devenea realmente atrăgătoare și aceasta era unul din secretele frumuseții, să crezi că poți deveni frumoasă. Machiajul ochilor și hainele frumoase erau numai accesorii.

– De exemplu, o bucată mare, savuroasă de tort cu ciocolată și înghețată? i-a sugerat ea.

Mary rămase perplexă.

– Chiar vrei să mănânci ceva care te îngrașă? a întrebat-o Mary fără să-i vină să creadă. Nu cred că te-am văzut vreodată mâncând ceva care are multe calorii.

Jessica a scuturat din cap și cu o privire adormită care ascundea niște ochi vigilenți.

– Dar ai putea să mănânci ceva bun, dacă vrei, răspunse ea. În definitiv, ai lucrat foarte intens. Meriți o recompensă.

– O, nu, nu vreau! N-o să mă faci să mă abat de la regimul meu când a început să meargă atât de bine! spuse Mary categorică. Ochii i s-au dilatat când Jessica a izbucnit într-un râs satisfăcut.

– Draga mea, sunt foarte mândră de tine, zău! Ai ajuns acum la faza a treia. Ce zici să mergem să facem unele cumpărături și să iei câteva lecții de machiaj și să-ți aranjezi părul?

– Vorbești serios? Mary părea atât de încântată, ca și cum Jessica ar fi fost Moș Crăciun ce venise pe pământ anume pentru propriul ei Crăciun. A sosit deja timpul pentru așa ceva? Mi-ar face mare plăcere! Când mergem?

– Ți-am aranjat o întâlnire cu o veche prietenă de-a mea, în aproximativ o jumătate de oră. Am verificat cu mama ta să vadă dacă ești liberă ca să fiu sigură. Îți convine?

– O, Doamne, sigur că da!

Așa au petrecut după-amiaza, Jessica ducând-o pe Mary prin diferite magazine, de unde ieșeau cu brațele pline de pachete. Jessica a stat și s-a uitat în timp ce prietena ei Clarisse s-a ocupat în mod calificat de fața mică a lui Mary și după două ore a plecat cu Mary transformată într-o fată plină de vioiciune și atractivă, ținând în mână o sacoșă mică ce conținea cosmetice reprezentând aproape o avere. Apoi Jessica a dus-o la propria ei coafeză, care după ce i-a potrivit părul cu o mână expertă și i l-a vopsit, pentru a pune în evidență nuanțele roșcate ale părului ei castaniu de șoricel, Mary era o persoană complet diferită.

Jessica obținuse aprobarea fără rezerve a doamnei Coefield de a cheltui oricât pentru îmbrăcăminte. Doamna Coefield aproape că n-o mai recunoscuse pe fiica ei după ce făcuse câteva ședințe de gimnastică și ostilitatea ei inițială dispăruse de mult, fiind înlocuită cu o atitudine recunoscătoare și de mulțumire față de Jessica. Având un buget nelimitat, Jessica a dus-o pe Mary la diverse magazine pe care le frecventa și ea, alegând cu generozitate o garderobă cât mai variată. Privea cum ochii fetei se făceau mari de groază și plăcere văzând sumele de bani cheltuite. Întâmplător a cheltuit și ea o mulțime de bani, anumite lucruri trezindu-i interesul. I-a ales lui Mary haine care-i mascau picioarele mai scurte și mijlocul cam grosuț, precum și unele cu umerii bine conturați și mai puțină vatelină pentru umerii ei căzuți. Oricâte

exerciţii de ţinută făcuse, nu reuşise să îndrepte acest defect fizic.

Mary a îmbrăţişat-o din impuls când au parcat maşina în faţa casei familiei Coefield, partea din spate a maşinii fiind încărcată cu tot felul de cutii şi pungi care purtau numele unor creatori de lux, foarte scumpi. După primul moment de surpriză, Jessica a îmbrăţişat-o şi ea. Începuse s-o îndrăgească pe Mary şi realmente îi dorea binele. Deşi o durea foarte mult să recunoască acest lucru, spera că dacă Mary şi Damien aveau să se căsătorească, totul să meargă bine între ei.

A intrat pentru a bea repede o cafea şi a ascultat cu un amuzament tolerant cum Mary relata pe nerăsuflate mamei ei despre diversele magazine vizitate şi ce cumpăraseră, ceea ce aproape cumpăraseră şi ce n-ar fi cumpărat nici în ruptul capului. Celelalte două femei n-au mai reuşit să intervină din cauza şuvoiului neîntrerupt de vorbe ale lui Mary. Monologul ei era presărat cu „Jessica spune aşa" sau „Jessica crede că" şi doamna Coefield schimbă o privire lungă, înţelegătoare, cu Jessica, adresându-i un zâmbet plin de căldură şi de recunoştinţă. Jessica a optat pentru obişnuitul pahar cu sifon şi lămâie în loc de cocteil şi Mary i-a urmat exemplul, mărturisind că ajunsese să-i placă gustul de lămâie al băuturii şi că probabil nu va mai bea, niciodată altceva. După mai multe invitaţii la cină şi de a-i mai vizita, în cele din urmă Jessica a scăpat. A plecat cu maşina, dusă pe gânduri, cu ochii plini de

remuşcări. Nu se mai aştepta să-i vadă din nou pe Mary şi restul familiei Coefield şi era păcat pentru că începuseră să-i placă toţi foarte mult.

A oprit la locul de parcare, într-un garaj subteran destinat chiriaşilor din clădirea unde se afla apartamentul ei şi a ieşit în mod automat din maşină, preocupată şi cu un aer distrat. A băgat mâna în spatele maşinii pentru a scoate diversele cumpărături făcute şi încărcată, s-a întors ca să se îndrepte spre lift.

– Pot să te ajut cu ceva? Vocea masculină profundă şi atrăgătoare îi era atât de familiară, doar îi fusese familiară timp de trei ani. Recunoscu vocea imediat şi inima începu să-i bată puternic după momentul de şoc, ochii lucindu-i şi urechile vuindu-i. Nici n-a trebuit să se întoarcă ca să ştie cine era în spatele ei şi astfel, când a fost să se mişte, a făcut-o pentru a se întoarce degajată, forţându-se să-şi ascundă şocul.

– Damien. Ce cauţi aici? L-a întrebat ea calmă. Ochii îi căpătaseră din nou viaţă şi faţa ei exprima plăcerea nestăpânită şi durerea intensă de a-l revedea în realitate. Nu-l mai văzuse în carne şi oase de aproape cinci săptămâni; o viaţă de om, parcă.

El arăta bine, prea bine chiar. Părul negru îi strălucea într-un fel pe care aproape că-l uitase şi ochii îi erau foarte, foarte negri şi însufleţiţi. Figura lui uscăţivă era puţin mai suptă, făcându-i maxilarele mai proeminente. Una din sprâncene era ridicată spre ea şi asta, de asemenea, îi era atât de familiar încât, cu inima îndurerată, a simţit că o înţeapă ochii din

cauza lacrimilor. S-a întors pentru a se îndrepta hotărâtă spre lift.

– Nici măcar nu-mi spui „Mă bucur că te văd" sau „Ce mai faci"? întrebă el în zeflemea luând-o după ea.

– Pleacă! Ea mări pasul fără speranță și bineînțeles că și el făcu același lucru, ajungând aproape de ea.

– Curios. Aș fi putut jura că acum erai bucuroasă să mă vezi. Totuși aparențele pot fi înșelătoare. Hai, Jessica, nu mă cunoști destul de bine pentru a-ți da seama că atunci când îmi pun ceva în minte, de regulă realizez? Știai că vreau să vorbesc cu tine și cred că nu te-ai amăgit că eforturile tale firave de a mă ține la distanță vor avea vreun efect, nu? Vocea lui era inexpresivă, încât ar fi putut vorbi la fel de bine de culoarea în care fuseseră vopsiți pereții de beton din subsol și cu toate astea, tot o făcu să tremure, o reacție violentă care o dădea de gol.

La asta se așteptase cu adevărat? Se așteptase ca el să vină după ea și să-i ceară o explicație? Era profund șocată, nu numai de apariția neașteptată a lui Damien, ci și de modul în care se amăgise. Nu voia chiar să rupă relațiile cu el. Se așteptase ca el să fie mai insistent, s-o caute, s-o urmărească și să forțeze o confruntare. De aceea se simțise atât de dezamăgită în ultimele săptămâni, atât de deprimată și nesatisfăcută. Trăsese concluzia că lui nu-i păsa în realitate, pentru că nu insistase în nici un fel.

El era acum aici, arătând subit sumbru și devenind tăcut, cu ochii ca de uliu, pe ea. Ea întoarse capul

pentru a avea timp să-şi controleze expresia feţei şi apăsă pe butonul liftului cu un deget stângaci, jonglând cu pachetele. Nu ştia cum să se descurce cu acest bărbat exploziv şi cu o asemenea situaţie dificilă. Se simţea foarte nepregătittă pentru o confruntare. Stătu în continuare cu capul întors şi în tăcere.

Uşa liftului s-a deschis, iar ea intră repede, fără să se uite la Damien, şi spuse:

– N-are rost. Nu te invit în casă, aşa că poţi pleca.

El nu s-a sinchisit să răspundă şi a intrat calm în lift, cu privirea severă şi implacabilă pe figura lui cu trăsături foarte fine, ochii lui având pâlpâiri de flăcări mocnite care o făceau pe Jessica să-i tremure genunchii.

– Aş fi venit mai devreme, numai că am fost cu afaceri în Europa, zise în cele din urmă pe un ton familiar, sunetul vocii lui în spaţiul limitat al liftului făcând-o să tresară.

– A mers totul bine? l-a întrebat ea încet. A trebuit să-şi umezească buzele şi cu o privire piezişă a observat că-i analiza mişcarea limbii cu intensitate, cu o foame stranie şi asta a speriat-o într-atât, încât a strigat brusc: De ce nu pleci şi nu mă laşi în pace?!

Un muşchi i-a zvâcnit la maxilar şi ochii i s-au mijit, mascându-i acea privire neaşteptată şi rosti cu înverşunare:

– Pentru că nu sunt satisfăcut cu conversaţia nepotrivită pe care am avut-o acum câteva săptămâni şi vreau unele explicaţii, Jessica. M-am gândit că n-ai

fost la fel de sinceră ca mine cum am crezut la început, şi nu este o senzaţie plăcută.

– N-am nimic să-ţi spun, replică ea rece, ieşind din lift şi încercând să-l ignore pe Damien, care se ţinea după ea. Şi cu asta am terminat. Sfârşitul explicaţiei. Îţi urez o viaţă bună şi nu mai sta în calea mea.

– De ce te-ai văzut cu Mary Coefield?

Avea vocea calmă şi părea mai perfidă decât orice pledoarie ţinută vreodată de Justin, în toţi anii lui de avocatură. Îl ura, începuse să fie sătulă de acest intermezzo post-mortem în relaţiile lor şi în sinea ei trebuia să recunoască faptul că o parte din supărare provenea de la aceea că se simţea înfricoşată şi ameninţată. El avea de gând să-i submineze toate intenţiile bune şi să dezgroape sentimente pe care ea încerca din răsputeri să le suprime. Numai şi revederea lui o făcea să tremure din cauza unei slăbiciuni teribile. Ce avea să facă dacă el încerca să facă dragoste cu ea, s-o înlănţuie cu braţele, s-o sărute şi s-o mângâie pe corp cu mâinile acelea frumoase? Avu o senzaţie de dorinţă şi dragoste atât de puternică, încât a ameţit şi odată cu ameţeala, a venit şi un val de furie adevărată. Îşi pierdea întrutotul controlul, în prezenţa lui, se simţea fără ajutor şi vulnerabilă. Trebuia să prevină aşa ceva, să aibă grijă să nu cedeze senzaţiilor şi dorinţelor ei, orice s-ar întâmpla.

Se opri brusc în faţa uşii apartamentului şi, lăsând impresia că se resemnează şi că abia mai ducea pachetele, i le dădu lui Damien.

– Vrei să le ţii, te rog? întrebă ea absentă.

El întinse mâinile automat să le ia şi, creierul lucrându-i cu furie, ea căută în poşetă cheia de la uşă şi o potrivi în broască degajată şi cu încetineală, membrele tremurându-i. Va avea numai o fracţiune de secundă, elementul surpriză, şi va trebui să folosească şansa pe care o avea cu curaj, altfel totul va fi pierdut.

– M-am gândit că va fi mai fericită dacă va arăta mai bine, biata de ea...

Când broasca s-a descuiat şi a apăsat pe clanţă, a deschis uşa ca şi când ar fi vrut să intre în mod normal, dar apoi a sărit înăuntru şi a trântit uşa după ea cu toate puterile. A pus lanţul de siguranţă pe dinăuntru şi l-a auzit pe Damien că aruncă pachetele imediat şi sare spre uşă. A lovit cu tot corpul uşa solidă din stejar şi l-a auzit înjurând. Fusese numai cu o fracţiune de secundă prea târziu. Pusese lanţul chiar la timp.

– Fir-ai să fii! urlă el de mai multe ori şi lovi cu pumnul lui greu în uşă, încât, deşi solidă, s-a clătinat la impact. Jessica, să fiu al naibii, dacă nu deschizi uşa, când voi pune mâna pe tine am să-ţi sucesc gâtul ăla, îţi jur! A urlat din tot pieptul, aşa furios cum era şi ea s-a dat automat mai în spate, ca şi când acolo se simţea mai protejată.

– Nu, nu pot! strigă ea la rândul ei. Pur şi simplu nu te pot vedea, Damien! Îţi dai seama cât mă răvăşeşti? Vrei să pleci? Lasă-mi pachetele lângă uşă şi pleacă, vrei?

– Pe Dumnezeul meu, nu plec! urlă el lovind ușa cu ciudă. Jessica crezu că o vede chiar vibrând și începu să se întrebe dacă ușa va rezista. În trecut părea foarte solidă, dar acum nu mai părea nici pe jumătate. Dacă este nevoie, o să sparg ușa! Deschide, Jessica, înainte să fac ceea ce ai putea să regreți.

– Nu! Pleacă! S-a dat și mai mult înapoi, rafinamentul dispărându-i și în locul lui rămânând o fată speriată, nesigură.

L-a auzit cum blestema și înjura în continuare, cu dușmănie, de partea cealaltă a ușii și apoi a urmat o tăcere scurtă care a pus-o pe gânduri. Mirarea ei n-a durat mult, totuși, pentru că după câteva secunde s-a auzit o lovitură puternică cu ceva solid și tare în ușă. De data asta chiar că a văzut-o că se zgâlțâie. Din nou s-a așternut tăcerea, după care a urmat o lovitură și mai tare și pereții s-au cutremurat. A avut timp să se gândească că poate ar trebui să se ducă să deschidă ușa înainte ca el să distrugă apartamentul. Atunci s-a auzit o a treia lovitură, care făcu să zboare în aer broasca ușii și Damien a apărut în camera de zi ca un val puternic sau ca un animal de pradă. Arăta în mod sigur ca un animal, ca o bestie, cu părul peste ochi și gâfâind din greu. S-a oprit, cu figura fioroasă și s-a uitat la ea.

Jessica a înghițit în sec și apoi a început să se dea înapoi până ajunse în partea cealaltă a camerei, simțind o frică pe care nu se așteptase vreodată s-o asocieze cu cel pe care-l iubise.

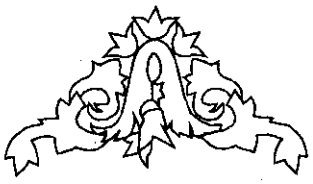

CAPITOLUL V

Ceva a trecut peste figura lui Damien pe când ea se retrăgea, o expresie rapidă, fugară. Arăta ca o durere, dar nu era sigură. Era prea ocupată încercând să ghicească ce va face el în momentul următor, pentru a mai da atenție diferitelor expresii ale chipului lui. Era prea ocupată să-și învingă propriile temeri. Hotărând, așa cum spusese Justin, că ofensiva este cea mai bună apărare, și-a pus mâinile în șolduri și a întrebat:

– Ai făcut-o și pe asta, tot ce am să-ți spun este să faci bine și să-mi cumperi altă ușă, Damien Kent!

– Să nu-mi mai închizi ușa-n nas altă dată! strigă el furios și ea încuviință din cap, toată bravada ei dispărând ca la comandă. Nu va face decât s-o spargă din nou, cum făcuse și cu cea de față și nu voia să mai aibă parte de uși sparte. Nu putea să-l scoată cu forța pe Damien din apartamentul ei și din viața ei și începu să-și dea seama de asta. Putea numai să-l convingă că era bine pentru el să plece. El se uită încruntat la ea și apoi o întrebă:

– De ce-ai făcut asta? Știi cât mă înfurie.

Ea se uită la el.

– Nu știu. Cred că nu mi-a păsat în mod deosebit dacă te supără sau nu. Pur și simplu n-am vrut să intri în apartament.

Răspunsul ei sincer îl supără din nou pe Damien, din câte își dădea ea seama. Buzele acestuia s-au încordat și ochii i s-au întunecat. Arăta plictisit și apoi a răsuflat scurt și puternic și s-a relaxat.

– Este destul de cinstit. Cer să mi se spună adevărul, așa că nu mă pot plânge când mi se spune. Pur și simplu nu te mai înțeleg, Jess. Ce s-a întâmplat? De ce ți-ai schimbat atitudinea față de mine așa de brusc, de la o zi la alta? Trebuie să înțelegi că nu poți să întrerupi o relație care a durat trei ani, fără o explicație. Fir-ar să fie, vrei să vorbești cu mine?

Ea zâmbi supărată, neputincioasă, melancolică și scuturâ din cap.

– Nu știu ce să-ți spun. Ce vrei să auzi de la mine? Că mi-am găsit un nou iubit, sau că pur și simplu m-am plictisit de tine? Vrei să pun totul într-un pachet mic și îngrijit, să poți înlătura pentru totdeauna ce nu-ți place ție? Ce importanță are care sunt motivele mele pentru a întrerupe relația noastră? Și de ce să mă simt obligată să dau explicații, când a fost vorba de un acord prin care nici unul dintre noi nu avea obligații față de celălalt? Am vrut să ies din combinație și am ieșit. Și, apropo, ai de gând să-mi cumperi o ușă nouă sau nu?

În mod inexplicabil, surprinsă de nota stranie de insistență din vocea lui, Jessica s-a așezat jos pe neașteptate și se uită la el cu ochii mari, întrebători. El se afla în picioare, cu mâinile în șolduri, cu umerii lăsați, într-o atitudine naturală, cu picioarele depărtate. Lăsa impresia unui proprietar de odinioară care își trecea în revistă domeniul, cu excepția expresiei întipărite pe figura sa. Avea o încurcătură mirată pe chip și arăta nu numai nesigur, ci și foarte frustrat.

Cum să-i explice fără să renunțe la sentimentele ei reale? Cum să-i comunice așa, pur și simplu, problemele cu care se confrunta?

– Cred că trebuie să beau ceva, murmură ea, fără să se uite la el și s-a ridicat să se ducă să-și toarne un whisky zdravăn. Lichidul i-a ars gâtul dar simți imediat o căldură în stomac, care i se transmise în tot corpul, având un efect liniștitor. Am achiziționat acest dulap de băuturi din Virginia, ți-am spus cumva? Este o piesă veche din Anglia secolului al XVIII-lea. Este un lemn minunat... Deci ai văzut-o recent pe Mary, nu? Ce părere ai de cum arată?

El s-a încruntat din nou, nerăbdător, apoi sprâncenele i s-au lăsat în jos și s-a așezat pe sofa cu picioarele unul peste altul, parcă gândindu-se la întrebarea ei.

– Am văzut-o ieri și da, schimbarea este uimitoare. Parcă ar fi o altă persoană. De ce ai făcut asta, Jess? Este aproape de domeniul fantasticului, nu, amanta care o ajută pe viitoarea soție?

Ochii ei își pierdură strălucirea. Indiferent ce simțise când el a dat buzna în apartamentul ei, asta o făcuse să-i scânteieze ochii până la ultima lui afirmație.

– Nu sunt metresa ta, zise ea calmă. Și am făcut-o pentru că avea nevoie de o prietenă, cineva care să țină la ea pentru ceea ce era și dorea s-o ajute să ajungă ceea ce ar fi fost capabilă să ajungă. Din toți cei care sunt pe lângă ea, se pare că nimeni n-a fost în stare să vadă că avea nevoie numai de un mic sprijin și să fie îndrumată în direcția cea bună. Am făcut acest lucru pentru că se simțea mizerabil că tu te întâlnești cu ea și nu făceai asta de dragul ei, ci pentru averea tatălui ei și avea nevoie să fie încurajată să i se spună că poate deveni o persoană atrăgătoare, cu personalitate. Am făcut-o pentru că nu mai aveam nici o intenție să te văd și am vrut ca amândoi să fiți cât se poate de fericiți împreună, dacă nu ți se pare că sunt cam încrezută.

– Cred că înțeleg ce vrei să spui, zise el încet, umerii încovoindu-i-se încet. N-am cerut-o încă de soție, Jess. Nu există nici o garanție că mă va lua de bărbat. Acesta nu este deci motivul real pentru care nu vrei să mă mai vezi.

– Ba da, dragul meu, este, răspunse ea tristă, învârtind lichidul de culoarea ambrei din paharul ei și uitându-se pe gânduri la lumina care se reflecta în el. Absentă, l-a întins spre Damien. Avea obiceiul să-i dea întotdeauna restul din orice băutură și el îi termina de mâncat felurile la restaurant, când nu mai

putea să mănânce. El luă paharul la fel de automat cum îl primise şi-l bău dintr-o singură înghiţitură. Brusc, ea-şi dădu seama de caracterul intim al gesturilor lor şi zâmbi cu tristeţe. În anumite privinţe, erau încă foarte apropiaţi.

– Vezi, pentru mine problema nu se pune dacă te căsătoreşti cu ea de fapt sau nu, deşi dacă stau să mă gândesc, contează. Cred că nu mă exprim prea limpede, ştiu. Este din cauză că, într-un fel, este o lovitură pentru mândria mea feminină s-o ceri pe ea în căsătorie în loc să mă ceri pe mine şi de aceea contează. Dar în realitate nu contează dacă o ceri pe ea în căsătorie sau nu, ci contează însuşi faptul că te-ai gândit la aşa ceva, deşi aveai o relaţie cu mine. Nu mai vreau genul acesta de relaţie, Damien. Nu-i bine. Cred că este... imoral.

– Gândeşti aşa, şi, totuşi, te-ai culcat cu un bărbat cu care nu eşti căsătorită, timp de trei ani. Cred că asta se numeşte concubinaj sau păcat trupesc, draga mea, spuse el sec, ridicându-se ca să-şi mai toarne un alt whisky. Se pare că ai idei stranii despre moralitate. Absolvită de păcat, pe de o parte, şi totuşi păcătuieşti cu intenţie, pe de altă parte. Perspectiva ta asupra vieţii trebuie să devină ceva mai clară, nu crezi?

– Nu, zise ea brusc, cu o voce clară şi decisă, ochii căpătându-i o expresie hotărâtă. Concubinajul nu are nimic de-a face cu asta. M-aş fi simţit la fel de imorală şi fără valoare dacă ai fi fost căsătorit cu mine şi ai fi avut pe altcineva ca metresă. Legăturile de cununie

nu reprezintă nimic dacă nu sunt respectate cu sfințenie și de aceea cred că multe căsătorii nu sunt reale și reprezintă numai o pură legalizare pe un petec de hârtie care nu valorează nimic. De aceea ideea isterică de a păcătui rezistă. Relația noastră n-a fost satisfăcătoare – și nu te mai uita așa la mine, nu mă refer numai la tine și la mine – și un certificat de căsătorie n-ar fi îndreptat lucrurile între noi. Faptul că tu te poți gândi la o cerere în căsătorie cu altcineva este un simptom că ceva nu este în regulă. Este simptomul unei boli mai grave, care este relația noastră. Trebuie să cred asta, Damien, pentru că dacă m-aș gândi chiar și pentru un minut că tu și cu mine nu avem numai o relație pur fizică, asta m-ar transforma în ochii tăi într-o târfă și aș prefera să nu mă văd astfel. De aceea mă văd obligată să cred că ceva lipsea în relația noastră și că aceasta era putredă încă din temelie, ca tu să cauți să te căsătorești cu altcineva. Nu ți-ai dat însă seamă că relația „fără obligații" nu există? Este o contradicție de termeni pentru că dacă ai o relație cu cineva, atunci simți cu timpul și legături de afecțiune și loialitate cu acea persoană. A trebuit să pun capăt relației noastre înainte de a-mi pierde respectul pentru mine însămi. Pur și simplu n-am avut suficienți bani și avere ca să te simți satisfăcut, nu?

Nu s-a uitat la el în timp ce vorbea. Nu putea să se uite la el deloc și astfel a fost destul de nepregătită de mișcarea lui bruscă, atunci când s-a ridicat în picioare. Ochii i s-au îndreptat spre el alarmați. Și

avea de ce, deoarece s-a năpustit spre ea, a apucat-o de umeri cu atâta putere încât a crezut că se rupe ceva în ea. Și-a ridicat ochii spre el și a găsit o asemenea privire în agonie, de durere și frustrare și neputință, încât fu profund șocată.

– Doamne! scrâșni el și o împinse în lături pentru a se întoarce și a păși prin cameră înainte și înapoi. Asta-i tot ce crezi că a fost? Așa califici tu relațiile noastre, ca posesiuni materiale?

– Dar tu nu le-ai calificat la fel? replică ea calmă.

El nu răspunse și știa că nu va răspunde. Nu putea. Dacă spunea că nu-i așa, atunci singurul lucru pe care-l putea face va fi s-o ceară de nevastă și știa că nu era pregătit pentru așa ceva. Dacă spunea că așa este, atunci recunoștea că ea avea dreptate să termine orice raporturi între ei.

El s-a întros către ea și a arătat spre ea cu degetul, de parcă ar fi acuzat-o.

– Mă vrei! Era o afirmație și nu o întrebare. Nici nu s-a sinchisit să nege. Spunea adevărul.

– Dar nu mai vreau ce a fost până acum, răspunse ea ușor, și asta este cheia tuturor motivelor care mă fac să cred că trebuie să punem capăt relațiilor noastre. Este prea târziu, dragul meu, pentru că pur și simplu nu mai ține în continuare.

El întinse mâinile ca și cum ar fi fost îmboldit din spate și păși către ea, luând-o în brațe ca un stăpân, capul coborându-i-se pentru a-i săruta degetele înțepenite, rigide. Și-a făcut loc cu limba în gura ei și a tras-o mai mult spre el pentru a-i simți corpul

lipit de al lui. Așa a continuat iarăși și iarăși, îmbrățișarea lui fiind când violentă, când tandră, frământându-i gura în mod chinuitor, atingându-i cu delicatețe anumite locuri sensibile cu limba și mulându-și mâinile după capul și ceafa ei.

Ei i-a fost aproape imposibil să nu aibă nici o reacție, dar într-o oarecare măsură a reușit. Și-a lăsat corpul ca o masă inertă, a ținut buzele strânse când el a vrut s-o sărute și și-a lăsat brațele moi să atârne pe lângă corp. El nu avea să știe niciodată că fusese aproape să cedeze și să-și încolăcească cu ardoare mâinile în jurul gâtului lui, pentru că el i-a dat drumul la fel de brusc pe cât o luase în brațe și acum stătea și se uita la ea uimit și nedumerit.

– Vezi? spuse ea în șoaptă, dar cu sufletul zbuciumat. Am avut dreptate, pur și simplu nu mai merge.

– Aș putea să fac dragoste cu tine chiar acum și n-ai fi înstare să faci nimic în privința asta, șuieră el furios și totuși nedumerirea și suferința au rămas neexteriorizate, astfel că ea văzu în amenințarea lui un fel de vulnerabilitate pe care n-o mai observase înainte. Aceasta o făcu mai blândă.

– Este adevărat, fu ea de acord. Și tot timpul ai constata cât de oribilă aș fi. Ce fel de victorie va fi pentru tine? Ce fel de triumf?

El își întoarse capul ca și când n-ar fi fost în stare să suporte ce auzise și stătu nemișcat mai mult timp, privind în gol, cu capul aplecat puțin în față. Se opri lângă ușa sfărâmată și zise calm:

– Am să chem pe cineva să-ți repare ușa, Jess. Să nu uiți pachetele afară.

Plecase deci, pe ușă afară și afară din viața ei și totul se terminase definitiv de data asta. Mâhnirea ei adâncă era cea mai grea emoție pe care avusese nefericirea s-o încerce vreodată.

Mișcându-se ca femeia în vârstă ce se simțea că este, Jessica s-a dus în vestibul pentru a-și aduce nepăsătoare cumpărăturile, vârându-și sub braț pungi cu bluze scumpe din mătase și trăgând un picior ultimei cutii. S-a întors în mod automat să închidă ușa și zâmbi ușor la haosul pe care Damien reușise să-l lase în urma lui.

Așa se întâmpla întotdeauna. Produsese un haos în viața ei încă de la început, venind ca o vijelie și plecând când îi convenea, distrugându-i liniștea sufletească și calmul, generându-i o senzație puternică de furie distructivă față de atitudinea lui insensibilă și egoistă, iar ea trebuia să se gândească întotdeauna la dispoziția lui pentru a-i satisface plăcerea excesivă. Îi posedase corpul cu o ușurință arogantă și nepăsătoare, forțând-o să-i facă pe plac și să vorbească, iscodindu-i toate ascunzișurile minții pentru a face conversație cu el. Aspectul cel mai grav al relației lor fusese că-l lăsase să vină și să plece când voia și-i dăduse dreptul s-o trateze ca pe o sclavă pentru uzul propriu. În felul acesta, o parte a furiei pe care o simțea atât de des era îndreptată împotriva ei însăși.

Nu era genul de femeie care putea să se împace cu un soi de atitudine trufașă. Era o persoană care

avea nevoie de un partener egal, care să-i țină tovărășie, cu care să-i vină suficient de ușor să stea de vorbă și să se comporte așa cum simțea, fie supărăcioasă, fie puternică, fie îndurerată, fie triumfătoare, după caz. Simțea că nu poate arăta cu adevărat cuiva toate aspectele personalității ei și că nu avea genul de prieten care să aprecieze complexitatea personalității ei. Voia un iubit care să știe când să fie tandru și înțelegător și să știe când să ia ceea ce avea să-i ofere. Relațiile ei cu Damien fuseseră mult timp atât de unilaterale, ea oferind mereu, iar el luând tot ce-i dădea ea și se simțea stoarsă fizic și psihic de puteri.

Cu toate acestea îi lipsea, constată ea pe când vorbea vrute și nevrute cu tâmplarul care venise să lucreze la ușă, și lipsa lui era ca o gaură mare căscată în interiorul pieptului ei, care sângera și nu era observată de cei din jur. Voia ceea ce știa instinctiv că are Damien în el de oferit și voia aceasta cu intensitate, pentru că știa că doar ea era femeia care să-l inspire să simtă în acest fel. Era persoana cea mai singuratică din lume, pentru că simțea că era cu adevărat singură, abandonată, în derivă.

Nu știa dacă ar putea să-l vadă pe Damien cu altă femeie și și-a dat seama că, având același cerc de prieteni și cunoștințe, mai devreme sau mai târziu îl va vedea în public cu cineva, Damien fiind bărbatul viril care era. Cum va face față situației? Și ce se va întâmpla dacă în mijlocul unui grup de oameni care stăteau de vorbă el va ridica ochii pentru a se uita

spre ea în acel mod tandru și ironic pe care-l avea numai pentru ea? Și ce se va întâmpla dacă îl va vedea uitându-se la altă femeie în acest fel?

Nu putea tolera un asemenea gând. Probabil că va înnebuni de durere.

Îl iubea într-adevăr prea mult.

De-a lungul zilelor următoare, în timp ce situația ei devenise de netolerat, nevoită să-și acorde timp pentru a se liniști, s-a decis să plece din oraș. S-a hotărât să plece acasă. Sosise timpul să-și ia o vacanță mai lungă pentru a-și reanaliza stilul de viață, obiectivele și ambițiile. Era timpul să se împace cu faptul că Damien nu va mai face parte din viața ei, deși sperase contrariul și reușise să-și mențină vie această speranță mult prea mult timp. Trebuia să renunțe la a-și mai face iluzii, false speranțe și să încerce iar să construiască ceva nou.

L-a sunat pe tatăl ei și acesta i-a spus că ar fi foarte încântat dacă vine să stea cu el. Will King era la pensie acum și era văduv de mai mulți ani. Descoperise că odată cu trecerea timpului avea nevoie să se ocupe cu ceva și astfel luase o librărie, mai mult pentru a se îndeletnici cu ceva decât pentru că-i trebuia neapărat venitul pe care-l realiza acolo. Afacerea mergea destul de acceptabil, însă marea lui dragoste era pescuitul, profitând de orice ocazie care i se ivea. Angajase un vânzător la librărie în cursul verii, pentru a avea mai mult timp pe care să-l petreacă în aer liber. Acum era perioada de după iureșul de Crăciun la librărie și începeau activitățile de

primăvară, deci părea foarte încântat că Jessica va petrece un timp acolo.

Ea avu mustrări de conștiință și se simți vinovată când termină de vorbit cu tatăl ei. Îmbătrânea tot mai mult și-i era mai greu cu toate, deși pentru un bărbat la șaptezeci de ani era într-o formă remarcabilă. Îl iubea foarte mult și brusc și-a dat seama că nu se va mai bucura de el multă vreme. Refuza să stea mult timp în oraș și cu stilul lui activ de viață, ea avusese rar timp să se ducă să-l vadă în Vermont. Va trebui să remedieze situația, să-și petreacă mai mult timp cu el, cât mai avea această șansă. Va fi o ocazie foarte bună pentru a-i cunoaște preocupările și totodată, spera ea, de a se cunoaște și pe sine, în același timp.

După ce i-a spus lui Justin unde se va afla și după ce și-a încheiat toate angajamentele de serviciu, Jessica începu să se pregătească pentru călătorie, împachetând unele haine și făcând ordine în apartament. I-a luat ceva timp și efort pentru a aranja totul, cei de la agenția de fotomodele neagreând plecarea ei intempestivă, dar întrucât arăta destul de trasă la față în ultimul timp, și nu mai luase de mult o vacanță, n-au avut altceva de făcut decât să bombăne.

Când a fost în cele din urmă gata de plecare, s-a mai uitat o dată prin apartament și și-a luat ultima valiză ca s-o ducă jos și nu simți nici un regret că pleacă. Apartamentul era pustiu și mort, fără Damien. Când s-a uitat prin el cu alți ochi, și-a dat seama că decorase interiorul astfel încât arăta impersonal ca

la hotel, răspunzând celor mai multe gusturi și brusc se gândi că nu trăise cu adevărat acolo ci că pur și simplu locuise numai, un timp. Parcă în subconștient știa că stătuse numai un timp în acel loc, pentru că se mutase în apartament când începuse relația cu Damien. Ar fi bine să se mute acum, după ce rupseseră relațiile.

Ultima valiză fu pusă pe bancheta din spate și-și strânse centura de siguranță în jurul mijlocului subțire. Se gândi pentru scurt timp dacă să-și pună breteaua care-i trecea peste umăr, dar respinse ideea. Nu suporta să fie constrânsă să stea înțepenită pe un spațiu limitat în călătoriile lungi, indiferent cât de comodă era cureaua, și pe de altă parte, conducea bine. Nemaigândindu-se aproape imediat la asta, porni motorul, și curând ieși din garajul subteran.

A avut nevoie de mult timp ca să iasă din New York și scoase un oftat de ușurare când a luat-o pe un rambleu ce ieșea pe o autostradă națională. Odată ajunsă pe sutostradă, mergea cu mult mai repede și curând deschise geamul să lase loc aerului proaspăt și rece să pătrundă în interiorul mașinii, pentru că era prea cald și un aer stătut. Soarele strălucea puternic și copacii începuseră să înverzească. Și-a simțit mușchii că încep să se destindă și un zâmbet i s-a înfiripat în colțurile buzelor.

Știa în după-amiaza aceea că totul va fi în regulă. Nu încercă să-și imagineze cum și de ce știa asta și nu se îngrijora de viitorul ei fără Damien. Esența

fericirii era, la urma-urmei, să trăiești momentul și să te bucuri de viață, idiferent de situație.

Când se gândea la asta, Jessica își dădu seama instinctiv că Damien nu era un om fericit. Îi spusese lui Justin odată că era un om tulburat, foarte furios și nu știuse atunci cât adevăr era în cuvintele ei. În ciuda poziției de invidiat pe care o avea în lumea afacerilor și în ciuda bogăției sale materiale, Damien era într-adevăr nefericit. Spera să ajungă să depășească ceea ce îl obseda. Îi dorea numai bine, indiferent ce se va întâmpla.

Jessica trebuia să fie sinceră și să recunoască faptul că-i fusese teamă să termine cu el, oricât de mică putere avea asupra lui Damien. Își baza toată fericirea vieții ei pe el și acesta era parțial motivul că relațiile lor eșuaseră. O parte mare de vină era a ei. Într-o relație trebuia să acorzi și să primești fericire, așa cum trebuia să acorzi și să primești dragoste, sprijin cât și ocrotire. Era o presiune prea mare asupra unui individ să fie supus unei asemenea solicitări. Nu era un dar adevărat pentru că se aș-teptase, sperase, ceruse ceva înapoi. Fuseseră mai multe greșeli în raporturile lor, decât presupusese la început.

Totuși fuseseră și multe lucruri bune. Damien încerca să-i spună mai multe cu corpul lui, cu buzele și cu mâinile, decât prin cuvinte. Știa că ținuse la ea într-o oarecare măsură; demonstrase asta prin durerea pe care o arătase atunci când îi spusese că nu mai voia să-l vadă.

Dorea cu nostalgie să poată cel puțin să fie prieteni, pentru că-l aprecia în mod deosebit ca individ. Voia figura lui smeadă, ca pe razele soarelui care se revărsau peste un deal. Voia să-i spună cât îl iubea dar era prea târziu.

Prima senzație de voioșie, care era ceva obișnuit pentru ea când pornea în călătorie, s-a risipit, fiind înlocuită de o depresiune provocată de oboseală. Lumina era din ce în ce mai slabă și și-a dat seama cu oarecare neliniște că nu apreciase corect cât timp îi va lua deplasarea cu mașina. N-avea altceva de făcut decât să găsească o cameră la un motel și să-i telefoneze tatălui ei, sau să meargă mai departe. Nerăbdătoare din fire, ridică din umeri iritată și se hotărî să meargă mai departe.

Să se oprească la un motel ar fi însemnat să se simtă singură și nemulțumită, își spuse ea. Curând avea să aprindă farurile și să se concentreze și mai mult asupra conducerii prin întuneric. Cel puțin trecuse granița statului Vermont cu câtva timp în urmă.

Tocmai ieșea dintr-un orășel, accelerând și mintea îi era la patul cald care o aștepta și primirea pe care avea să i-o facă tatăl ei, când un cățel îi apăru în fața mașinii. Deși puțin obosită și ceva mai lent ca de obicei, reacționă aproape imediat, trăgând puternic de volan ca s-o ia la dreapta, în afara șoselei. A avut acea fracțiune de secundă în care să se felicite pentru că o luase la dreapta în loc de stânga și să intre în calea unui automobil care venea din sens invers, când

a zărit la lumina farurilor ei cățelul zăpăcit și speriat pe care-l vedea acum cât de mic era. Încercând să se dea la o parte, sărise chiar în calea mașinii ei. În acel moment a văzut ceea ce nu observase mai înainte: panta abruptă, marginea șoselei de care se va lovi și o va face să se rostogolească, dacă ar fi fost s-o ia și mai mult la dreapta. A văzut că prin acea ezitare de o fracțiune de secundă pierduse posibilitatea s-o ia suficient de mult la stânga pentru a evita cățelul. Din cauza vitezei pe care o avea nu putea nici să frâneze. Ori intra în parapetul șoselei, ori în cățelul mic, care tremura înghețat de groază.

Nici nu s-a gândit măcar la această din urmă alternativă.

O, Doamne, se gândi ea îngrozită, atingând parapetul cu o izbitură puternică, asta este. Asta este într-adevăr. Doamne, ajută-mă să trec și de încercarea asta și să trăiesc, o, Doamne! Damien, te iubesc!

Mașina a părăsit șoseaua și s-a rostogolit de câteva ori. Jessica fu aruncată cu violență dintr-o parte în alta și geanta, valiza și harta au zburat pe unde au apucat în mod ciudat, la întâmplare. În acel moment a auzit zgomotul cel mai îngrozitor din lume, ca un scrâșnet metalic puternic care i-a asurzit urechile și și-a dat seama că și ea a țipat. Ceva a zburat și-a atins-o în figură, în timp ce parbrizul s-a sfărâmat de tot și mașina s-a mai înclinat o dată pentru a rămâne suspendată pe partea șoferului, cu farurile încă aprinse și motorul tușind cu încăpățânare. Cu imaginea de coșmar a mașinii explodând și fiind

cuprinsă de flăcări, Jessica întinse mâna care-i tremura pentru a închide contactul şi zgomotul motorului s-a potolit.

Jessica şedea pe o parte şi privea afară în noaptea întunecată cu umbre negre formate de farurile maşinii. S-a uitat în jur mişcând puţin capul şi a văzut iarba smulsă şi împrăştiată pe jos, amestecată cu cioburi strălucitoare de sticlă. Se afla închisă într-o carcasă de metal avariată, unde nimic nu mai era la locul lui ci într-o harababură desăvârşită, cu cioburi de sticlă, creioane şi haine răvăşite peste tot. O parte din harta ei de călătorie îi aterizase pe cap şi-i stătea ca o pălărie, ceea ce era nostim pentru că-i curgea un lichid pe o parte a obrazului şi voia să se apere în aşa fel încât ploaia să n-o ude până la piele, şi era foarte straniu pentru că probabil tocmai începuse să plouă. Nu-şi amintea să fi plouat înainte. A ridicat cu grijă o mână, şi-a atins faţa şi a simţit ceva lipicios. Nu era apă de ploaie. Era sânge. Cu o reacţie bruscă şi îngrozită, dar întârziată, şi-a smucit puternic corpul într-un efort de a se elibera de unde era şi de a scăpa de coşmar, de a ieşi din încâlceala îngrozitoare de metal care fusese odată un automobil drăguţ şi sigur, dar n-a putut ieşi. Era imobilizată acolo, în toiul nopţii şi probabil că va muri înainte de a se face ziuă, din cauza vreunei leziuni interne.

Jessica nu se gândise cu adevărat la propria ei moarte, şi tocmai atunci îşi dădea seama cât de foarte probabil ar fi ca ea să adoarmă acolo unde se găsea şi să nu mai vadă pe nimeni niciodată. A scos un

oftat ca un țipăt de groază și de durere, numai unul, și apoi a auzit strigăte la distanță. Cineva răcnea foarte tare, încât putea să scoale și un mort, și nu era prea nostim, își spuse ea sever, dar pe drept cuvânt, tipul ăla avea niște plămâni zdraveni.

Cealaltă mașină! Uitase de cealaltă mașină! Cineva fusese acolo și văzuse tot ce se întâmplase și va primi ajutor dintr-un minut în altul, în câteva minute maximum și tot ce avea să facă era să-și păstreze cumpătul și echilibrul, să nu facă vreun acces de isterie, și totul va fi bine. Dar s-a gândit că mai întâi ar fi preferabil să tragă un pui de somn care o va face să se simtă mai bine... Va închide ochii câteva minute și apoi va veni Damien și o va salva. Va închide ochii numai o secundă. Numai una.

Era leșinată când două mâni puternice au scos-o din cele două tone de metal contorsionat. N-a simțit nimic când a fost pusă pe o brancardă de ambulanță și dusă în susul pantei pe care ea o coborâse atât de precipitat. N-a auzit sunetul tânguitor și insistent al sirenelor care au degajat drumul până la spital, în camera de urgență. N-a simțit mâinile profesioniste care i-au acordat ajutor. A dormit vreme îndelungată.

Vocile îi pătrundeau prin ceața care-i învăluia creierul obosit și în cele din urmă recunoscu una din ele ca fiind a tatălui ei. Dar erau atât de stridente și-i întrerupeau somnul, și nu aveau nici o idee cât de mizerabil se simțea? Avea nevoie de odihnă. Fără să deschidă ochii, spuse clar:

– Tăceți din gură. Lăsați fata să doarmă.

Vocile s-au oprit ca și când ar fi fost luate prin surprindere și apoi cineva a râs. A simțit o atingere delicată pe obraz pentru o clipă și și-a dat seama că cineva tocmai o săruta.

– Bună, tată, spuse ea în șoaptă, sedativele începând să-și facă din nou efectul.

– Bună, iubito. Mai odihnește-te și stăm de vorbă mai târziu, e în regulă?

Ea voia să deschidă ochii și să se uite la el, dar se pare că nu putea să-și miște cum trebuie mușchii.

– În regulă. Am făcut mașina harcea-parcea, nu?

– Așa este. E un miracol că n-ai fost mai rănită decât ești. Acum stai liniștită și dormi.

Dar mai trebuia să-l întrebe ceva și era prea important ca să aștepte, așa că s-a forțat să deschidă ochii și să se uite la fața ridată a tatălui ei, pe care o îndrăgea.

– Am lovit câinele, tată?

Fata lui s-a înduioșat de înțelegere.

– Nu, comoara mea, nu l-ai atins deloc. Acum nu mai vorbi și dormi, vrei?

– Tiranule, rosti ea și l-a observat cum zâmbește înainte de a adormi din nou. A simțit că cineva o apucă de mână și o ține așa și ăsta a fost ultimul lucru care l-a mai știut pentru multă vreme.

Șederea ei la spital a fost scurtă. Când s-a trezit în cele din urmă, era târziu bine a doua zi, și tatăl ei se dusese să mănânce. Se simțea ciudat de slăbită și era foarte mulțumită să închidă ochii și să se lase

în voia somnului. O durea tot corpul, ca și când cineva luase o tonă de cărămizi și le aruncase peste ea și apoi se urcase deasupra ei și sărea în sus și-n jos pe grămadă ca s-o taseze bine. Fața îi era bandajată pe partea dreaptă deasupra ochiului și tot capul îi era înfășurat cu tifon. Se întreba ce este sub bandaj.

A descoperit a doua zi, când doctorul i-a făcut o scurtă vizită pentru control. Era un tip slăbuț, cu părul cărunt și cu ochi veseli. S-a așezat alături de ea pe pat și s-a încruntat puternic la ea.

– Am auzit că te-ai sculat azi-dimineață și n-ai ascultat ordinele mele severe de a sta în pat, a admonestat-o el, apropiind o lumină și uitându-se în ochiul ei stâng.

Ea a zâmbit.

– A trebuit să mă duc la toaletă și nu mi-a venit să folosesc plosca. N-am făcut nici un rău.

El fornăi ușor.

– Ei bine, având în vedere că ai făcut-o, cum te simți? Slăbită sau ametită? Te-a durut stomacul?

A îndreptat lumina spre ochiul ei drept.

– Nu. Am fost puțin slăbită și am simțit piciorul drept zvâcnindu-mi și-l simt lovit, dar cu excepția unei ușoare dureri de cap, mă simt bine.

S-a uitat la ea cu atenție.

– Ți-a spus tatăl tău că te ținem sub observație deoarece te-ai lovit serios la cap?

– Da. A ridicat sprânceana nebandajată și s-a uitat la el, așteptând.

– Evoluezi bine. Nu este o comoție cerebrală și singura vânătaie reală pare să fie la față. Îți dai seama că vei rămâne cu o cicatrice?

Jessica s-a încruntat, alarmându-se.

– Mă așteptam la așa ceva. Îmi amintesc că zburau pe lângă mine cioburi de geam, unele atingându-mă. Cât... cât de grav va fi? Ultimele cuvinte au fost rostite cu o asemenea teamă, încât doctorul s-a grăbit s-o liniștească:

– Nu este teribilă, așa că nu începe să-ți faci griji că vei arăta ca un monstru sau altceva în genul ăsta. În orice caz, mă tem că se va observa și va fi nevoie de chirurgie estetică, dacă vrei să mai fii fotomodel. Este adevărat, nu, ești manechin?

– Da, așa este, murmură ea, zdruncinată. Cum o să arate?

– Ai o tăietură deasupra sprâncenei până la tâmplă și merge până la maxilar. A fost periculoasă, însă dispare în păr, din fericire nu prea departe, așa că a fost necesar să-ți radem părul. A fost nevoie numai de câteva copci. Așa cum am spus, după câteva luni, după ce se va vindeca definitiv, vei putea să mergi la un chirurg, să-ți faci o operație estetică. Cu ajutorul cosmeticelor, sunt sigur că nu va mai fi vizibilă pentru ochiul liber. Ai avut noroc că structura oaselor n-a avut de suferit. Nu vei avea controlul asupra mușchilor cum aveai înainte, pentru că au fost atinși niște nervi și probabil că nu vei mai avea sensibilitatea normală în jurul osului sprâncenei drepte. Amorțeala nu va dispare total,

dar va fi neglijabilă. Atunci când te vei încrunta, una din sprâncene va fi mai ridicată decât cealaltă, nimic mai mult. Și bineînțeles, când pozezi nu te încrunți, nu?

I-a venit să râdă când a auzit ultimele cuvinte ale doctorului, pe de o parte de ușurare, iar pe de altă parte deoarece încerca să-și imagineze cum ar arăta încruntându-se strâmb spre aparatul de fotografiat, într-o poziție de manechin.

– Puteți să-mi dați o oglindă?

– N-ar fi înțelept din partea ta, îi răspunse doctorul imediat. Fața ți-e plină de vânătăi și arată îngrozitor. Mai așteaptă să dispară culorile înainte de a te privi. În altă ordine de idei, nu văd de ce te-am mai ține în spital, afară numai dacă-ți place foarte mult mâncarea de aici.

Ea râse din nou și scutură din cap, simțind că o parte a capului este în mod ciudat mai grea, cu toate bandajele acelea.

– N-aș zice că mă omor după ea. Ce fac cu copcile?

– Nimic, timp de două săptămâni. Poți să-mi dai un telefon atunci și stabilim când vii să ți le scot, sau poate aranjăm să ți le scoată doctorul tău, dacă dorești. Și cum ți-am spus, mai așteaptă să te vindeci, e-n regulă?

– Foarte bine. Mulțumesc.

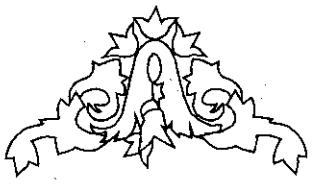

CAPITOLUL VI

Când s-a uitat la masa de metal diformă care fusese până nu de mult mașina ei și care se afla la atelierul din localitate, unde fusese tractată, Jessica fu șocată. S-a întors cu ochii mari spre tatăl ei și a exclamat:

– Și am supraviețuit eu la toată chestia asta?

Will King s-a uitat atent și cu blândețe la fața contrariată a fiicei sale.

– Da, ai reușit să supraviețuiești. Te face să te simți recunoscătoare, nu?

Ea dădu din cap încet, întorcându-și privirea înapoi la epavă, ca și când nu s-ar fi putut abține.

– Sunt pur și simplu bucuroasă că sunt în viață și că pot să mă mișc normal. Este un miracol că nu s-a rupt ceva în mine. După câteva momente, făcu un efort să-și schimbe dispoziția și spuse: și să sperăm că prostul ăla mic va aprecia și el acest lucru! Sper ca stăpânul lui să-l învețe să nu mai iasă în șosea. Este bine totdeauna că plătește asigurarea, nu?

– Ce, cățelul ăla prost?

– Nu, maşina, bineînţeles. Jessica îşi întoarse privirea cu hotărâre de la maşina avariată. Am putea foarte bine să plecăm. Nu mai avem nimic de făcut aici.

Restul drumului cu maşina până la Rutland s-a desfăşurat aproape în tăcere, pentru că ea a moţăit majoritatea timpului şi tatăl ei a lăsat-o să doarmă.

Când şi-a aranjat lucrurile în dormitorul ei, în căsuţa cochet aranjată a tatălui său, se simţea de parcă alergase la un maraton. Transpiraţia făcea ca bluza să i se lipească de corp şi se aşeză cu băgare de seamă pe un fotoliu din camera de zi, chiar în faţa unui şemineu fără foc, gemând de durere.

– Piciorul drept este atât de contuzionat şi rigid încât abia mă mai mişc!

Will ridică privirea şi se încruntă. Citea o carte şi o puse alături.

– Am observat că şchiopătai. Sper să nu fie ceva grav. Nu-mi amintesc ca doctorul să fi spus ceva.

Ea clătină din cap şi licăririle de foc din părul ei i-au atras atenţia tatălui ei.

– Nu, n-a spus. M-am lovit destul de rău la el. Mi l-am prins între scaun şi schimbătorul de viteze. Trebuie să cedeze dacă-l folosesc mai mult.

Will îşi privi mâinile şi spuse:

– Îmi pare rău de ce ai păţit la faţă, Jess, iubito. Are importanţă pentru cariera ta?

Ea ridică o mână şi-şi atinse bandajul care-i acoperea o parte a feţei.

– Da, așa îmi imaginez. O să mi-o remedieze puțin, spuse ea veselă și văzu că tatăl ei a tresărit. O, tată, nu te îngrijora! Zău! Dacă vreau, pot face o operație estetică și să ajung aproape ca înainte, dar nu știu dacă merită s-o fac și să cheltuiesc atâta pentru numai încă șapte ani sau cam așa ceva în meseria asta.

– Agenția de care aparții ar putea plăti spitalul și știi asta, s-a întors el, cu privirea mirată. Indiferent de ceea ce va plăti asigurarea. Ca fotomodel câștigi fantastic, Jess. Nu cheltuielile sunt motivul, nu?

– Ei bine, nu, nu este asta, recunoscu ea după o scurtă tăcere. Pur și simplu nu știu dacă vreau să mă mai întorc la meseria de fotomodel sau nu, tată. Cred că voiam să vin aici ca să mă mai gândesc. Și dacă nu mă mai duc înapoi, nu este nici un motiv să-mi fac griji pentru o cicatrice stupidă, nu? Ieși din reverie și-i zâmbi tatălui ei. În plus, ar putea să-mi adauge un aer de mister și aventură. Bărbații o să se strângă grămadă pe lângă mine, se vor îndrăgosti de aerul meu minunat și-și vor cheltui timpul făcând supoziții în legătură cu trecutul meu.

Tatălui ei i-a venit să chicotească când a auzit-o.

– Găgăuță ce ești, asta se presupune că o fac femeile bărbaților care au rămas cu o cicatrice după un duel.

– Ești sigur că merge numai invers? Uite, mi s-a făcut foame, ție nu? Nu? Bine, îmi fac o omletă și dacă vrei, și tu ești binevenit.

El păru amuzat când a auzit-o, și figura lui ridată se încreți într-un fel care-i era la fel de familiar ca respirația.

– Credeam că nu mai gătești, domnișoară din înalta societate.

Arăta ca un criminal prins în flagrant delict când s-a ridicat, zveltă și înaltă, cu piciorul drept mai țeapăn. Ea l-a masat puțin în timp ce spunea în șoaptă:

– Sst, să nu mai spui la nimeni! Ocazional, talentele mele includ și o omletă sau două, dar dacă se află, reputația mea este terminată.

– Din câte îmi amintesc, rosti Will gândindu-se în urmă, omletele tale erau destul de ciudate. Nu, mulțumesc, o să mănânc niște supă mai târziu.

Ea i-a zâmbit și s-a aplecat să-l sărute pe obraz.

– Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, tată.

El a ridicat mâna și a bătut-o ușor pe obrazul palid.

– De ce, iubito, n-ai avut încotro. Și ți-ai revenit, așa că toate au ieșit bine în cele din urmă.

Ea a plecat și a intrat șchiopătând în bucătărie. Mișcându-se încet și stângaci din cauza piciorului lovit, avu timp să reflecteze la conversația cu tatăl ei. Se gândise mult și nu voia să facă operație. Se plictisise de perfecțiunea exterioară a chipului și corpului ei care păreau să-i atragă pe oameni din rațiuni greșite. Reflectase și la conversația pe care o avusese cu Justin cu câteva săptămâni în urmă. Ea spusese că oamenii o voiau pentru cum arăta, și n-o știau pe cea reală, persoana care să-și găsească locul

în orice fel de înveliș. Se gândi că ar putea să testeze acest lucru.

Obosise să fie preferată, ca o păpușă de plastic și cicatricea părea să simbolizeze asta. Cine știe? Când va da bandajul jos și se va uita în oglindă, ar putea să se îngrozească și să vrea să se opereze. Dar se îndoia.

Ceva se schimba în ea, ceva ce fusese pus în mișcare ca un catalizator, de ruptura cu Damien, și era mulțumită să ajungă, cu orice val ar lua-o, să ducă o viață diferită.

Zilele se succedau în mod plăcut, fără vreun program prestabilit, pentru ea și tatăl ei. S-a odihnit la început, mulțumită să citească și să se relaxeze în timp ce piciorul și fața i se vindecau. Apoi a început să-și petreacă timpul în librăria tatălui ei, dând o mână de ajutor, cam stângaci, și râzând de propriile greșeli și în general simțindu-se bine cu tatăl ei. Totuși, cu toată voioșia aparentă, Will i-a surprins ridurile provocate de durere în jurul ochilor și gurii când credea că n-o observă nimeni și deși nu-i spusese ei nimic, omul se frământa.

În cele două săptămâni, nu se fardase deloc și evitase să se uite în oglindă și treptat, începuse să se miște mai ușor. Ținuta de fotomodel pe care o adoptase constant dispăruse și chiar ședea gârbovită într-un fotoliu, când simțea nevoia. Umbla cu părul despletit și liber, fără să-l mai poarte în coc tot timpul și nu mai era atât de slabă, iar sânii și șoldurile i se rotunjiseră din nou.

Nu discuta despre chestiuni personale şi Will remarcase şi el acest lucru.

Când s-a dus la doctorul din localitate pentru a-şi scoate copcile, a refuzat să se uite într-o oglindă până ce s-a întors acasă şi se găsi în intimitatea camerei ei. Apoi, cu inima bătându-i puternic de o teamă pe care o recunoştea şi o blestema cu nerăbdare, s-a uitat încet în oglinda de la toaletă, pentru prima oară de la accident.

La început cicatricea roz care era în curs de vindecare a fost un şoc, dar apoi, după ce s-a obişnuit cu ea, şi ţinând cont că roşeaţa va dispărea curând, un zâmbet straniu i-a apărut în colţul buzelor. Imaginea reflectată în oglindă era în acelaşi timp diferită, dar într-un fel simbolică. Diferenţa dintre perfecţiunea chipului ei şi imaginea de acum, o singură dâră care deteriora netezimea de marmură a pielii ei, reflecta şi ceea ce era în sufletul ei. Nu era perfectă, calmă şi nici chiar foarte rezonabilă, şi jucase acest rol prea mult ca să mai vrea să revină la el acum. Era o altă frumuseţe pe care începea s-o înveţe: frumuseţea naturală.

Aşa că, în cea mai mare parte a timpului, făcea ceea ce considera a fi un progres în reînnoirea ei însăşi, atât fizică, cât şi spirituală. Dar, vai, cât de dor îi era de Damien!

Îi plăcea să poarte conversaţii imaginare cu el, ca şi când ar fi fost acolo în carne şi oase, împreună cu ea, ţinând-o de mână. Era un exerciţiu dureros şi totuşi destul de nostim, să-şi închipuie că sunt

căsătoriți și că n-o va mai părăsi iarăși, că era ceva mai calm și gata să stea într-un loc. Era un vis plăcut. Și era plăcut că era numai un vis.

Presupunea resemnată că-l va iubi tot restul vieții. Cu toate schimbările în corpul și mintea ei, acest element rămânea constant ca esența ființei ei. Va putea oare să renunțe vreodată la amintirea lui, pentru a se mărita cu altcineva? Aceasta era chestiunea la care reflecta într-o seară devreme, după ce se ghemuise în fotoliul ei favorit, cu luminile din camera de zi stinse și cu muzica stereo umplând casa cu esența sunetului ei. Becul de afară de pe alee strălucea în fereastră și lumina destul de bine lucrurile. Focul ajuta și el ca să fie suficientă lumina și emana căldură spre degetele de la picioare. A luat un pahar de băutură în mână, și-a lăsat bărbia în piept și a început să se gândească.

Se făcea că el era exact în spatele ei. Era chiar aproape și putea să-l atingă și o întreba cum se simțea și ea îi răspundea cu blândețe, o, bine, și după aceea vorbeau despre timpurile bune și cele proaste și ea nu simțea nimic pentru el, cu excepția unui sentiment trist, vag, de genul: da, a fost bine. Nu, asta nu-i adevărat. Dacă ar fi stat exact în spatele ei, ar fi fost inundată cu un asemenea sentiment de dragoste și dorință încât probabil că.s-ar fi aruncat direct spre el și și-ar fi încolăcit brațele de mijlocul lui.

Era atât de absorbită de reveriile și de problemele ei, încât n-a auzit zgomotul slab și egal al unor pași pe alee. Tatăl ei nu se întorcea acasă decât mai târziu,

pentru că juca cărți cu prietenii vechi și nu se aștepta nici să telefoneze cineva. N-a observat când s-a deschis ușa și pașii au venit și s-au oprit chiar în spatele ei.

Când Damien a vorbit, aceasta s-a produs ca o asemenea extensie naturală a reveriei ei, încât nici n-a tresărit.

– Jess?

Ea a luat o gură de băutură din pahar. Era ciudat, dar părea că știuse de la început că el va fi acolo în seara aceea.

– Bună, Damien.

A urmat o pauză. N-a sărit ca să-l ia în brațe, dar n-a fost nici atât de pasivă cum ar fi dorit. În schimb, a simțit o căldură constantă cum o inunda pe dinăuntru, ca un foc ce fusese aprins într-o vatră în care nu arsese nimic de multă vreme.

Apoi acea voce blândă și joasă a zis:

– Pot să stau jos?

Ea s-a mișcat atunci, a întors ochii spre el și a zâmbit siluetei lui înalte și figurii oacheșe.

– Desigur. Din nou am uitat să încui ușa de la intrare?

– Da. Nu te mai ridica. Am încuiat-o eu. S-a dus spre celălalt fotoliu din stânga ei și s-a așezat. Cu colțurile camerei în întuneric, cu culorile de roșu și galben de la flăcările focului din șemineu, el părea a fi o ființă a nopții și focului, învăluită în culori calde care i se jucau pe pielea smeadă, făcându-i ochii să strălucească și în păr să-i apară

scânteieri roșii, iar jumătate de față să-i apară neagră ca smoala.

Ea a simțit nevoia să râdă din nou.

– Spune-mi, Damien, ești într-adevăr Mefisto? Stăteam aici, complet singură, uitându-mă la focul din șemineu în cursul serii, gândindu-mă la tine, și tu apari ca prin farmec.

El a tresărit și și-a întors privirea spre flăcări, oftând.

– Nu, Jess! Sunt numai un om. De ce ai fugit din New York?

Ea medită la întrebare, punându-și bărbia în piept din nou și uitându-se în jos la pahar, părul căzându-i peste față ca un nor care o ascundea.

– Spune-mi, de ce ai venit după mine aici?

S-a făcut liniște. Se auzea numai zgomotul produs de limbile de foc care se înfruptau din lemnul uscat, pocnind și trosnind. Nu se aștepta la un răspuns la întrebarea ei și astfel, atunci când el a vorbit, ea a tresărit atât de violent cum ar fi trebuit să facă atunci când el a apărut în spatele ei.

– Ca să te văd, să stăm de vorbă. Mi-a fost dor de tine, Jessica.

– Și mie mi-a fost dor de tine, rosti ea în șoaptă.

A cuprins-o o senzație de veselie și durere în același timp, a crescut în ea și s-a împrăștiat în jur, peste covor, iar reflexiile flăcărilor jucăușe au absorbit-o.

– Ascultă, nu mai suport confruntările. Zău că aș vrea să pleci, Damien, zise ea pe un ton catifelat,

închizând ochii. Pleacă, te rog. Du-te înapoi. Încerc să fiu bună aici şi să-mi construiesc o altă viaţă, iar tu o s-o distrugi cu totul şi o să mă faci să fiu nefericită cu ceea ce am. Damien, nu mă face să sufăr – fă bine şi du-te acasă, vrei?

Silueta întunecată şi roşie, puternică şi nemişcată, intră în acţiune. Catapultat parcă înainte, a sărit de pe scaun sprijinindu-se în mâinile lui puternice şi a îngenuncheat în faţa scaunului ei, apucând-o strâns de mâini şi punându-şi capul pe genunchii ei. Ea a fost extraordinar de impresionată şi total surprinsă, încât tot ce a putut face a fost să se aplece instinctiv deasupra capului lui. Părul le-a căzut peste faţă la amândoi şi ea şi-a lăsat fruntea pe părul lui.

– Să-ţi produc vreo suferinţă ar fi ultimul lucru pe care l-aş face, Jessie, i-a spus el în şoaptă. Nici în disperare de cauză n-aş recurge la aşa ceva. O, de ce oare trebuie să iasă toate prost? Jessie, de ce n-ai stat acasă?

Ea şedea cu mâinile în mâinile lui şi le simţea căldura şi strânsoarea atât de nemaipomenit de plăcut, încât durerea din inimă ameninţă să-i submineze hotărârea.

– Dragul meu, nu mai eram stăpână pe viaţa mea. Nimic nu mai mergea cum trebuie şi pur şi simplu nu mai voiam să trăiesc o viaţă sterilă!

Damien a vorbit şi ea a simţit mişcarea buzelor lui, prin pantaloni, în tot corpul.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine? Te rog, Jessie, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Capul Jessicăi a tresăltat, s-a ridicat şi s-a uitat şocată la capul lui aplecat. Într-o vreme se gândise că el nu va spune aceste cuvinte nici unei femei şi altă dată se gândise că el va spune acele cuvinte altcuiva. Apoi un zâmbet trist îi apăru pe buze.

– A spus Mary nu?

El rămase nemişcat.

– Nici n-am întrebat-o. A fost o greşeală de la început şi tu ai ştiut asta. Eşti o doamnă foarte înţeleaptă. Chiar şi atunci când o ajutai pe fetiţa aia dulce să ajungă cât se poate de frumoasă şi atractivă, probabil că ştiuseşi tot timpul. A fost oare modalitatea ta de a-mi arăta cât de tânără era de fapt, atribuindu-i tot farmecul şi strălucirea?

Ei i-a venit să râdă.

– Nu ştiu. Cred că într-un fel am sperat, deşi Mary a jucat un rol important. Îşi dorea atât de mult să fie frumoasă. Mă întreb dacă se simte acum aşa cum a sperat sau a visat să fie. Însă aşa este, cred că am sperat să-ţi arăt că înfăţişarea nu este totul, nu este lucrul care contează, şi dacă se întâmpla să te îndrăgosteşti de noua Mary Şoricel, când nici măcar nu te uitai la cea dinainte, de ce crezi că v-am dorit la amândoi toată fericirea din lume? Totuşi ea nu s-a schimbat cu adevărat în sufletul ei, poate cu excepţia faptului că are o părere mai bună despre sine.

– Şi tu nu m-ai fi respectat niciodată în viaţa ta. Vocea lui avea o notă veselă, dar şi acel ton trist şi ironic pe care ea-l cunoştea atât de bine şi-l agrea şi

râse din nou, strângând mâinile care i le ţineau pe ale ei. A auzit zgomotul gheţii din băutura pe care o avea şi automat a strâns în mână paharul pe jumătate băut. La fel de maşinal, s-a aşezat şi el la picioarele ei şi a băut puţin. Gheaţa a scos din nou un clinchet argintiu şi el i-a dat înapoi paharul.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, draga mea.

– Şi tu întotdeauna ai insistat pentru un răspuns prompt, replică ea calmă, încercând să evite problema. Dar nici el nu insistă. Cum naiba ai aflat unde mă găseşti? Singura persoană căreia i-am spus a fost... o, nu. Cred că nu te-ai dus la Justin, nu-i aşa?

– Ba, da, m-am dus şi mi-am dat multă osteneală ca să-l găsesc. Nu este trecut în cartea de telefon şi habar n-aveam unde locuia.

– Ce-ai făcut? Ea luă o înghiţitură de băutură şi închise ochii. Era ciudat cât de relaxată se simţea numai că era cu el, numai pentru că-l iubea, deşi nimic nu se rezolvase, deşi ştia că el n-o iubea.

– M-am dus la tribunal.

– O, nu! Ochii i s-au dilatat şi s-a uitat la el contrariată. L-ai deranjat chiar la tribunal? Ce... ce s-a întâmplat?

– I-am spus că vreau să vorbesc cu el, el mi-a dat numărul de telefon, ne-am întâlnit şi am discutat. Da, contrar celor ce s-ar fi putut crede, nu i-am zdrobit figura blondă, frumoasă, şi nici el n-a sărit peste cal. Am fost foarte civilizaţi. Ţi-e un prieten de nădejde. Ţine realmente la tine.

Ea s-a uitat uimită în jos la el, simţindu-i degetele cum se jucău leneş pe ale ei.

– Ştiu asta. Numai că sunt puţin surprinsă să te aud că recunoşti acest lucru, asta-i tot. Damien, te simţi bine?

– Nu. El întoarse rapid capul şi încercă să-i vadă expresia de pe figură în semiobscuritate. Sunt singur şi noaptea patul meu este rece şi gol. Ea tresări, surprinsă că el recunoştea aşa ceva; nu se vedea cu altcineva. Degetele lui se încleştară pe ale ei.

– Jessica, te rog răspunde-mi. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Inima începu să-i bată puternic şi pulsul să i se accelereze, iar buzele îi tremurau. Acum era şansa ei, chiar în acel moment era marea ei şansă, n-o pierde, fetiţo, n-o scăpa, el nu te va mai întreba din nou.

– Nu, răspunse ea în şoaptă şi deodată se simţi rău.

Degetele lui s-au domolit şi în cele din urmă au încetat să se mişte.

– De ce nu? Întrebarea a fost pusă tot în şoaptă, ca şi răspunsul ei, cu voce joasă, intensă, aproape supărată.

– O, dragul meu Damien, gemu ea, întinzând mâna ca să-l mângâie pe cap cu blândeţe. Nu ştiu dacă te pot face să înţelegi. Nu mă prea pricep să-mi explic emoţiile.

După acest prim răspuns şocant, tonul lui fu stăpânit, sec.

– Știu. Acum pot să-mi dau seama cât de mult ai ținut în tine. Ascult, dacă vei avea amabilitatea să încerci, draga mea.

Ea rămase cu mâna pe capul lui.

– De unde să încep? Nu știu de unde a început totul să nu mai meargă cum trebuie, nici măcar acum nu știu. Și nu vorbesc neapărat de relațiile cu tine, ci de întreaga mea viață din care s-a întâmplat să fac parte. Ea-l simți că se relaxează. Era și el vulnerabil, totuși. Damien el ei era vulnerabil. Era o revelație importantă. Avea puterea să-l rănească. Nu știa, evident, cât de profund, dar îi păsa realmente, așa că putea să-l facă să sufere. Era înduioșată.

– Ce nu ți-a mers cum trebuie? întrebă ea.

– Totul. O, ultima decadă a fost o povară îngrozitoare, crede-mă. Am pornit cu atâtea speranțe și visuri! Și crezi că ascensiunea în afaceri a fost o distracție, nu-i așa? Am muncit și am transpirat și m-am cățărat până-n vârf. Am fost bun. Da, am fost bun! Știi asta, te-ai „distrat" privindu-mă urcând tot atât de mult cât am muncit eu ca să ajung sus. Aveam să ating, într-un fel intangibilul, ceea ce nu se putea atinge. Nimeni nu-ți poate spune cât de plat poate fi vârful muntelui după ce ajungi acolo. Totul și-a pierdut pur și simplu noutatea. Sunt atâtea zâmbete și atâtea poze care pot fi realizate în fața unui aparat de fotografiat și eu le-am făcut pe toate, nu? Cel puțin am avut decența să rămân cu hainele pe mine. N-am mers atât de departe și nu voi merge niciodată! Dar

toate mă plictisesc. Și apoi, n-am simțit că primeam ce aveam nevoie din relația noastră.Ce simțeai că aveai nevoie să primești din relația noastră?

Dragoste. Sprijin. Alinare. Fidelitate. Dragoste. Ea oftă.

– N-are importanță ce credeam că aveam nevoie. Problema este că nu primeam ce voiam. Ceea ce are importanță este că nu mă voi mai întoarce la acea viață sau din nou la relația noastră.

– Relațiile se schimbă. Tu renunți pentru aspecte care s-ar putea să fie irelevante, spuse el, o undă de nervozitate începând să se discearnă în vocea lui.

– Vrei să-ți enumăr fiecare lucru în parte? întrebă ea, începând să se înfurie de modul în care el o împingea într-un colț. Da, îmi dau seama că vrei, ești același vechi Damien. Nu vreau să mă mai întorc la tine pentru că... pentru că, fir-ar să fie, uneori mă înfurii atât de tare și este o emoție distructivă, corozivă, care nu numai că-mi sfâșie sufletul, dar te sfâșie și pe tine, când nu pot să mi-o stăpânesc! Am fost prea mult timp o păpușă ineficientă, pe când mă aflam la New York, în efortul de a-mi controla furia și am reușit numai s-o înfrânez întrucâtva până ce a explodat și s-a împrăștiat peste tot. Nu era din cauza ta, ci eram supărată și nesatisfăcută de toate lucrurile din viața mea, și am încercat să mă conving că eram fericită pentru că am simțit că trebuie să fiu fericită cu ceea ce aveam! Și eram înfuriată pe tine pentru că nu mă iubeai așa cum te iubeam eu, adăugă ea în

sinea ei, cu furie, şi ştia că cuvintele acelea nu vor fi niciodată rostite. Damien nu putea şi nu avea să iubească vreodată vreo femeie. De câte ori îi spusese el asta? N-o iubea aşa cum îl iubea ea. Nu putea. Pe naiba, nu putea. Brusc s-a ghemuit în fotoliul ei. Şi îmi pare rău, dragul meu. Pur şi simplu nu va merge. Şi mi-ar fi foarte teamă să nu te fac să suferi şi să nu mă faci nici pe mine să sufăr şi din toţi oamenii din lume suntem singurii pe care aş urî cel mai mult să-i fac să sufere!

El a râs pe jumătate şi a clătinat din cap.

– Te înşeli.

Ea tresări.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus: te înşeli despre o mulţime de lucruri, dar n-o să intrăm în amănunte acum, este destul de târziu şi cred că eşti obosită. Îţi spun, totuşi, asta: Am de gând în mod serios să mă căsătoresc cu tine, mai devreme sau mai târziu. Ne-am potrivi în multe privinţe şi îmi sau seama că vreau cu adevărat să meargă căsătoria noastră. Fii de acord, draga mea.

Ea clătină din cap, uimită de aroganţa lui. El se ridică şi se întinse puţin.

– Ce zici să mai bem ceva? Cred că aş putea bea ceva mai substanţial decât ce ai avut tu în pahar. O să aprind o clipă lumina, aşa că ai grijă de ochi.

Lumina s-a aprins şi a inundat camera cu o asemenea strălucire, încât după lumina călduţă, confortabilă a focului din şemineu, a făcut-o să clipească.

Ea a căscat, gândindu-se obosită că după acel pahar ar trebui să găsească o modalitate de a-l convinge să se întoarcă la lumea din care venise. Cum să-l convingă ea că nu mai voia ceea ce el îi oferea, vechea ei lume? Cum să-i spună că nu putea fi fericită dacă ar mai trăi același stil de viață? Nu știa nici ea.

Și-a lăsat capul pe spătarul fotoliului, părul roșu închis căzându-i pe lângă obraji și punându-i în evidență profilul aproape pur, dar un profil care nu va mai fi niciodată așa de pur cum fusese odată.

El se duse până la dulapul cu băuturi și-și turnă un coniac. Ar fi putut face pariu ce băutură va alege; asta arăta cât de bine știa ce-i place sau nu. El întoarse capul, o privi peste umărul lui lat și spuse:

– Vrei să-ți aduc ceva proaspăt de băut... O, Doamne!

Vocea aceea ascuțită, șocată a făcut-o să tresară. Ridicând capul, s-a uitat la el cu ochii mari, una din sprâncene fiind lăsată, iar cealaltă sus, nemișcată. Putea să simtă acest lucru, putea să simtă cum se contractă mușchii la cea din stânga în comparație cu imobilitatea celei din dreapta și când îi văzu figura îngrozită, deveni conștientă ce se întâmplase. Gemu adânc de durere și-și acoperi fața cu mâinile.

– O, nu, am uitat, am uitat complet de asta!

Vederea i se întunecă pentru că-și acoperise fața cu mâinile și abia avut timp să vadă conturul vaselor le sânge de la mână, pe unde pătrundea lumina, ceva le care-și aducea aminte din copilărie. Apoi mâinile

i-au fost date la o parte și Damien, cu acea căutătură îngrozitor de șocată, s-a apropiat și s-a uitat la fața ei cu cicatrice. Se simțea atât de jenată, încât se răsucea și se întorcea ca să scape de ochii lui, dar el a apucat-o de cap și a ținut-o nemișcată în timp ce s-a uitat cât a vrut la fața ei.

Lacrimi inutile, stupide și irațională, i-au umplut ochii în cele din urmă și a încetat să se mai eschiveze din calea privirii lui și i-a întâlnit direct ochii. Ai ei scânteiau puternic.

– Ce-i cu fața ta? a întrebat-o cu un fel de geamăt. Ce s-a întâmplat cu chipul tău frumos? Cum s-a întâmplat? Când, cum, spune-mi! În agitația lui, a apucat-o de umeri și a zgâlțâit-o puternic.

Lacrimile au început să-i curgă și ea zise suspinând:

– Un accident, am avut un accident. Am ieșit de pe șosea încercând să evit un cățeluș și mașina a sărit peste un parapet. Parbrizul s-a sfărâmat. A amuțit uitându-se fix la el. Conta oare acea cicatrice atât de mult pentru el? Era el totuși atât de sensibil la asemenea lucruri? Și-a impus să nu se mai gândească la așa ceva.

– O, Doamne! exclamă el, trăgând-o spre el pentru a o strânge puternic în brațe. Puteai să fii omorâtă, puteai să fi murit acum câteva săptămâni, fără ca eu să știu! S-a dat înapoi, s-a uitat din nou la ea și o expresie care semăna cu mila i-a apărut pe figură pentru câteva momente. Ea a observat-o și s-a îngrozit. Apoi el ia spus cu blândețe:

– Nu arată că nu s-ar putea repara, draga mea. Putem s-o rezolvăm şi sunt sigur că vei putea fi din nou fotomodel. Nu e cazul să vezi un impediment în asta, nu-ţi dai seama?

Ea s-a ridicat în picioare îngrozită, dându-i mâinile la o parte.

– Nu, pentru Dumnezeu! Nu mă mai interesează! O, Damien, eşti la fel ca toţi ceilalţi. Vezi ce-i pe dinafară, dar nu te gândeşti şi la mine, ca om. La *mine,* îţi repet! Asta este tot ce mi-au spus toţi ceilalţi, du-te la doctor, fă-ţi operaţie estetică. E chiar atât de îngrozitor să te uiţi la ea? Ţi se pare atât de oribil? Ei bine, este o chestiune dificilă, cu adevărat dificilă, pentru că dacă nu-ţi place, poţi să te duci în altă parte! Ştii ce? Mie-mi *place!* Nu mai sunt o păpuşă de plastic ca înainte. Sunt din nou o fiinţă omenească! Nu mai sunt o investiţie de afaceri, ci o persoană cu sentimente pe care ai călcat-o în picioare, fir-ar să fie! Acum se înfuriase serios şi-şi pierduse cu totul controlul şi se răsuci pe picioare pentru a pleca de lângă el ca şi când proximitatea corpului lui era prea mult pentru ea.

Apoi se întoarse în celălalt capăt al camerei, părul ei roşu închis despletit fluturându-i, cu ochii arzând de un foc incandescent iar privirea furioasă de pe figura ei, împreună cu cicatricea de deasupra sprâncenei, o făceau să arate mai îndurerată decât putea să-şi închipuie.

– Nu, Jessica! Damien era alb la faţă şi ochii îi ardeau. Veni repede lângă ea. Nu asta am vrut să

spun. Din tot ce-ai spus înainte, m-am gândit numai că voiai să te împaci cu ideea pierderii profesiei tale. Nu trebuie s-o părăsești cu totul, dacă nu vrei. Asta este tot ce am încercat să spun!

Și-a dat drumul la frustrare punându-și mâinile încleștate pe cap și scrâșnind din dinți.

– Vrei să mă asculți un minut? Vrei să fii atent la ce-ți spun? Citește de pe buze, dacă este nevoie! Am plecat din oraș, pentru că n-am mai vrut să duc același gen de viață! Accidentul n-a contat pentru mine! Dar văd că pentru tine contează!

– Da, contează pentru mine! a urlat el, vocea lui puternică zgâlțâind casa. Din câte înțeleg, era cât pe-aci să mori, fir-ar să fie, și asta este important pentru mine!

Simțindu-se rănită și vrând să riposteze, l-a luat în derâdere.

– Și cicatricea este importantă pentru tine, nu?

– Da! a zbierat el, îmboldit de atitudinea ei. Blestemata asta de cicatrice este importantă pentru mine! Ori de câte ori ți se întâmplă ceva rău sau ești accidentată, este important pentru mine! Femeie, vrei să faci bine să te calmezi o clipă și să fii rezonabilă?

– Despre ce este vorba?! a țipat ea bătând într-o masă din apropiere și dărâmând o tavă pe jos. Sunt prea urâtă acum pentru tine? Atunci este rău, domnule. Dacă nu sunt destul de bună pentru tine, du-te în altă parte! S-a întors și l-a străfulgerat cu niște ochi strălucitori, simțind că-i crapă capul. Asta

este motivul că nu ai cerut-o de nevastă pe Mary Șoricel? Nici chiar cum arată acum nu este destul de bună pentru tine, nu?

– Taci, Jessica! a mârâit el, cu o înfățișare extrem de periculoasă. N-aș vrea să-mi pierd cumpătul așa de tare.

– Spune-mi, zise ea brusc, uitându-se foarte fioros la el și foarte jignită. Dacă aș fi arătat ca Mary, te-ai fi uitat de două ori la mine? Da? Așa este?

– Nu! A făcut din nou doi pași către ea și a apucat-o de maxilare, oblingând-o să se uite direct la el. Era atât de supărat! Era atât de absorbit de supărarea lui, încât nu-și dădea seama cât de rău îi făcea. Nu m-aș fi uitat la tine a doua oară și nu ți-aș fi acordat nici un gând, dacă n-ai fi fost atât de frumoasă înainte! Și ce naiba e acum cu asta? Știai că te consider atrăgătoare, de la început! Și tu mă găseai pe mine atrăgător, recunoaște! Hai acum, vreau să recunoști asta așa cum m-ai făcut și tu pe mine să recunosc. Ți-a plăcut cum arătam?

Ea s-a uitat la el cu amărăciune și antipatie.

– Da! rosti ea, furioasă că a trebuit să recunoască ce-i cerea el. Da, mi-a plăcut. Dar dacă ar fi s-o mai fac vreodată, aș fugi cât mă țin picioarele în altă direcție!

El a mijit ochii și i-a dat drumul la maxilare atât de repede încât s-a dezechilibrat și era să cadă.

– Bine, spuse el, dându-se înapoi câțiva pași, acum știu, nu-i așa?

– Da, izbucni ea, dornică să încerce să-l îndepărteze cât de mult de ea, încât să se poată duce să-şi lingă rănile undeva unde să se bucure de singurătate. Şi ai putea, de asemenea, să renunţi la orice idee de a mă determina să fac operaţie estetică, pentru că pur şi simplu n-am să o fac! Şi dacă nu-ţi place cum arăt, atunci du-te înapoi la New York şi găseşte pe altcineva, care se potriveşte cu ideea ta de frumuseţe! Pe mine însă nu mai conta într-un asemenea joc, nici dacă-i vorba de tine, nici dacă-i vorba de altcineva, aşa că fă bine şi pleacă!

I-a întors spatele, şi-a încrucişat braţele şi a aşteptat să-i audă paşii ducându-se spre uşă şi afară din nou din viaţa ei.

O parte a ei era îngrozită cât de rău se comportase cu el şi cealaltă parte era îngrozită că se gândea atât de mult la înfăţişarea ei. Pur şi simplu nu putea oricum să trăiască cu el, aşa că era bine că nu mai avea de-a face cu el. Când avea loc o ciocnire între ei, se luptau cu înverşunare şi nu numai că reuşeau să se facă să sufere unul pe altul destul de rău, ci reuşeau chiar să se devasteze reciproc şi locul în care se aflau, ca două uragane gemene ce lăsau după ele numai distrugeri... Nu voia acest gen de distrugere în viaţa ei.

În spatele ei era o tăcere absolută, nici măcar paşi curioşi la uşă. Era pe punctul de-a o apuca nebunia de atâta tăcere, când auzi o portieră trântindu-se afară şi oftă adânc. Era tatăl ei, care se întorcea de la partida de cărţi. Acum trebuia să-l prezinte pe Damien tatălui

ei și să încerce să afișeze o politețe pe care nici ea, nici Damien n-o simțeau. Cum aveau să se comporte normal după o asemnea ceartă dezastruoasă?

Jessica s-a întors și a țâțâit în spatele lui Damien, care se întorsese și el la auzul portierei trântite. Chiar în timp ce-i vorbea supărată, s-a uitat la el de sus în jos, apreciind linia elegantă, masculină, a corpului lui.

– Acum vezi ce-ai făcut? Trebuia să fi plecat de aici mai înainte. Este tatăl meu!

El s-a întors încet, cu paharul de coniac în mână și, cu figura lui uscățivă, era incredibil de calm și chiar amuzat. Jessica a remarcat asta; el avusese răgaz să se calmeze în timp ce ea se luptase cu emoțiile. Era încordată ca un arc după meciul lor de urlete, iar el arăta aproape relaxat și asta, peste toate celelalte, o înfuria.

– Ei bine, văd că te pricepi să-ți ascunzi emoțiile! i-a spus ea și aproape că era pe punctul să-i arunce cu ceva în cap.

El răspunse calm:

– Adună-te, draga mea. Trebuie să ne comportăm normal în fața tatălui tău și problemele noastre le putem discuta altă dată.

Ea bătu din picior, într-o izbucnire copilărească de irascibilitate.

– Ba nu mai discutăm!

El tocmai se uita la ea când ușa de la intrare s-a deschis și Will a intrat.

– Ba da, Jessica, ba da!

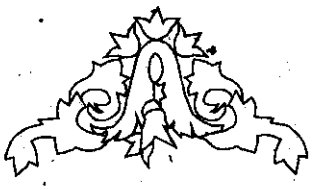

CAPITOLUL VII

Will a intrat în camera de zi şi s-a uitat cu interes la bărbatul înalt, brunet şi chipeş, care stătea în faţa fiicei sale cu un pahar de băutură în mână.

– Bună la toată lumea, a spus el, păşind spre musafir cu mâna întinsă. Damien i-a strâns mâna scurt, şi atât de puternic că i-a venit să se dea înapoi.

– Sunt tatăl lui Jessie, Will.

– Damien Kent. Îmi face plăcere. Cei doi bărbaţi s-au măsurat şi s-au plăcut. Credeam că numai eu îi spun Jessie.

Ea i-a privit pe cei doi bărbaţi care ea ar fi vrut să nu se întâlnească şi începu să bată inconştient din picior pe covor. Damien îşi mobilizase tot farmecul şi, din câte vedea, tatăl ei fusese deja cucerit. Îi plăcea bărbatul mai tânăr. Da, însă era păcat, deoarece de toate se alegea praful în urma ei şi acum Damien şi cu ea nu vor mai fi împreună. Singura ei sprânceană s-a ridicat sardonic şi gura i s-a ţuguiat.

Will s-a întors spre fiica sa şi era în sinea lui foarte curios. N-o văzuse atât de autoritară pe Jessica de

când era fată tânără, indisciplinată și vioaie. De fapt, începuse să se mire de calmul ei fenomenal, pe măsura trecerii zilelor de când se afla acasă, unde nici măcar nu aruncase cu o cratiță pe jos. Asta era ceva neobișnuit pentru Jessica. Și iat-o acum, aproape dansând de temperament și el ar fi pus pariu cu oricine că totul se datora acelui tip din fața lui. Sprâncenele i s-au ridicat de surpriză și începutul unui zâmbet i-a trecut rapid peste fața ridată. Deci asta era situația.

– Am hotărât să terminăm jocul mai devreme, dragă. Gareth are o tuse păcătoasă.

– Îmi pare rău, a murmurat ea, scrâșnind din dinți pentru că conversația era atât de stupidă și inutilă. Poate că voi putea să trec pe la el mâine. Altfel s-a făcut destul de târziu și Damien tocmai pleca, nu, dragule?

– Ai făcut tot drumul cu mașina azi? Damien, fir-ar să fie, a răspuns afirmativ, ochii lui negri jucăuși uitându-se spre ai ei cu nostalgie. Atunci cu siguranță că te gândești să te întorci în noaptea asta.

– Nu, răspunse diavolul de Damien, sprijinindu-se de sofaua confortabilă și învârtind ușor băutura în pahar. Mă gândeam să mă duc la un motel, dacă mai găsesc unul deschis.

Sprânceana Jessicăi s-a coborât amenințătoare și ea a început să vadă roșu în fața ochilor. Dacă mai era unul deschis? Pentru Dumnezeu, ce avea de gând? Sigur că erau moteluri deschise la ora aia! Apoi a vorbit tatăl ei și nu-i venea să creadă ce auzea.

– Nu este cazul să te cazezi la un motel, când avem mai multe camere neocupate la noi, nu? S-a uitat la fiica lui şi aproape a râs. Nu-i aşa, Jessica?

– De ce, tată, dacă vrea să stea la motel, nu văd de ce să încercăm să-l convingem să stea în altă parte, a răspuns ea fierbând în sinea ei, dar adoptând un aer agreabil pe dinafară. Cei doi bărbaţi au schimbat priviri între ei dând impresia că s-ar înţelege perfect şi asta a făcut-o să-i crească tensiunea în mod periculos până la punctul de a exploda.

– Ca să fiu cinstit, nu ţineam cu adevărat să stau într-un motel, a spus Damien ezitând, tremurându-i buzele în timp ce se uita la ea. Chestia asta, care venea de la cineva care petrecuse mai mult timp în alte oraşe decât în casa lui nu putea să o înghită aşa uşor.

– Asta este cea mai mare grămadă de... a început ea fierbând, dar a fost întreruptă de tatăl ei.

– Jessica! a avertizat-o cu severitate tatăl ei şi ea s-a limitat la o privire scurtă spre fiecare dintre ei doi. Will s-a întors şi i-a zis cordial lui Damien: Ne simţim onoraţi că stai la noi, cel puţin o noapte. Te găzduiesc cât de mult doreşti. Jessie, fii bună şi pregăteşte camera din faţă şi eu îl ajut pe domnul Kent să-şi aducă lucrurile.

Amândoi s-au întors spre uşă şi ea l-a auzit pe Damien spunând calm:

– Te rog, spune-mi Damien. Toţi prietenii îmi zic aşa.

– Şi, bineînţeles, pe mine mă cheamă Will, şi nu este prescurtarea de la William ci de la Willfred, însă nu am suportat niciodată să-mi spună aşa...

Uşa de la intrare s-a trântit după cei doi bărbaţi care vorbeau şi ea a rămas pe loc un moment, uluită de întorsătura neaşteptată a lucrurilor. Damien avea să stea, deci, la ei peste noapte! Urma să se găsească sub acelaşi acoperiş cu ea, să doarmă într-un pat lângă al ei, iar corpul lui gol relaxat să fie atât de aproape de ea...

– Fir-ar să fie! a rostit ea tare, cu supărare, lovind şi răsturnând măsuţa de alături.

Cei doi bărbaţi care erau afară lângă uşă au auzit bufnitura şi s-au uitat unul la altul, faţa ridată a lui Will luminându-se de un zâmbet, dar ochii lui Damien au rămas insondabili în semiobscuritatea din jurul lor. Apoi amândoi şi-au continuat drumul spre maşina lui Damien.

Jessica a urcat cu paşi apăsaţi scările şi a deschis cu o smucitură uşa camerei de oaspeţi. Era furioasă. A rămas în prag un moment şi s-a uitat la mobila modestă care-i era familiară şi, îndeosebi, la patul confortabil, gândindu-se la casa lui Damien, care era mobilară elegant şi cu lucruri de preţ. El nu se potrivea cu această casă, nu se potrivea câtuşi de puţin şi subit a avut o satisfacţie răutăcioasă la ce faţă avea să facă el când va vedea covorul manual de ţară, cadrul de lemn al patului zgâriat şi perdelele uni cu volănaşe.

S-a dus la o comodă şi a deschis ultimul sertar, de unde a scos aşternuturile. Apoi, cu mişcări energice şi rapide, care o ajutau să-i mai treacă mânia, s-a dus spre pat, a tras păturile care ţineau loc de cuvertură dintr-o singură mişcare şi a început să aranjeze neglijent cearşaful pe pat.

– Dă-mi voie să te ajut, s-a auzit o voce în spatele ei şi Damien s-a îndreptat spre ea calm, a lăsat jos genţile de voiaj scumpe, din piele, şi a venit la ea. Nu poţi pune cearşaful oricum, dacă vrei să stea bine la colţuri! Lasă-mă pe mine.

Ea s-a uitat uimită la el în timp ce potrivea calm cearşaful la colţuri ca şi când numai asta ar fi făcut toată viaţa. Apoi s-a ridicat şi s-a uitat prin cameră, părând foarte satisfăcut.

Jessicăi aproape că-i ieşiseră ochii din orbite.

– Cum ţi se pare camera? s-a auzit ea întrebând.

– O, foarte drăguţă. Patul pare confortabil, a răspuns el răutăcios privind spre ea din colţul ochiului. O să dorm bine, nu crezi? Dar aş prefera să fii şi tu lângă mine, chiar dacă ar însemna să nu dorm deloc. Este o ocazie care poate fi foarte...

– Taci! a şuierat ea, îndepărtându-se de el şi de insinuările lui. A pornit spre uşă şi s-a oprit o clipă să se uite înapoi, săgetându-l din ochi. El părea liniştit şi săgeţile ei se loveau de o platoşă de oţel. S-a simţit îmboldită să-i răspundă emfatic: Să nu crezi că asta schimbă ceva, stimabile, să nu-ţi faci cumva idei, mă auzi? Uşa mea este încuiată în fiecare seară, atât timp cât vei sta aici şi nu – nu regret

– nu mă voi mărita cu tine nici într-un milion de ani, aşa că ai face mai bine să te întorci la New York cât de repede poţi!

– Nu ştiu, a zis el cu blândeţe şi ca Damien să fie blând după ce se purtase atât de rău cu el, era o altă experienţă nouă pentru ea, aşa că s-a oprit şi s-a uitat fix la el. De mult vreau să-mi iau o vacanţă. Îţi aminteşti când vorbeam amândoi să facem vacanţa împreună? Ei bine, au trecut câţiva ani, aşa că s-ar putea să accept invitaţia amabilă a tatălui tău. Cred că n-ai nimic împotrivă, nu, draga mea?

Înfuriată, a blestemat şi a ieşit ca şi catapultată din cameră, în timp ce râsul lui cu adevărat amuzat a urmat-o până în hol, făcând-o să vrea să se arunce pe jos şi să bată cu picioarele în podea.

Dând buzna în camera ei, s-a aruncat pe pat de au gemut arcurile şi a luat perna şi şi-a pus-o peste cap, îngropându-şi faţa în cuvertură. Ascunsă astfel ca un copil, şi aducându-şi vag aminte din copilărie, când mai făcuse aşa ceva, când simţise că viaţa este foarte dificilă şi o depăşea, şi-a dat drumul acum sentimentelor înăbuşite, suspinând încet până ce cuvertura s-a udat şi s-a încălzit. Apoi a rămas în continuare pe pat, făcându-l cum îi venea la gură pe Damien şi urându-i să ajungă în iad, iar ea dorind să moară.

Asta a făcut-o să se gândească mai bine. Fusese la un pas de moarte, suficieent ca să ştie că dorinţa ei de a muri nu fusese altceva decât o reacţie copilărească şi nu o dorinţă adevărată şi era îngrozitor

chiar să te gândeşti acum la aşa ceva. I s-a făcut ruşine de ea şi că îl blestema pe Damien. Îi intrase în cap că ar fi bine să se căsătorească cu ea şi ştia – după felul lui de a fi – cât de greu era să-i scoţi ceva din cap. Nu se îndoia că el va voi ca ea să facă operaţia estetică, dar ea nu era de acord! Nu-şi va face operaţie şi nu se va mărita cu Damien, chiar dacă ar fi fost ultimul bărbat de pe pământ. Îi spusese odată lui Justin că nu se va căsători niciodată fără să existe dragoste, şi se menţinea încă pe această poziţie. Nu numai că ea trebuia să-l iubească pe bărbatul cu care urma să se căsătorească dar şi el va trebui la rândul lui, s-o iubească suficient ca să-i dăruiască viaţa, s-o dorească într-atât încât să excludă pe oricine altcineva. O, Doamne, s-a gândit ea în timp ce lacrimile au început din nou să curgă.

Când a simţit o mână pusă cu delicateţe pe umăr, a sărit şocată în sus de n-a mai putut şi apoi a început să blesteme cât o ţinea gura. Uitase complet că uşa dormitorului ei nu era încuiată şi înainte n-ar fi contat, pentru că tatăl ei îi respecta foarte mult intimitatea, şi asta însemna că trebuie să fie Damien.

– Ieşi afară! a ţipat ea, sufocându-se, smucindu-şi umărul de sub mâna lui caldă. N-ai fost invitat, aşa că şterge-o!

Greutatea mâinii ce coborâse pe umărul ei nu a cedat şi ea s-a rostogolit brusc, cu ochii înceţoşaţi şi privirea chinuită. A clipit şi lacrimile i s-au prelins pe obraji şi apoi a putut să vadă limpede albeaţa feţei lui Damien, emoţia arzătoare din ochii lui, încleştarea

fălcilor sale. Fața i s-a contractat pe neașteptate și a început să-și agite mâinile ca să-l lovească pentru a-l face să sufere la fel de mult cât suferea ea în sufletul ei. El nu i-a dat nici o replică, și nici măcar n-a rezistat, dar în schimb a ținut-o de umeri ca și cum o sprijinea, suportând cu răbdare loviturile ei. Comportarea lui actuală era atât de necaracteristică, felului lui de a fi în mod obișnuit, încât Jessica s-a prăbușit pur și simplu în brațele lui, plângând. El a privit-o cu tandrețe și a ținut-o cu grijă, iar brațele ei i s-au înnodat de gât în mod convulsiv în timp ce își îngropa fața la pieptul lui.

Damien a legănat-o și a liniștit-o până ce ea și-a recăpătat suficient controlul ca să-i dea drumul la gât și să se lase pe spate. Jessica i-a zâmbit timid. El i-a răspuns printr-un surâs.

– Îmi pare foarte rău că te-am lovit, i-a spus ea calmă. Nu am nici o scuză, știu.

Privirea lui nu s-a schimbat.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Știu că nu este scuzabil din partea mea să nu mă gândesc la necesitățile tale emoționale. Îmi pare rău, Jess. Te rog să mă ierți că lucrurile n-au fost cum trebuie.

Jessica a căutat să găsească la ea o senzație de surpriză, față de această mărturisire neașteptată, dar singurul lucru care a surprins-o a fost că ea primise scuzele cu atâta calm. Damien pe care-l cunoscuse n-ar fi recunoscut niciodată că a greșit cu ceva, dar, pe de altă parte, observația care o frapase acum era că acest Damien se schimbase într-un fel greu de

definit. De la această persoană nouă și necunoscută putea să accepte scuze.

'A ridicat o mână și l-a mângâiat pe obraz cât de delicat știa și l-a văzut că închide ochii și înghite în sec.

– Și mie îmi pare rău, dragul meu. Pentru că, știi, este nevoie de două persoane pentru a distruge o relație, așa cum este nevoie de doi ca să realizezi o relație. Nu te critica prea sever. Amândoi suntem de vină, nu numai tu.

Damien a oftat adânc, a deschis ochii și a putut să-i zâmbească ușor. Ea a văzut că privirea lui revine treptat la normal, fără nota de autoacuzare pe care o aveau ochii lui cu puțin înainte, Damien controlându-și pe deplin chipul. I-a căutat intens ochii și păru satisfăcut de ceea ce a văzut, pentru că a dat din cap ușor.

– Sper că este destul de bine pentru o seară.

– Ce vrei să spui? Voia să știe, dar el nu i-a răspuns, ci a scuturat din cap ca un rânjet. Jessica a simțit, cuprinzând-o un asemenea val de iubire la acea privire gentilă, când i-a venit aproape să plângă din nou. Dar printr-o schimbare neașteptată de dispoziție a coborât din pat și s-a ridicat energic.

– Ei bine, mie mi s-a făcut foame! Tu ce zici?

Damien s-a uitat apreciativ la corpul ei.

– Cred că aș putea mânca vreo doi pui sau poate trei. Se pare că te-ai îngrășat puțin, draga mea.

La aceste cuvinte, Jessica s-a îndreptat spre oglindă îngrijorată.

– Este chiar așa de rău? Ochii ei îi spuneau că arăta foarte bine, mijlocul încă subțire, sânii și șoldurile puțin mai rotunjite, dar voia să-l audă pe el spunând asta.

– Nu, ai un corp fantastic, a murmurat el venind în spatele ei și punându-i mâinile pe șolduri, trăgând-o spre el. Ochii li s-au întâlnit în oglindă. Cred că arăți mai bine acum decât ai arătat vreodată. Știu că aparatul de fotografiat rotunjește formele și de aceea păstrai un regim alimentar strict, dar personal te prefer așa cum ești acum.

– Și cu cicatrice cu tot? l-a întrebat ea deodată, cu amărăciune și privirea i-a căpătat o căutătură supărată.

– Am vorbit destul despre subiectul ăsta, i-a zis el cu o voce egală, după un efort evident. Mai discutăm și altă dată, când vom fi amândoi mai calmi.

– Nu știu de ce este nevoie chiar și să vorbim, i-a replicat ea, smucindu-se de lângă el și îndreptându-se spre ușă. În ceea ce mă privește, problema este închisă.

S-a luat imediat după ea și i-a șoptit la ureche:

– Dar nu te privește numai pe tine, nu?

A întors repede capul și s-a uitat la el, după care și-a continuat drumul spre scări, fără să răspundă. Îi era teamă că nu iese prea bine din discuția aceea și ura faptul că nu avusese ultimul cuvânt.

Jos în bucătărie, s-a dus la frigider și a început să scoată în tăcere cele necesare pentru pregătirea unor sandvișuri. Dacă spera să-l înghețe prin atituduinea

ei glacială a trebuit să-şi recunoască dezamăgirea, pentru că el s-a luminat la faţă deîndată ce a ajuns în bucătărie şi a început să vorbească lejer despre diverse lucruri. A înfuriat-o modul în care putuse să lase deoparte supărarea şi să fie atât de nepăsător, dar treptat a început să asculte şi ce spunea, nu numai vocea lui. Mânia ei s-a risipit în timp ce devenea tot mai absorbită de cuvintele lui.

Era incredibil. Nu-l mai auzise niciodată vorbind despre trecutul său, decât în termeni foarte generali, şi acum îi povestea calm despre copilăria lui! S-a dus cu grijă spre un scaun şi s-a aşezat pe el, uitând de mâncare şi ascultându-l în continuare.

– Asta este o casă plăcută, a zis el simplu, uitându-se în jur cu bunăvoinţă. Este cu mult mai agreabilă decât cea în care am crescut eu. Familia ta a locuit întotdeauna aici, sau tatăl tău s-a mutat în ea după moartea mamei tale?

Jessica s-a uitat în jur şi apoi şi-a întors ochii spre el. Văzută prin prisma dragostei, casa era plăcută, confortabilă, dar în mod cert nu era frumoasă. Masa de lucru din bucătărie era crestată de numeroase tăieturi de cuţit, tatăl ei preferând să cureţe peştele înăuntru, şi podeaua pardosită cu gresie era veche şi decolorată. Perdelele erau noi şi cu culori vesele, dar distonau cu culoarea tapetului vechi. Frigiderul îi era tot atât de familiar ca şi tatăl ei, pentru că părinţii ei îl cumpăraseră când ea era mică şi obiectul de muzeu funcţiona în continuare cu încăpăţânare.

Jessica s-a redresat din gândurile ei şi s-a forţat să săpună ceva.

– O, da, am locuit aici toată copilăria. Camera de sus în care dorm acum, este camera mea dintotdeauna, la fel ca şi patul.

– Ce frumos. Sunt sigur că ai amintiri plăcute despre locul acesta, a zis el, ridicând capul pentru a se uita la tavan, dându-i posibilitatea să-i admire nările fine şi maxilarele pronunţate.

– Noi am stat într-un apartament de două camere, împreună cu mama mea, un frate şi o soră. Tatăl meu a plecat de acasă pe când eu aveam doi ani. El se mai uita încă în tavan şi n-a observat privirea ei şocată.

După puţin timp, îi spuse cu grijă:

– Cred că-ţi vine greu să vorbeşti despre asta.

El şi-a coborât privirea şi s-a uitat la ea cu ochii lui negri şi luminoşi exprimând o emoţie puternică, puţin furioasă, dar dornică să convingă.

– Când am reuşit să plec de acolo, mi-am zis că nu voi reuşi să vorbesc niciodată, nu mă voi gândi şi nici chiar nu voi încerca să-mi amintesc despre acea perioadă. Când am părăsit acel loc am vrut să uit de tot acel coşmar, să iau totul de la capăt şi să-mi refac viaţa aşa cum voiam să fie. Însă nu prea merge aşa întotdeauna, nu? Păstrăm puţin din trecutul nostru în noi de-a lungul întregii vieţi.

– Cred că este adevărat într-o oarecare măsură, a spus ea încet. Dar n-ar trebui să ne obsedeze tot timpul. Trebuie să învăţăm din trecut, să apreciem valoarea lecţiilor pe care soarta ni le oferă şi să

mergem mai departe. Pericolul apare când încercăm să ștergem trecutul și să pretindem că nu există. Cred că acesta este motivul că istoria tinde să se repete și au loc în continuare războaie. Ar fi frumos, nu, dacă fiecare din noi s-ar trezi într-o dimineață și și-ar da seama de ce se petrece în lume și că să ucizi o altă persoană este cea mai monstruoasă crimă care poate fi comisă? Iadul este pentru păcătoși, dar războiul este un iad pentru cei nevinovați și se pare că nu învățăm nimic din toate astea.

Lui Damien i se înmuiase privirea, duritatea din ochi stingându-se, și fiind înlocuită de o emoție mai caldă.

– Știi ceva? i-a spus el cu delicatețe, căutând să-și mențină privirea fixată în ochii ei. Ești realmente o persoană minunată și cu un suflet de aur. Acest splendid „ambalaj", cum te-ai exprimat tu cândva în derâdere, ascunde o femeie deosebită.

– Vrei să mă faci să roșesc? i-a replicat ea calmă, zâmbindu-i, în timp ce încerca o senzație de *déjà vu*. Era exact ca multele dăți când ea și Damien vorbeau despre diverse subiecte și ea rămânea la vechiul model familiar cu o ușurință amenințătoare. Și totuși, nu exista o diferență subtilă?

Jessica era diferită și el tot așa. Ea nu mai era paralizată de furia de a zice și a face ceva care să-l îndepărteze de ea și astfel era mult mai degajată. El era mai accesibil în a discuta sentimente și emoții și probleme morale care erau realmente importante pentru ei, în loc să încerce să recurgă la vreun joc

intelectual, făcând remarci spirituale și fiind teribil de deștept, dar care să nu meargă niciodată la suflet. Discuția lor era mai profundă și ea își dădea seama după privirea lui, senzuală că în el era conștient de toate acestea.

Jessica s-a relaxat, s-a lăsat pe spate și și-a adus aminte de sandvișuri.

– O, Doamne, am uitat să mâncăm! Nu știu ce ai de gând, dar eu îmi voi face un sandviș imens... dă-mi mustarul, te rog. Mulțumesc.

– Dumnezeule, a exclamat pe neașteptate Damien și a întins mâna să o apuce de încheietură. Ea a tresărit, aducându-și aminte cât de șocant reacționase când i-a văzut fața cu cicatrice și aceeași senzație de groază a cuprins-o și acum. Ce se întâmpla? Apoi l-a văzut că începe să râdă și ea s-a relaxat ușor, privindu-l totuși uluită. O, Jess, n-am vrut să te sperii. Îmi pare rău. M-a surprins numai că nu ai unghiile făcute! Nu-mi pot aminti să te fi văzut vreodată cu unghiile așa, ca să nu mai spun că sunt atât de scurte.

A început și ea să râdă, luminându-i-se ochii; sprânceana cu probleme i s-a lăsat puțin în jos și dădea chipului ei un aer răutăcios iar buzele depărtate într-un zâmbet generos îi dezveleau dinții uluitor de albi.

– Mi s-au distrus multe când m-am rostogolit cu mașina – nu mai știu exact, dar cred că am vrut să mă apuc de ușă, sau cam așa ceva. Și apoi, acum câteva zile mi-am mai rupt câteva când am spălat vasele și nu mi s-a părut foarte șic să le țin pe unele

lungi şi pe altele scurte, aşa că le-am tăiat pe toate la fel.

Lui i s-au dilatat ochii exagerat şi arăta şi mai uimit când a spus în şoaptă pe un ton dramatic:

– Chiar ai spălat vase?

Privirea ei îngrozită combinată cu gestul de a-şi duce mâna la gură l-au făcut pe Damien să râdă din toată inima.

– Numai o dată! a strigat ea. Numai o dată. Să nu sufli o vorbă despre asta. Apoi a început şi ea să râdă şi le-a trebuit mult până să se sature de râs, şi când efectiv s-au oprit au făcut-o împotriva voinţei lor, pentru că se bucurau de plăcerea de a râde împreună.

– După asta o să-mi spui că ai catadicsit să-i gătești tatălui tău! a necăjit-o el şi apoi a privit-o cu sinceră mirare în timp ce ea părea jenată.

– Nu! Ai făcut-o într-adevăr? Tatăl tău probabil că se bucură de mare consideraţie. Nu cred că eu am reuşit vreodată să te determin să-mi gătești ceva.

– S-a întâmplat numai o dată, a protestat ea, începând să chicotească. Şi nu mi-a plăcut deloc – fiindcă veni vorba – şi nu i-a plăcut nici tatălui meu! Acum nici nu mă mai lasă să mă mai apropii de aragaz, pentru că-i este frică să nu-i dau ceva stricat de mâncare sau cu otravă. Aşa că nu te gândi că m-am schimbat atât de drastic. N-aş putea să gătesc ceva care se cuvine, chiar dacă viaţa mea ar depinde de asta.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, fu el de acord, şi apoi rămase cu privirea aţintită asupra ei,

nota de amuzament din ochii lui stingându-se treptat. Ea a început să se alarmeze şi s-a ridicat în grabă.

– Strâng puţin prin bucătărie şi mă duc să mă culc, i-a zis ea repede, şi după ce s-a întors cu spatele la el s-a gândit la focul din ochii lui. Cunoştea acea privire şi câteodată îi făcea plăcere s-o vadă, dar acum o înfricoşa, o tulbura şi voia să evite s-o mai vadă.

A pus ceea ce avea de pus în frigider, a închis uşa, iar când s-a întors s-a ciocnit de corpul lui solid, Damien fiind chiar în spatele ei. Sărind în lături ca un mânz sperios, a încercat să se strecoare pe alături, dar el a fost imediat lângă ea şi i-a blocat calea.

Atât a trebuit.

– Dă-te la o parte, i-a zis ea printre dinţi, iritată de avansurile lui sexuale. Lui Damien i s-a întunecat faţa şi a clătinat lent din cap, mişcându-se astfel încât a ţintuit-o cu corpul lui de masa de lucru din bucătărie şi s-a aplecat asupra ei.

– Nu, de data asta nu. Te-am părăsit o dată pentru că mi-ai cerut asta, dar ştii ceva? Încep să cred că atunci ai minţit. Şi încep să mă întreb de ce ai făcut acest lucru. Dincolo de toată această bravadă, eşti pur şi simplu o pisicuţă speriată, nu-i aşa, Jess? Şi de ce faci asta? De ce este nevoie ca numai un sărut mititel să te înspăimânte atât?

Ea vedea unde voia el să ajungă şi nu putea să-l lase să facă presupunerile care cu siguranţă urmau întrebărilor lui. Era primejdios de aproape de adevăr şi nu putea să suporte ca el să ştie că-l iubea. Asta

i-ar da lui o pârghie de care să se folosească, puterea de-a o manipula.

Jessica și-a impus o notă de răceală în privire și totodată de batjocură, și și-a ațintit încet ochii asupra figurii lui. Acea privire piezișă și zeflemitoare o făcea să arate aidoma unei vrăjitoare exotice, cu părul roșu răvășit de pe frunte și lăsându-i-se pe spate.

– Din toată lumea, tu ar fi trebuit să știi că un mic sărut nu poate să mă înspăimânte, i-a zis ea, atingându-i bărbia cu un deget. Asta atunci când eu vreau să-l dau. Nu am cine știe ce forță, dragul meu, dar insistența ta mă înfurie, și când sunt furioasă arunc cu ce-mi cade în mână, după cum cred că-ți amintești.

– Atunci sărută-mă, i-a zis el cu voce groasă. Se uitase la buzele ei în timp ce vorbea și ochii i se dilataseră, simțind invitația din vocea lui și pe care o exprima corpul său. Damien are vocea cea mai sexy pe care am auzit-o vreodată, a reflectat Jessica în sinea ei, puțin dezorientată. Apoi a descoperit că voia să-l sărute la fel de mult pe cât părea că voia și el.

De ce nu? Ce naiba? Ce importanță avea, la urma-urmelor, un sărut? Lăsând deoparte precauția și bunul simț, s-a trezit că îi zâmbește provocator și s-a dus spre el în vârful picioarelor, pentru a-l săruta. Și-a mișcat buzele senzuale pe ale lui, fără să încerce ca sărutul să fie prea profund ci numai chinuindu-i-le cu senzația pe care o producea mișcarea permanentă a buzelor ei. El nu și-a aplecat capul ca ei să-i vină

mai uşor, n-a încercat s-o atingă cu mâinile şi ea şi-a dat seama că era extrem de dezamăgită. Şi-a lăsat în jos mâinile de la gâtul lui şi a început să se dea înapoi.

– Acum am să-ţi arăt cum se sărută cu adevărat, a spus el, şi a tras-o puternic spre el, în timp ce-şi apleca faţa. Jessica şi-a lăsat capul pe spate şi mâinile i s-au încleştat instinctiv de umerii lui ca să se sprijine şi să-şi menţină echilibrul, dar el nu mai risca şi ea n-ar mai fi putut oricum să cadă sau să scape dacă ar fi încercat.

Gura lui a pedepsit-o pe Jessica, care îşi ţinea buzele strânse şi a simţit că-i vine să râdă de frustrarea lui evidentă şi tot mai aceentuată, din cauza neputinţei lui de-a o face să-şi depărteze buzele. Şi-a ridicat brusc capul şi s-a uitat în jos la ea cu nişte ochi de culoarea abanosului, respirând gâfâit şi cu o expresie ameninţătoare.

– Asta n-a fost cum dau eu o sărutare, ci cum ţi-ai luat-o tu, a murmurat ea. Am încercat numai să-ţi arăt, dragul meu, că pur şi simplu nu este bine dacă nu participă ambii parteneri. Ochii li s-au întâlnit. Ceva s-a întâmplat între ei pentru că amândoi s-au dus unul spre altul simultan şi şi-au unit buzele din nou.

De data asta n-a existat nici o reţinere din partea vreunuia dintre ei, sărutul fiind foarte intim şi intens, şi ea a luat de la el tot atât de mult cât a luat şi el de la ea. Simţea vag mâinile pe şoldurile ei şi trăgând-o puternic spre el, a cuprins-o un val de dorinţă sexuală pură.

Apoi ea şi-a desprins buzele de ale lui, zicându-i cu o voce tremurată:

– Doamna nu mai vrea, Damien. Ţi-ai primit sărutul promis şi acum lasă-mă, fir-ar să fie.

El s-a roşit la faţă şi ochii i-au scăpărat, când s-a restras brusc.

– Nu, zise el cu hotărâre, obligând-o să stea cât mai aproape de el.

Cu un efort foarte mare, ea a ridicat din sprânceana teafără şi i-a zâmbit maliţios.

– Nu cred că ai dori să se repete ce s-a întâmplat în apartamentul meu, ultima oară când ne-am văzut. Este adevărat că ne potrivim fizic unul cu altul, dar ce-i cu asta? Poţi să te culci cu orice femeie în felul acesta şi să-ţi faci treaba, nu? Cum procedezi, le pui perna peste figură bietelor fete şi nu mai contează cine sunt de fapt? Pur şi simplu fiecare este o altă femeie. Acum bagă-ţi bine în cap, dacă poţi. Nu mă mai interesează o simplă relaţie fizică. Am fost o proastă că am acceptat aşa ceva de la început. Este realmente plictisitor.

Ea s-a uitat la gura lui care se încordase de supărare, a văzut lupta care se dădu în el timp de câteva momente, după care s-a relaxat brusc într-un fel care a făcut-o pe Jesica să se uite uimită la el.

El nu mai era bărbatul pe care-l cunoscuse timp de trei ani. Damien pe care-l ştia ar fi explodat până acum şi ar fi început să urle ca un leu fioros în cuşcă. Acest Damien de acum i-a zâmbit deschis, sincer şi s-a aplecat să o sărute pe urechea dreaptă, spunând:

– Bine, atunci cred că ar trebui să-ţi spun noapte bună, având în vedere că este târziu. Tatăl tău a avut o idee bună să se ducă să se culce devreme. Ne vedem mâine dimineaţă, Jessie.

Ea a rămas cu ochii la uşă mult timp după ce Damien ieşise. Şi-a mijit ochii. Damien juca un fel de joc cu ea, un joc ocolit şi urmărea un anume scop. Da, asta era mai aproape de acel Damien pe care-l cunoştea şi-l iubea. Ce urmărea? Ce reacţie încerca să obţină de la ea?

Pe gânduri, s-a dus tiptil în camera de zi şi s-a uitat la tăciunii aprinşi care rămăseseră în vatră. S-a aplecat şi cu vătraiul a strâns la un loc toţi tăciunii. Focul s-a înteţit puţin, suficient ca să se aprindă şi lemnele pe care le adăugase deasupra. Apoi s-a dat înapoi şi s-a uitat absentă la flăcări. A stins din nou lumina din camera de zi şi încăperea a rămas luminată numai de focul din şemineu cu jocul de umbre negre şi roşii pe care-l produceau flăcările. Era confortabil, intim şi tihnit. Jessica era încă atât de tulburată şi preocupată de întorsătura pe care o luaseră evenimentele în seara aceea încât nu-i venea să se ducă să se culce şi să se zvârcolească în pat fără somn. Simţea nevoia să bea ceva, asta simţea. Aşa că s-a dus la dulapul cu băuturi şi-a găsit chiar paharul ei, care se mai afla acolo, şi asta i-a amintit de scrumiera spartă. A căutat pe jos şi n-a găsit nici un ciob, aşa că a presupus că ori Damien, ori tatăl ei strânseseră. A ridicat din umeri, şi-a turnat ceva tare de băut şi s-a îndreptat spre fotoliul ei preferat. A revenit şi a luat

carafa de coniac şi a pus-o jos lângă fotoliu, după care s-a aşezat în el şi şi-a întins picioarele spre foc cu un oftat de oboseală.

De ce trebuia să fie atât de complicată viaţa? s-a întrebat ea cu dezgust, sorbind din pahar din când în când. Uneori se gândea că viaţa ar fi fost mai uşoară dacă ar fi fost proastă şi dacă nu ar fi avut suficientă minte ca să-şi facă atâtea probleme, fie în ceea ce o privea pe ea, fie în relaţiile cu ceilalţi oameni. Dar acest gând rezista prea mult pentru că de cele mai multe ori se bucura că era aşa cum era, cu greşeli cu tot. De fapt, într-o anumită măsură, îi plăcea cum era. O, se gândea ea, terminând ce avea în pahar, ar fi plăcut să mă am pe mine ca prietenă. Şi-a mai turnat ceva băutură să toasteze în cinstea ei.

Dacă ar fi fost să se întoarcă în urmă cei trei ani – dar nu, ştia asta, dacă ar fi putut să aleagă, probabil că ar fi făcut acelaşi lucru cu viaţa ei. Putea să înţeleagă mai bine unele aspecte ale vieţii, dar asta n-ar schimba neapărat situaţia. Îi spusese adevărul lui Damien când îi menţionase că nu era nemulţumită numai de el, ci de întreaga ei viaţă, dar acum trei ani nu era asta situaţia. Şi ştia că dacă ar fi fost sigură că şi el o iubeşte, nimic altceva n-ar fi contat. Dar eul ei se întrepătrunsese prea puternic cu al lui. Poate că alţi oameni nu simţeau exact cam ce simţea ea şi de aceea puteau să treacă prin viaţă atât de liniştiţi. Probabil că era singura din lume care acorda o importanţă atât de disperată acelui impuls emoţional straniu căruia lumea îi zicea dragoste.

Acesta era un gând foarte solitar. Jessica a terminat ce avea în pahar şi şi-a turnat din nou. Era o băutură pe care într-adevăr putea să o bea.

În momentul de faţă lucrul cel mai groaznic era tentaţia. Parcă avea un drac în ea care-i şoptea să cedeze şi să se căsătorească cu Damien cât mai avea această şansă. Ce importanţă avea, totuşi? El putea să-i dea tot atât de mult cât i-ar fi putut da oricui altcuiva. De ce n-ar fi aceea ea care să ia ce-i oferea el şi să spere că ar putea să înveţe s-o iubească la rândul lui, numai puţin?

Dar acesta era genul de raţionament pe care-l făcuse cu trei ani în urmă şi acum nu mai era aceeaşi persoană. Era mai în vârstă, nu mai avea acelaşi optimism înflăcărat şi era obosită. Îşi imagina că această căsătorie cu Damien ar însemna un iad pentru ea. Să trăieşti cu cineva pe care-l iubeşti şi să-ţi dai seama că el nu te iubeşte, asta era într-adevăr un iad şi apoi pentru tentaţie...

După o vreme s-a simţit bine şi s-a cam îmbătat, deoarece carafa începuse să se golească. Era straniu, pentru că înainte fusese ameţită o dată sau de două ori, dar niciodată beată, şi crezuse că atunci când cineva este beat, are tendinţa să facă tot felul de nebunii. A toastat pentru degetele de la picioare, pentru că vedea patru picioare acolo unde se aflau două şi asta cu siguranţă merita o băutură bună.

O pereche de picioare dispărea treptat şi a băut pentru asta, sughiţând uşor şi râzând de una singură. Viaţa nu era atât de rea. Avea nevoie numai de o

perspectivă corectă asupra lucrurilor. A ridicat paharul ca să toasteze în tăcere pentru perspectivă şi apoi s-a încruntat ca o bufniţă spre foc. Era perspectivă sau cuvânt?

A încercat să pronunţe cu voce tare şi a constatat că limba nu făcea ceea ce era pusă să facă.

– Persectivă. Perectivă. Pepertivă.

Ultimul cuvânt a făcut-o să se hlizească ca o nebună. Dacă n-ar fi existat deja, ar fi inventat un nou cuvânt. A încercat din nou, „pipectivă" şi a chicotit cu veselie la auzul acestuia din urmă pentru că i se păruse cel mai ciudat dintre toate. A toastat solemn şi pentru el şi bău tot ce mai avea în pahar.

O voce calmă şi senzuală a spus lângă ea:

– Nu crezi că ai băut destul, draga mea?

A întors capul atât de repede încât i-a trebuit un minut pentru a-l distinge pe Damien. Era îmbrăcat numai cu o pereche de blugi strâmţi, cu bustul gol şi fără nimic în picioare. Părul îi era ciufulit şi figura îi părea obosită, dar ochii îi erau vioi şi bine dispuşi.

– Nu ştiu, a zis ea clar, dar după aceea a stricat totul apucându-se să chicotească cu mâna la gură. Ochii ei reflectau auriul flăcărilor şi au licărit vesel spre el şi dacă nu puteau încă să se uite fix, el a avut tactul de a nu menţiona nimic.

Damien s-a aplecat în jos şi a bâjbâit până a găsit carafa. Era aproape goală.

– O, Doamne! Ai reuşit să bei o cantitate serioasă de coniac. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, draga

mea, dar mâine dimineață o să fii mahmură bine. Ar trebui să știi, la vârsta ta.

– Ce rost are să amestecăm vârsta în toate? a întrebat ea indignată, zbârlindu-se că el făcuse referire la vârsta ei. Am știu ce facem, nu? Oricum totul este relativ, timpul și vârsta inclusiv. Totul este relativ. Cred că am să-ți spun unchiul Damien...

El a râs, clătinând din cap spre ea și zâmbindu-i deschis.

– Mă duceam la baie și mi-am dat seama că ușa ta este deschisă, așa că mi-am zis să bag capul pe ușă să văd ce faci, pentru că te juraseși în fața mea că încui ușa și, bineînțeles, nu te aflai unde se presupune că ar fi trebuit să fii, fata mea. Așa că am venit jos aici și ce găsesc? Pe tine bolborosind în surdină și hlizindu-te ca o lunatică! De ce a fost nevoie să te îmbeți așa? Ai băut până te-ai făcut turtă!

– Am turtit până m-am făcut beută! a zis cu înțelepciune și a izbucnit din nou în hohote de râs. L-a privit ca o bufniță, contemplativ. El se sprijinea cu un braț de fotoliul ei, așa că era foarte aproape și lumina focului se juca pe pielea lui goală făcând vălurele, părul de pe piept căpătând nuanțe aurii-castanii, calde. Ei îi plăcea mult să se uite la corpul lui. Emana o căldură și o forță după care tânjea. Jessica s-a uitat în jos la antebrațul lui musculos și a trecut cu degetul peste patru cicatrice așezate la distanțe egale, evident vechi și care nu erau acoperite cu păr. El nu vorbea niciodată de ele ci răspundea indiferent că avusese un accident când era mic și nu

se simțise niciodată în măsură să insiste asupra acestei probleme până la capăt. Îi erau tot atât de familiare ca și restul corpului lui și degetele i-au trecut peste fiecare.

– Ți-am mai spus vreodată, unchiule Damien, că ai un corp drăguț? Așa am considerat întotdeauna. Zău că așa am crezut. Ești un tip bine, știi? Ai un porc drăguț... Cu asta și-a îngropat neputincioasă capul în mâini și a izbucnit în râs.

I-au răspuns mici chicoteli și Damien și-a băgat mâinile ușor sub ea, încercând s-o ridice.

– Cred că a trecut de mult ora când această fetiță trebuia să meargă la culcare. Hai, te duc eu până sus.

– Lasă-mă, lasă-mă! a strigat ea tare lovindu-l cu palmele și încercând să-i dea mâinile la o parte. Merg și singură, pot să mă duc și eu. Și cu aceasta a încercat să se ridice în picioare, dar toate i se învârteau în fața ochilor încât a trebuit să se apuce de brațul lui. El a încercat s-o ia de umeri dar ea i-a dat brațul la o parte și a încercat să facă câțiva pași.

– Hop! Vrei să iei carafa de jos în locul meu, unchiule Damien? Cred că nu este bine să mă aplec. Uite, nu merg atât de rău, nu?

S-a întors cu grijă și a intrat imediat într-un zid și s-a sprijinit cu capul de el, hlizindu-se zgomotos.

– Totul este o chestiune de... de serpectivă. Pepetivă. O, la dracu, Damien, s-a mișcat zidul.

– Vrei să mă lași să te duc eu? a întrebat-o el cu resemnare, râzând încă de cât era ea de comică.

Jessica a dat din cap și a gemut în timp ce totul se învârtea într-un dans straniu în jurul ei și corpul a început să-i alunece într-o parte când s-a sprijinit de zid. El a prins-o și a ridicat-o ușor ca să nu amețească din cauza mișcării.

Jessica și-a lăsat capul pe umărul lui gol cu un ofat de ușurare.

– Mie nu-mi scapă nici un zid, a mărturisit ea veselă și mușchii de la umărul lui s-au contractat sub obrazul ei.

– Știu asta. Probabil că ai intra de-a dreptul în el în ritmul în care mergi, i-a spus el în șoaptă. Acum, stai liniștită. Nu vreau să-l trezim pe tatăl tău.

Ea a dat solemnă din cap și și-a apăsat și mai tare obrazul de umărul lui. El o ținea cu multă grijă, ca și cum ar fi ținut realmente la ea și ei îi era foarte bine lângă el... A crezut că el s-a aplecat o clipă asupra ei, dar totul era atât de confuz încât nu era sigură. A cedat tentației și și-a întors gura pentru a o aplica pe pielea lui, atingându-l cu limba, „gustându-l".

– Mmm, ce delicios este, a murmurat ea. Ai un gust mai bun decât orice coniac, Damien.

A simțit cum trupul lui s-a crispat și l-a auzind respirând zgomotos. Apoi pietul lui s-a zguduit de râs, ca și vocea, când a pus-o în patul ei.

– Dumnezeule, ai niște capricii curioase. Nu, nu-mi deschide blugii! Poți să mă guști cu altă ocazie, dacă dorești, te asigur. Acum, ajută-mă să scot lucrurile asta de pe tine.

– De ce? a întrebat ea suspicioasă, încercând să se uite la el prin întuneric. Se simțea foarte obosită.

– Pentru că o să te simți mai comodă fără ele, de asta.

– O, a zis ea rumegând ce-i spusese. A ridicat din umeri. În regulă.

Cu unele dificultăți, în ciuda ajutorului ei, Damien a reușit s-o bage în așternut și i-a tras cuvertura până sub bărbie și a sărutat-o pe nasul ei în vânt. Ea a oftat și s-a cuibărit în pat ca un copil, cu excepția faptului că mirosea a alcool.

– O, draga mea, a oftat el, duhnești îngrozitor.

– O? a exclamat ea bizar, deschizând din nou un ochi ca să încerce să-l găsească, dar n-a văzut decât întuneric și a clipit din ochi, după care l-a închis.

– Rozător? Ce rozător? Nu contează, unchiule Damie, p'incipa'ul e să ai 'spectivă.

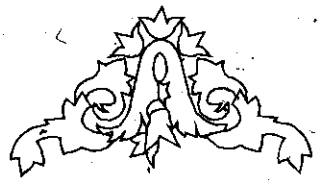

CAPITOLUL VIII

Când în cele din urmă Jessica a deschis ochii a doua zi dimineaţa, i-a închis repede la loc, gemând. Faptul că gemuse fusese o greşeală, şi-a dat ea seama, pentru că geamătul s-a reverberat prin coridoarele minţii ei, făcând să vibreze terminaţiile nervilor ei sensibilizaţi şi capul să-i zvâcnească dureros. Mahmureală! Dumnezeule mare, avea o mahmureală stupidă şi nu mai avusese aşa ceva în viaţa ei. Îşi simţea pleoapele umflate şi limba i se lipea de cerul gurii uscate. Înainte de a muri de sete trebuia să bea un pahar cu apă.

Şezând cât se poate de pierdută, a gemut din nou, în timp ce camera i se învârtea nebuneşte în faţa ochilor. Mişcarea asta a fost însă pentru ea prea mult. Un val de greaţă, acut şi copleşitor, a făcut-o să sară din pat şi să alerge la baie cât o ţineau picioarele.

După un timp, tremurând încă după accesul de greaţă, Jessica a început să caute în dulapul cu medicamente nişte bicarbonat de sodiu pentru stomac şi aspirină pentru durerea de cap. A amestecat

bine bicarbonatul cu apă şi l-a băut cu grijă, dar stomacul ei era cu mult prea sensibil şi tot ce băuse i-a venit înapoi.

În cele din urmă a reuşit să se îmbrace şi apoi a coborât anevoie pe scări, ţinându-se cu înverşunare de balustradă, deoarece, se părea să scările se învârtesc singure. Era foarte târziu, a constatat ea când a trecut, păşind cu băgare de seamă, pe lângă ceasul din camera de zi şi a început să se întrebe unde erau tatăl ei şi Damien. În bucătărie s-a apucat încet să-şi facă o cafea, dar şi asta a fost o greşeală, pentru că îndată ce aroma înţepătoare i-a ajuns la nările fremătânde, stomacul ei s-a revoltat din nou şi de data asta reacţia a fost mult mai dureroasă deoarece nu mai avea nimic în stomac ca să-i vină înapoi.

Nedecisă de ce să se ţină, de abdomen sau de cap, s-a întors fără voia ei în bucătărie şi a reuşit să închidă filtrul de făcut cafea înainte ca acesta să se strice. A constatat că putea să suporte mai uşor mirosul de cafea. Acesta era desigur un semn bun, s-a gândit ea şi şi-a turnat o ceaşcă, cu mâna tremurândă. Apoi s-a dus din nou sus şi a luat bicarbonatul ca să-şi mai facă o porţie. N-a avut însă suficient curaj ca să încerce măcar să bea vreuna din băuturi, nedorind să se confrunte cu un nou acces de greaţă, aşa că, atunci când Will şi Damien au intrat în bucătărie, după câteva minute, au găsit-o şezând la masa din bucătărie cu capul pe braţe şi cu ambele băuturi neatinse în faţa ei.

Will a închis uşa după ce a intrat şi ea a tresărit pe scaun.

– O, Doamne! a gemut ea îndurerată, acoperindu-şi urechile. O să mă omorâţi cu gălăgia asta! Nu puteţi încerca oare să faceţi mai puţin zgomot?

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul peste capul aplecat al Jessicăi, sprâncenele lui Will ridicându-se mirate şi buzele frumos conturate ale lui Damien începând să tremure la colţuri.

– Tatăl tău abia a închis uşa, i-a spus Damien cu blândeţe, abţinându-se să nu râdă. Nici măcar n-a trântit-o. Ce s-a întâmplat, Jess? Te doare puţin capul acum de dimineaţă?

Jessica a întors capul spre ei, a deschis un ochi şi s-a încruntat. Era foarte palidă la faţă şi avea cearcăne la ochi. Chipul îi era brăzdat de umbre, care făceau ca faţa să-i pară foarte fragilă.

– Dacă nu încetezi să mai strigi la mine cât te ţin plămânii, s-ar putea să devin violentă.

Damien a chicotit şi ea l-a privit cu uimire şi mânie din cauza insensibilităţii lui crase, în timp ce tatăl ei a remarcat:

– Cred că încep să înţeleg de ce ai spus că este mai bine s-o lăsăm să doarmă în continuare, acum de dimineaţă, decât s-o invităm să meargă cu noi. Ce s-a întâmplat, mai este nevoie să întreb?

– Ştii ce a făcut fiica dumitale? i-a zis Damien, vocea tremurându-i puţin. Aproape că a terminat carafa cu coniacul acela excelent pe care-l aveai în dulapul cu băuturi, dragă Will.

– O! Toată carafa? Sprâncenele i s-au ridicat şi mai mult ca înainte şi a început să zâmbească. Nu este de mirare că te simţi puţin cam rău. Ei, va trece şi asta, draga mea, oricât de prost te-ai simţi acum. Trebuie însă să spun că o să-i duc dorul coniacului acela.

– Am să-ţi mai aduc eu, i-a promis Damien. Dar cred că va trebui să-l ascunzi de Jessica, dacă va deveni o mică beţivană în toată regula.

– Ha, ha, a murmurat ea, fără să mai spună ceva. Dorea într-adevăr ca ei să nu mai vorbească şi să plece, încât să-şi poată reveni în linişte. Se simţea foarte fragilă, se temea să nu se spargă într-o mie de bucăţele mici la orice zgomot nepotrivit.

A închis ochii din nou şi când a auzit zgomot prin bucătărie, n-a ştiut la ce să se aştepte, până a fost asaltată de un miros de peşte prea puternic pentru nasul ei sensibilizat şi tatăl ei a spus:

– Ei bine, cred că este cazul să curăţ peştele dacă vreau să-l mâncăm la prânz.

– O, nu, a gemut ea, devenind aproape verde la faţă şi apucându-se de stomac. A fost cuprinsă de o puternică senzaţie de greaţă şi a zbughit-o val-vârtej de pe scaun. Damien a fost cu un pas înaintea ei şi i-a ţinut uşa deschisă când a trecut în hol şi s-a dus mai departe sus pe scări. A intrat în baie şi a închis uşa după ea. Îndată i s-a făcut violent rău. Tremur după tremur i-a străbătut corpul, producându-i dureri, şi era atât de absorbită de starea ei încât aproape că n-a simţit de la început că două mâini

au apucat-o de ceafă şi de bărbie încercând s-o ajute să depăşească convulsiile chinuitoare. Era recunoscătoare pentru sprijinul pe care-l primea pentru că se simţea foarte slăbită. Totuşi, după aceea, pe când stătea pe podeaua de gresie şi se apleca peste cada de baie a devenit foarte conştientă şi a spus tăios:

– Vrei să ieşi numaidecât de aici şi să laşi un om să moară în tihnă?

Damien s-a ridicat de lângă ea şi a udat o cârpă cu apă rece după care i-a pus-o pe fruntea înfierbântată, cât se poate de delicat. I-a zis compătimitor:

– Mahmureala este îngrozitoare, nu? Dar te asigur, draga mea, că nu vei muri. S-ar putea să-ţi doreşti să mori înainte de a te simţi mai bine, dar nu dai ortul popii din prea mult coniac băut într-o noapte. Ştiu cum este, am trecut şi eu prin aşa ceva.

– Dacă aş fi lăsată în pace s-ar putea să-mi revin, a bolborosit ea bosumflată şi apoi a oftat simţind cum compresa îi luase ceva din indispoziţie. A întors capul spre el şi spre mâinile lui delicate şi el a continuat să-i umezească fruntea, ceafa şi obrajii. Este minunat aşa, a zis ea.

– Mmm, a răspuns el mulţumit şi apoi a zis în mod ciudat: Ştii ceva, aceasta cred că este prima oară când te văd că-ţi este rău. Ce bizar. Nu mi-am dat seama înainte. Trebuie să fii foarte sănătoasă.

– Probabil că arăt ca un monstru, a suspinat ea, aducându-şi aminte şi întorcându-şi faţa de la el cu intenţia de a se ascunde. De obicei nu mi-e rău, dar

atunci când mi-a fost tu erai întotdeauna plecat în călătorii de afaceri.

El a rămas nemișcat când a auzit ce i-a spus și tăcerea s-a așternut câteva clipe până ce el a venit mai aproape ca să poată să-i tamponeze în continuare fața cu apă.

– Te rog să mă scuzi că am fost așa și știu că pare teribil de nepotrivit, dar este singurul lucru pe care pot să-l spun, i-a zis el cu calm. Nu arăți ca un monstru, așa că nu te mai simți jenată și lasă-mă să-ți dau cu apă pe față. Ești poate puțin roșie în jurul ochilor și foarte palidă, dar în afară de asta ești la fel de frumoasă ca întotdeauna. Cum reușești să arăți atât de bine, după o noapte în care ai băut atâta, depășește puterea mea de înțelegere. Te mai simți rău?

Jessica s-a gândit la ce a întrebat-o, cu capul pe umărul lui. Era atât de plăcut să se sprijine pe cineva, atât de plăcut să nu trebuiască să fie puternică, să simtă brațele lui Damien în jurul ei.

– Nu, nu cred. Eram tocmai puțin mai bine până am simțit mirosul acela de pește! S-a cutremurat când și-a adus aminte. Uf! Nu voi mai fi niciodată în stare să mănânc vreun fel de pește.

– Lasă că nu este chiar așa de rău, a alinat-o el, cuprinzând-o cu celălalt braț și ridicând-o. Cred că te vei simți mai bine în pat pentru câtva timp. Îți aduc să bei ceva și ai putea să dormi. Ce părere ai?

Jessica a dat o luptă între mândrie și dorința ei de moment și în ultimă instanță a învins dorința.

– Cred că este bine, a oftat ea. Poate că mă lasă și durerea asta de cap până una alta. Apoi s-a lăsat complet pe seama lui, desfătându-se cu plăcerea de a se relaxa și a lăsa pe altcineva să aibă grijă de ea, ca o schimbare. Damien a ieșit cu ea pe palier și a dus-o în dormitorul ei. A ezitat o clipă, în care s-a uitat de la patul nefăcut la chipul ei și i-a spus repede:

– Este prea mare deranjul să mă mai dezbrac. Lasă-mă să întind cuvertura și mă culc peste ea. Capul îi zvâcnea îngrozitor și tot ce voia era să se prăbușească peste ceva oriunde, cu cât mai puțină agitație.

El i-a citit expresia de pe chip, a dat din cap și a lăsat-o un moment jos pentru a întinde cuvertura. Abia terminase că ea s-a și întins pe pat și a rămas exact unde aterizase, închizând ochii parcă cu disperare. I-a scăpat privirea lui Damien și zâmbetul lui slab și clătinarea din cap, dar a simțit trecându-i ceva peste cap, ca o mângâiere rapidă. Apoi i-a auzit pașii ieșind din cameră.

S-a întors repede înapoi, atât cu bicarbonatul cât și cu cafeaua, și s-a așezat cu grijă pe marginea patului.

– Ce vrei mai întâi?

Ea deschise ușor ochii mari.

– Poți să iei tu cafeaua. Nu vreau să-mi forțez stomacul. Ea a luat paharul pe care i l-a întins el și a început să bea cu grijă din el, strâmbându-se de dezgust în timp ce lichidul îi ajungea în stomac. Dacă

supraviețuiesc și din chestia asta, va fi un miracol, nici mai mult nici mai puțin. S-a uitat la el cu un ochi. El ședea și sorbea cafeaua caldă, cu capul aplecat deasupra ceștii și cu ochii ficși pe ceva pe zidul opus. Îi plăcea mult să se uite la el, să-și plimbe ochii pe corpul lui, pe ceafa viguroasă aplecată, pe umerii lați și musculoși și pe șoldurile înguste. Chiar bolnavă cum era, putea să aprecieze senzualitatea lui inerentă.

El a întors capul repede și a zâmbit singurului ochi care se uita la el. Ea terminase de băut și se ghemuia acum în pat.

– Spune-mi ceva, începu el cu delicatețe și celălalt ochi s-a deschis cu prudență.

– Aș dori ca încăperea asta să nu se mai învârtă, s-a plâns ea cu blândețe. Poate că-ți spun, poate că nu-ți spun. Depinde ce vrei să știi. Nu avea încredere în acei ochi negri și veseli. Aceștia au devenit repede serioși, când i-a pus întrebarea:

– De ce te-ai îmbătat aseară, Jess? Cu ce te confrunți?

– Îmi pare rău, a murmurat ea, înroșindu-se puțin, este confidențial. Și-a amintit cum se luptase cu sentimentele și dorințele ei noaptea trecută și și-a dat seama că nu poate vorbi de ele, nici într-un milion de ani. Nu s-a mai uitat în ochii lui și a ridicat din umeri ușor, aproape imperceptibil.

– Cred că m-au năpădit gândurile, asta este tot.

S-a încordat în timp ce el a mângâiat-o pe obraz și pe ceafă și s-a uitat în altă parte, dându-i posibilitatea

să-i admire ovalul frumos al feței și ceafa subțire, dar să și vadă cicatricea roșie, care îi producea un șoc, în cadrul unui profil altfel perfect.

– Ce gânduri? a stăruit el în șoaptă, dar ea a clătinat din cap. Bine, nu mai insist acum, i-a zis el în cele din urmă. Dormi puțin.

Vocea ei s-a auzit slab:

– Niciodată, Damien. Unele lucruri trebuie să rămână personale.

El i-a răspuns cu un oftat obosit și s-a uitat din nou la el pe când el i-a spus:

– Și eu gândeam la fel. Asta a făcut-o pe Jessica să nu scoată nici un cuvânt până ce el a risipit vraja râzând ușor, șovăielnic. Cred că te simți foarte comod așa cum ești ghemuită. Îmi vine să stau și eu lângă tine.

Ea a suspinat adânc și a chicotit involuntar.

– Nu acum, Damien, te rog! Mă doare capul. S-a uitat în ochii lui care s-au înviorat de amuzament înainte de a se întoarce și a adormi.

Când s-a trezit, era după-amiază târziu. Asta nu corespundea felului ei de a fi, pentru că avea obiceiul să se scoale dimineața devreme, dornică să se apuce de lucrările ce le avea de făcut și să le termine. Când s-a dat jos din pat, simțindu-se din nou aproape normal, s-a întrebat dacă Damien se hotărâse să se întoarcă la New York sau nu. Gândindu-se la asta a luat-o pe scări, coborând două trepte deodată și s-a oprit brusc când a ajuns jos și l-a văzut pe Damien stând în fotoliul ei preferat, cu

picioarele întinse spre focul din șemineu, citind o carte.

– Așa, a zis ea tărăgănat, uitându-se pieziș în timp ce s-a dus lângă foc. Asta este cu siguranță ceva nou. N-ai avut niciodată timp să citești, acasă.

El a zâmbit chiar înainte de a ridica privirea și a pus repede cartea lângă el.

– Bun venit înapoi printre noi, draga mea. Cred că uitasem cât de relaxantă și plăcută poate fi o carte bună. După părerea mea s-ar putea cultiva ca să devină un obicei.

Ea a luat cartea în mână și s-a uitat uimită la titlu.

– Domnul citește o carte de beletristică și încă una polițistă! În definitiv nu este cazul să mă mai mir, minunile nu contenesc niciodată. Probabil că ai luat-o din biblioteca tatălui meu. Are obiceiul să mănânce asemenea cărți la micul dejun.

– Da, am împrumutat-o pe durata șederii mele aici.

Ea a întors repede capul și a mijit din nou cu prudență.

– Ședere, deci? l-a întrebat ea cu grijă. De fapt, cât timp intenționezi să mai stai?

– Nu ți-am spus? a răspuns el cu inocență, cu capul lăsat pe spate pentru a-i studia mai bine expresia feței. M-am hotărât să primesc oferta tatălui tău și să mai stau cel puțin încă trei zile, eventual o săptămână.

Pupilele Jessicăi s-au mărit și a trebuit să înghită în sec înainte de a putea spune ceva. Nu era faptul că o surprindea. Se așteptase la așa ceva. Era, totuși,

extrem de stingherită la faptul că el se va afla atât de aproape de ea, indiferent cât timp.

– Poare ar fi bine să mă așez o clipă, a zis ea, bâjbâind după un scaun în spatele ei. S-a așezat pe el și s-a uitat apoi meditativ la Damien, care avea o expresie placidă pe chip. Părea să fie complet relaxat, cu picioarele întinse în fața lui și coatele sprijinite pe brațele fotoliului și cu degetele împreunate.

Pentru aproape oricine părea că este complet în largul lui, nepăsător chiar, însă Jessica îl privea cu niște ochi cunoscători, pe care-i mijise și și-a dat seama că era tot atât de relaxat ca o pisică sălbatică pe punctul de a sări.

– Nu cred să te fi știut vreodată că ți-ai luat liber un weekend întreg, ca să nu mai vorbim de șapte zile la rând. Ești sigur că afacerile tale vor supraviețui fără tine atât de mult timp? Ultima frază fusese rostită cu o notă de maliţiozitate.

El și-a lăsat bărbia pe piept și s-a uitat la ea un moment pe sub sprâncenele coborâte ca și când se decidea ce să spună.

– Am avut grijă să las toate lucrurile în regulă înainte de a veni aici, i-a răspuns el; aparent calm, cu excepţia faptului că ochii îi scânteiau vigilenţi. Și ea a observat asta. Altfel s-ar fi putut să vin mai devreme.

Ea a dat din cap chiar înainte ca el să termine de vorbit. Damien nu intenţionase să facă pur și simplu o vizită în grabă, numai ca să o ceară în căsătorie și să accepte grațios un refuz. Venise cu intenția de a

face tot ce-i stă în putinţă ca ea să accepte. De data asta era cu adevărat hotărât.

– Cred că încep să am o imagine mai clară, a spus ea calmă. Îmi trebuie ceva timp uneori, dar nu sunt complet idioată sau senilă. Scuză-mă.

Ea s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie şi a auzit imediat în spatele ei scârţâitul scaunului şi paşi care veneau după ea.

– Jessica, o clipă, te rog, i-a zis el impacientat şi ea s-a întors încet spre el cu sprânceana stângă ridicată în semn de avertizare şi cu buzele ţuguiate.

– Spune-mi repede, i-a zis ea tăios. Mi-e atât de foame încât nu mai ştiu ce-i cu mine.

El s-a oprit şi s-a uitat fix la ea cu o licărire de mirare în ochi.

– Te duceai la bucătărie?

– Desigur. S-a întors în loc şi a mers mai departe prin hol, întrebându-l peste umăr: Unde credeai că mă duc?

– Am crezut că te duci sus la tine să-ţi împachetezi lucrurile, a recunoscut el calm, intrând cu ea în bucătărie. A privit-o cum analiza atentă ce era în frigider. Ea îi simţea privirea ca o atingere fizică şi s-a concentrat ca figura să nu-i exprime nimic. Fac nişte cafea dacă vrei şi tu.

– În regulă.

Sub înfăţişarea ei nepăsătoare, Jessica se gândea intens. Singurul motiv pentru care venise în primul rând la bucătărie în loc să se ducă să împacheteze era pentru că îi era foame şi înainte ca Damien să fi

remarcat acest lucru, avusese intenția să se ducă sus să-și strângă hainele și să fugă, dacă trebuia neapărat. Acum văzuse că nu va merge și nu-i va da lui Damien satisfacția de a ști că el o tulburase atât de tare încât simțise nevoia să se retragă din nou. Avea să-i arate că nu-i păsa dacă rămâne sau nu, deoarece, în ceea ce o privea, raporturile lor se terminaseră la New York. Urma să se prefacă cât putea de bine.

Știa că el se uita la ea din când în când studiindu-i figura, chibzuind și estimând. Și brusc a avut o secundă de îndoială dacă va fi în stare să se prefacă sau nu, pentru că el o speria și o amenința și simpla lui prezență îi punea în pericol serios liniștea nou găsită și hotărârea. Avea să încerce de fapt să înșele una din mințile cele mai ascuțite din țară? O parte a succesului lui enorm în afaceri era abilitatea cu care judeca oamenii și de a aprecia cât erau de sinceri și onești. Probabil că avea de-a face tot timpul cu oameni ca ea. Ei bine, s-a gândit ea îndreptându-și umerii, totul era oricum o chestiune relativă, pentru că ea avea ani de experiență de a se afla în fața unui aparat de fotografiat imparțial, inuman, care reținea fiecare urmă de stres și nuanță a înfățișării care îi scăpase ei de mult de sub control. Trebuia să exersezi să ai un control de fier pentru acel gen de expresie. S-a trezit că intră lin în rolul de gazdă, ca și cum un mecanism ar fi tras de o pârghie în mintea ei. Și-a dat seama brusc că se poate încrede de fapt în abilitatea ei de a juca teatru; se vor confrunta numai prin

prisma ei de a-și ascunde sentimentele adevărate cu abilitatea lui de a descifra adevărul.

– Vrei și tu să guști ceva? Nu știu ce să mănânc, a spus ea, arătând cu degetul alimentele din frigider. Mi-e atât de foame și totuși mi-e teamă că dacă mănânc ceva mai condimentat mi se va face rău din nou. Cât crezi că durează până când stomacul îmi va reveni iar la normal?

– Cred că va fi mai greu decât am considerat inițial, a spus el spre filtrul de cafea și apoi s-a uitat peste umăr la ea. Va trebui să te simți destul de bine cel târziu mâine dimineață. Dacă vrei, pregătesc eu o omletă și mai este supă. Peștele nu prea te atrage, nu?

S-a cutremurat ușor și a închis ușa de la frigider cu o mână rapidă.

– Nu, mulțumesc. Cred că o să beau numai cafea, mulțumesc.

Când a auzit ce a spus, Damien s-a încruntat serios.

– N-ai mâncat nimic de aproape douăzeci și patru de ore. Dacă nu mănânci, ți se va face rău cu adevărat. Hai, a căutat s-o convingă. Ce zici dacă pregătesc o salată bună?

Ea a ridicat indiferentă din umeri și el a luat gestul ei ca acceptare. Așezând-o pe un scaun și turnându-i cafeaua, el i-a spus cu amabilitate să tacă din gură și să fie cuminte până ce-i pregătește ceva de mâncare. La început a fost cumva indiferentă la pregătirile pe care le făcea el, dar pe măsură ce bea din cafea și aceasta ajungea în stomacul gol, începu să i se facă

foame din ce în ce mai mult. Când în cele din urmă i-a pus în față gustarea ușoară, Jessica a fost gata, gata să se năpustească înfometată asupra ei, ceea ce l-a făcut pe Damien să zâmbească. S-a așezat și el la masă și se uita la ea cum mănâncă.

– Te simți mai bine?

Ea și-a ridicat privirea și l-a surprins că se uita cu îngăduință la ea.

– O, da! i-a răspuns ea cu gura plină. Mâncarea asta îmi merge direct la inimă, mulțumesc.

– Cu plăcere. Damien s-a lăsat pe spate, a sorbit din cafea și a continuat liniștit: Îmi amintesc când unele produse proaspete ca lăptuca erau un lux rar pentru noi. Puteam să ne considerăm norocoși dacă aveam suficient ca să ne umplem stomacurile, ca să nu mai vorbim dacă primeam ceva în plus, „supliment".

Jessica a ridicat repede ochii spre el. Făcea din nou un efort ca să vorbească despre trecutul lui. Ea a clipit, fiind mai puțin mirată decât ar fi putut fi înainte. Orice părea posibil cu acest nou Damien, absolut orice. Și aceasta, a recunoscut ea în sinea ei, era în parte ce o înspăimânta în legătură cu el. Nu se mai încadra în parametrii cunoscuți de ea. Ieșise din tiparul pe care-l crease imaginea sa despre el, și reprezenta o forță necunoscută de care trebuia să țină seama.

– Sunt convinsă că mama ta trebuia să muncească din greu ca s-o scoată la capăt, a murmurat ea cu înțelegere și i s-a pus un nod în gât când a văzut că

figura lui se întunecă în mod neașteptat, aducând cu ceva care semăna cu furia.

– Să muncească! a exclamat el scurt și aspru, și amărăciunea evidentă din glasul lui a făcut-o să tresară. Cred că acesta este un eufemism pentru ce a făcut. Nu, Jessica, nu cred că mama mea a muncit onest o zi în viața ei. Nu pot nici măcar să număr „unchii" pe care-i aveam. Unii stăteau câteva zile, alții câteva săptămâni. Alții veneau după ce noi se presupunea că dormim și plecau până dimineața. Știi care era predilecția ei? Avea obiceiul să-și petreacă după-amiezile la barul local încercând să determine pe cine putea să-i plătească băutura. Acolo îi întâlnea pe cei mai mulți parteneri ai ei. Trăia destul de decent din ceea ce-i dădeau prietenii ei și noi primeam rămășițele. O, Doamne, aproape că-îmi pare rău de bărbatul care o luase de nevastă și a plecat într-o zi, sărmanul nenorocit. Nu este de mirare, nu?

Fața ei se albise la scurta relatare a lui Damien, mai șocată decât voia să recunoască la această secvență din trecutul lui.

– O, Damien, rosti ea în șoaptă, întinzând instinctiv mâna ca să-i apuce pumnul încleștat de pe masă. N-am știut nimic...

Mâna lui s-a mișcat, s-a întors sub a ei și i-a strâns-o puternic.

– De unde să știi? a întrebat-o el, privirea stranie, plină de amărăciune dispărându-i din ochi și fiindu-i înlocuită de o notă batjocoritoare. Asta a șocat-o de asemenea, până ce și-a dat seama că își bătea joc de

el, nu de ea. Cum era să știi când eu nu am încercat niciodată să-ți spun ceva? Am trăit toată viața cu spaima că trecutul meu va ieși la iveală și voi fi confruntat cu el și că nu voi fi în stare să mă descurc și tot timpul eu eram acela care îl păstram treaz și care îl lăsam să mă tortureze. Pentru cineva care se presupune că este inteligent, m-am comportat cu siguranță ca un prost. Ce ai văzut oare la mine?

Ei i-a venit să râdă și apoi a devenit brusc serioasă, când s-a gândit atentă la întrebare.

– Nu mai știu. Nu pot să privesc retrospectiv și să am o imagine clară despre cum te vedeam. Cred că este din cauză că ceea ce cunoșteam despre tine s-a schimbat drastic și s-a extins în ultima vreme. Se pare că parcurgem un fel de metamorfoză, un fel de modificare a personalității...

– Nu, a întrerupt-o el cu blândețe, strângând-o atât de puternic de mână încât ea a tresărit. Nu este modificare de personalitate, Jess. Devenim pur și simplu oamenii care mult timp nu ne-am lăsat să ajungem. Într-un fel, eram ca Mary Șoricel a ta, refuzând să ne schimbăm în ceea ce puteam fi, de teamă că vom pierde ceea ce aveam.

– Nu m-am comportat cum trebuie cu tine, în toți acești ani! a izbucnit ea, strâmbându-se vinovată de cum îl amăgise cu subtilitate. Povara, blestemul și posibil salvarea omenirii trebuie să fie vinovăția și conștiința fiecăruia, s-a gândit ea în agonie. Dumnezeu să ne ajute. Îmi pare foarte rău, Damien.

– O, Doamne, a gemut el. Jess, nu ai de ce să-ţi pară rău! Eu trebuie să fiu acela care să stea în genunchi, rugându-te să mă ierţi.

– Te rog, spuse ea în şoaptă, atingându-i buzele cu degetul. Dă-mi voie să fiu o dată sinceră cu tine. Poate pentru prima oară, de când te cunosc. Uneori mi-e atât de ruşine că ai fost mereu sincer cu mine şi acesta este singurul cadou pe care l-ai dat cu generozitate. Era un cadou dificil uneori, dar era real. Nu face figura asta atât de chinuită. Vreau să spun că îmi pare rău pentru că nu te-am tratat ca pe o fiinţă umană reală. Ţi-am pus un piedestal şi te-am ridicat pe tine şi speranţele mele prea sus! Erai necunoscutul înalt, cavalerul care urma să îndrepte orice nedreptate care mă privea şi să mă scape de singurătate şi durere, de orice insatisfacţie din viaţa mea. Nu poţi să te aştepţi de la nimeni să se descarce de o asemenea povară dacă s-ar putea să nu-ţi fi dat seama de ceea ce făceam, trebuia să fi ştiut. Ai dezertat când presiunea a devenit prea puternică, când a devenit mai mult decât evidentă că mă aşteptam ca tu să te fi angajat faţă de mine într-un fel, dar tu nu erai pregătit să o faci şi pot să spun cât de rău îmi pare.

– Jessie, nu te mai învinovăţi, i-a spus el şi figura i s-a încordat, dezvăluindu-i durerea. Nu-ţi mai face sânge rău. Nu este cazul să te învinovăţeşti. Eu eram cel care greşeam şi nu-mi dădeam seama de ce ai nevoie.

Jessicăi i s-au umplut ochii de lacrimi şi şi-a trecut repede o mână peste faţă. A clipit des ca să-şi

îndepărteze lacrimile şi a căutat să evite privirea constantă, plină de durere a lui Damien.

– Este nevoie oare să ne răscolim atât? a întrebat ea cu voce gâtuită. Este nevoie într-adevăr să trecem prin toate chinurile astea?

– Aşa cred, a zis el calm, forţând-o să se uite înapoi la el, constrânsă de intensitatea privirii lui. Da, aşa cred, dacă este să învăţăm din trecut, să ne vindecăm şi să mergem mai departe. Nu asta ai încercat să-mi spui ieri? Cred că aveai dreptate.

Ea s-a uitat la mâinile ei şi a încercat să zâmbească. A fost o încercare nefericită.

– Ca să le lăsăm în urma noastră, zise ea.

– Nu. Ca să luăm o parte din povara greşelilor cu noi.

El a întins subit un deget şi l-a plimbat în jurul maxilarului ei delicat. Era foarte frumos conturat şi bine proporţionat în raport cu restul chipului ei şi a mângâiat-o în continuare pe obraz ca şi când îi iubea cu adevărat înfăţişarea şi senzaţia pe care i-o provoca atingerea ei. Asta nu este echitabil, s-a gândit ea, închizând ochii şi începând să tremure. M-a prins într-un moment de slăbiciune, când rezistenţa mea este scăzută. Nu pot să-i mai rezist.

Mişcându-se brusc, Jessica a pus ambele mâini pe masă şi s-a împins înapoi cu scaunul, producând un scârţâit distonant pe podeaua de gresie a bucătăriei. S-a ridicat şi ieşit din cameră înainte ca scaunul să se oprească să se mişte. S-a îndreptat spre uşa principală, cu paşi mari, hotărâţi, pentru că ştia

că dacă nu iese din casă şi nu se smulge de lângă Damien, îşi va pierde curând raţiunea.

Jessica ştia ce însemna iadul. Considerase cu o seară înainte că ar fi un iad dacă s-ar mărita cu Damien, ştiind totuşi că el nu o iubea. Acesta nu era încă iadul. Iadul era să fii lângă el şi să ştii că el nu te iubeşte. A scuturat din cap cu nerăbdare la perspectiva unei asemenea dureri. Era obosită să tot simtă dureri şi să îndure o situaţie care nu era de îndurat. Nu-i venea să creadă că se împăcase de fapt, timp de trei ani, cu acel gen de iad. Nu era prea mândră de ea.

– Jessica! a strigat Damien şi a auzit paşi repezi după ea. Unde te duci? Ce s-a întâmplat cu tine? Nu este ceva în regulă?

Ea s-a oprit în faţa uşii şi s-a întors supărată spre el. Se simţea împinsă până la limită, îşi pierdea controlul asupra propriilor emoţii. În ochii ei se oglindea frustrarea, ca şi în gura ei încordată şi încleştarea convulsivă a mâinilor.

– Ies afară, i-a spus ea printre dinţi, uitându-se la el de parcă l-ar fi urât. Partea de sus a corpului lui era în umbră şi nu i-a putut vedea faţa, însă el stătea absolut nemişcat. Şi tu nu eşti invitat. Nu, nu ştiu la ce oră mă întorc şi chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune. Nu-mi pasă ce crezi sau ce vrei şi sincer nu mă interesează dacă te superi pe mine şi pleci, dar aceasta este vacanţa mea şi abuzezi de timpul meu. Acum pentru prima oară de mai multe zile, am să ies în oraş şi o să mă distrez.

Damien n-a zis nimic în timp ce ea s-a întors şi a ieşit ca o furtună pe uşă. Şi ce putea spune el? s-a întrebat ea în tăcere. Nimic. Totul fusese spus. Ea îl va evita până ce el se va hotărî să plece şi apoi îi va spune politicos la revedere şi va scoate un oftat de uşurare când el va ieşi pe uşă. Asta va face? Aşa va face? A gemut disperată şi început să meargă cu paşi iuţi pe stradă, dornică să aibă o distanţă cât mai mare între ea şi Damien.

Nu putea însă să fugă de gândurile ei haotice şi chinuitoare care o stăpâneau.

Când în cele din urmă a ajuns pe aleea care ducea spre casă, era obosită, înfometată şi secătuită emoţional şi ultimul lucru pe care voia să-l facă era să dea ochii din nou cu Damien. A amânat cât a putut să se întoarcă acasă, mergând de la o stradă la alta până ce picioarele au început să o doară şi a simţit în partea stângă o durere cumplită. Nu putea să fugă, să scape. Încercase o dată şi nu reuşise. Nu merita să mai încerce, dar cât de mult ar fi dorit să o facă.

Apucând mânerul uşii cu mâna care-i tremura, a intrat în casă şi s-a uitat la cei doi bărbaţi care s-au întors cu faţa spre ea când a apărut. Privirea lui Will era preocupată şi întrebătoare şi ochii lui Damien exprimau un fel aparte de emoţie, pe care ea nici măcar n-a încercat s-o înţeleagă. S-a uitat o clipă la ei şi apoi s-a îndreptat spre bucătărie fără nici un cuvânt.

Pe când umplea un ibric ca să facă ceai, Damien i-a spus din pragul uşii:

– Dacă ți-e foame, este mâncare în cuptor.

Tăcută în continuare, a pus ibricul pe aragaz și a aprins gazul, apoi a luat mănușile cu care se umbla la cuptor și a scos de acolo o cratiță din care s-a servit cu mâncare pe o farfurie. Din prag nu se mai auzea nici o mișcare și voia nespus de mult să știe dacă Damien se mai afla acolo sau nu, dar nu s-ar fi întors nici în ruptul capului să se uite. Nu se putea relaxa și mușchii umerilor o dureau și erau încordați. Avea să se îmbolnăvească dacă nu se schimba ceva curând. Nu putea să mai suporte mult timp.

– Jessica. Vocea lui era foarte calmă. Te simți bine?

Ea nu răspunse. Puse cu zgomot farfuria pe masa din bucătărie și apoi s-a întins ca să ia o ceașcă din dulapul de deasupra. Nu voia să vorbească în acel moment. Nu era sigură că se poate controla.

– Jess! Apăruse acum o notă de nerăbdare. Vrei să-mi răspunzi?

Ea s-a întors brusc și s-a uitat la el cu o privire aspră.

– Pleacă! Nu mai vreau să vorbesc cu tine, pleacă!

Ceva îl convinsese probabil să plece, ceva din atitudinea ei rigidă, oboseala de pe figura ei, cuvintele violente pe care i le adresase. S-a uitat încruntat la ea un moment și apoi a plecat din încăpere.

S-a prăbușit pe un scaun și apoi și-a dat seama că nu visase ca el să plece. Și acest lucru a făcut-o să vrea să plângă.

A mâncat singură, în tăcere. După aceea s-a dus în camera de zi, fără să se uite în dreapta sau în stânga şi şi-a luat cartea pe care o lăsase pe scaun. Apoi a plecat sus în camera ei, trântind şi încuiind uşa. În mod deliberat a evitat orice contact cu Damien.

A doua zi dimineaţa a mâncat singură, a trecut în tăcere pe lângă el pe hol şi şi-a făcut de lucru cu treburi gospodăreşti. A marcat destul de bine semnalele de avertisment. A văzut cum el se întunecă la faţă după o vreme şi că maxilarele i se încordează în mod ameninţător. Era conştientă că el nu va suporta mult timp indolenţa ei şi ştiind asta simţea o puternică satisfacţie. Voia să-l facă să-şi piardă cumpătul. Voia să-l vadă că îşi iese din pepeni, tot aşa cum el putea să o facă pe ea să-şi piardă firea. Voia o ciocnire serioasă, o luptă straşnică între ei, pentru că strânsese atâta supărare şi tensiune în ea încât ardea de dorinţă să se descarce.

Confruntarea a venit, dar într-un fel la care se aşteptase cel mai puţin.

Tatăl ei se dusese până la magazin cu câtva timp în urmă şi ea presupusese că Damien plecase şi el, deoarece casa părea complet tăcută şi goală şi nu se auzise nici un zgomot în ultima jumătate de oră. Ea a oftat puternic şi a continuat să şteargă absentă o măsuţă care se afla aproape de unul dintre fotolii. A şters destul de multă vreme la ea fără să-şi dea seama, în timp ce gândurile ei se alungau unele pe

altele în minte. De ce stătea Damien în continuare? Cât timp vor mai suporta amândoi această luptă acerbă? Când se va sfârși? Obosise de toate întrebările astea pentru că aceleași și iar aceleași îi răsunau în cap, fără să li se dea un răspuns.

Un zgomot în spatele ei a făcut-o să se întoarcă cu teamă și el se afla acolo, stând pur și simplu în mijlocul camerei, lumina soarelui reflectând în jur sclipirile părului lui negru lucios și brăzdându-i figura cu umbre. N-a spus nimic, ci a continuat să stea acolo, uitându-se atent la ea și în cele din urmă ea nu a mai putut să mai suporte acea privire scrutătoare. Ea s-a îndreptat de spate cu o smucitură, a aruncat aiurea cârpa de praf și a pornit să iasă afară din cameră, chiar pe lângă el, cu fața întoarsă și cu inima bătându-i puternic, nebunește. Era sigură că el nu va mai suporta atitudinea ei, nu va mai tolera să mai stea cu brațele în sân. Și a fost profund surprinsă că a putut să treacă pe lângă el și să urce pe scară fără să fie oprită.

Ușurarea ei s-a produs mult prea repede. Când a ajuns sus în capul scării și a luat-o pe palier spre dormitorul ei, un zgomot slab a făcut-o să-i bată inima puternic. A riscat să arunce o privire în urmă și apoi s-a întors în întregime și a văzut că Damien venea în urma ei cu aceeași expresie crunță pe figură. Începea să o sperie. Jessica s-a oprit.

– Acum, ascultă... a început ea ferm și apoi s-a oprit brusc și și-a pierdut răsuflarea în timp ce el a apucat-o de braț și a împins-o cu forță în camera

ei. Dusă până în mijlocul camerei, ea s-a întors și era pe punctul de a-i spune ceva cât era de iritată, dar ochii i s-au mărit când el s-a oprit și a încuiat cu grijă ușa. Apoi el s-a sprijinit cu spatele de ea, cu brațele încrucișate și privirea lui fermă și hotărâtă a demoralizat-o mai mult decât orice altceva.

– Acum deci, a rostit el calm, astă este. Nu vei mai putea să fugi, Jessica. Îmi ajunge.

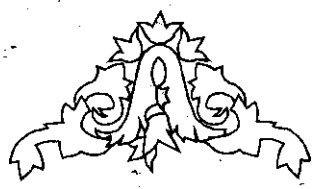

CAPITOLUL IX

Ea vociferă furioasă.

– Ieşi afară din camera mea, fir-ar să fie! El s-a desprins de uşă şi a început să traverseze camera cu ochii aţintiţi asupra ei. Ea a înghiţit în gol şi s-a dat un pas înapoi.

– Poate că n-ai auzit ceea ce tocmai am spus, a continuát el pe un ton agreabil, dar ei nu i-a plăcut vocea lui câtuşi de puţin. Un Damien care să fie amabil, cu acel foc mocnit în priviri, nu era genul de adversar la care se gândise ea. Repet, atunci. Mi-ajunge. Mi-ajunge cât am înghiţit din capriciile tale. Am obosit de ele. Stai jos.

Jessica s-a trezit şezând, după ce el a întins mâna repede şi a împins-o pe un fotoliu de lângă fereastră. A venit mai aproape şi apoi a îngenuncheat lângă ea, sprijinindu-se de braţele fotoliului şi aplecându-se cât mai aproape de ea ca s-o consoleze.

Asta a înnebunit-o de tot. Inima îi bătea mult prea puternic şi buzele i se umflaseră subit şi inexplicabil, iar mâinile îi tremurau atât de violent încât şi le-a împreunat în poală. Această teamă nu

era ceea ce-şi imaginase ea când şi-a dat seama că-l ataca pe Damien dincolo de limita de siguranţă. A început să se înfurie pe el. Nu-i plăcea să fie împinsă pe un scaun şi încuiată în cameră şi în mod special nu-i plăcea să se simtă atât de ameninţată cum se simţea.

Dar ceea ce a spus el a dezumflat-o atât de mult încât tot ce-a putut face a fost să se aplece abătută şi mai mult în fotoliu şi să-l privească pierdută.

– Sunt în genunchi, a zis el calm şi categoric, uitându-se la ea cu ochii negri furioşi şi în continuă mişcare. Ea se uita în continuare la el. Te voi ruga, dacă asta vrei, dacă asta te va convinge că sunt complet serios. Am nevoie de tine. Am nevoie de căldura şi frumuseţea ta, de râsul şi lacrimile tale. De aceea am tot venit să te văd; n-am mai putut să stau departe de tine, Jessica. Nu pleca acum. Nu pot spune cea de-a doua rugăminte încă, dar pentru moment recunosc ceea ce n-am mai spus niciodată unei alte fiinţe umane, Jessica, am nevoie de tine.

Simţindu-se incredibil de mişcată şi aproape de lacrimi, şi-a lăsat privirea să alunece spre gulerul deschis al cămăşii lui. Îi plăcea foarte mult frumuseţea lui masculină. Şi a trebuit să închidă ochii în timp ce o cuprindea un val de dragoste şi dorinţă care-i clătina hotărârea şi toate intenţiile de până atunci. Totul era acolo într-un pachet cât se poate de plăcut. Damien făcea paşi mari în a recunoaşte că avea nevoie de ea – desigur asta ar fi suficient pentru oricine. Nevoia era înrudită cu dragostea şi

aceasta era de sperat că va veni. El începuse să lase trecutul în spate şi acesta iarăşi era un pas imens în direcţia cea bună. Bănuia că neîncrederea lui puternică în relaţiile cu femeile provenea de la comportarea mamei sale în copilărie. Cum putea el oare să nu simtă nevoia unei asemenea precauţii profunde şi a unei reţineri de a se angaja la şi mai multă durere posibilă? A considerat incredibil faptul că el reuşise să realizeze atât de mult, când personalităţi mai mărunte erau adeseâ schimbate pe viaţă de trecutul lor. A simţit cu o certitudine intrinsecă profundă că acum era acum, că era ultima ei şansă, oferta finală. El nu o va mai cere de soţie din nou. Îngenunchease pentru ea şi dacă îl va mai respinge, ştia că Damien nu o va mai cere vreodată în căsătorie.

Jessica îi spuse cu voce tremurândă:

– Mi-e atât de teamă. Nu vreau să-ţi mai pretind ceva ce nu poţi da şi nu vreau să-ţi cer prea multe. Ai nevoie de o persoană bună pe lângă casă, cineva care vrea să stea acasă şi să aibă grijă de tine şi eu nu sunt făcută pentru un asemenea gen de viaţă. Pur şi simplu nu pot fi soţie, am nevoie de cineva care să mă ocupe, ceva care să mă solicite.

Ascultând-o ce spune, sprâncenele lui Damien s-au ridicat şi a întrerupt-o blând:

– Nu vreau să te schimbi pentru mine. Îţi cer să vii la mine aşa cum eşti. Am deja o menajeră, de ce să vreau să mă însor cu încă una? Va trebui să fii ceea ce este de aşteptat de la tine să fii, şi aceasta

este partea pe care o apreciez cel mai mult la tine. Cred că invoci oboseala care nu există în realitate.

– Dar temperamentul meu groaznic...? protestă ea. Era un argument slab şi amândoi ştiau acest lucru.

– Poţi să te gândeşti la cineva mai bun decât mine care să-ţi ţină piept? Suntem aidoma, tu şi cu mine, pentru că luăm lucrurile în serios, ele ne afectează profund şi reacţionăm temperamental. Şi, pe de altă parte, pot să-mi permit să plătesc orice spargi, i-a zis el cu umor, puţin maliţios, amintindu-i de ieşirea din apartamentul ei.

Jessica simţea cum capitula; putea să simtă cum ceda în sinea ei şi ştia că lupta ei era pierdută din momentul în care s-a uitat în ochii lui fermi, care o constrângeau. Se frământa şi se zbătea şi nu voia să se salveze, până ce i-a trecut ceva prin minte. Îl privi intens şi spuse brusc:

– Promite-mi un lucru. Restul nu contează, însă dacă nu-mi promiţi lucrul la care mă gândesc, n-o să meargă nimic şi nici nu voi încerca.

– Orice, zise el fără ezitare.

Zguduită, Jessica rosti în continuare:

– Eşti atât de sigur? şi el dădu din cap fără să zâmbească. Ea inspiră adânc, cu nările fremătându-i încordate, întrebându-se cum să-i spună ceea ce avea să-i spună. Apoi a expirat puternic, dându-şi seama că trebuia să fie neapărat succintă.

– Vreau să-mi fii fidel. Prin natura mea, nu sunt capabilă să mă descurc într-un astfel de mariaj şi...

– Prostuţă mică şi minunată, n-am mai fost cu altă femeie de mai bine de doi ani, spuse el simplu. Vrei să spui că nu ţi-ai dat seama?

Jessica rămase uluită când auzi.

– Şi toate acele luni de gelozie lipsite de sens... spuse ea în şoaptă. Şi eu să nu-mi dau seama, o Doamne! Putea să vadă acum cât de evident fusese totul cu adevărat, acum când n-o mai obsedau incertitudinile şi gelozia. Ori de câte ori se întorsese la ea după plecări de săptămâni sau luni, dragostea pe care o făceau fusese ca o foame feroce, cu o intensitate care ar fi trebuit să-i spună Jessicăi mult mai mult decât orice altceva. Nu trebuia să facă investigaţii prea mari, decât să-şi scotocească memoria; îl credea.

– Asta înseamnă – întrebă Damien cu precauţie, evitându-i privirea – că te vei gândi la căsătoria noastră fără să respingi ideea de la bun început?

– Sunt o proastă, dar voi spune oricum da, răspunse ea calmă şi-l văzu că închide ochii şi că înghite în sec, ca şi cum ar fi fost foarte uşurat şi apoi a luat-o în braţe şi a strâns-o cât mai aproape de el ca s-o sărute cu acea foame feroce pe care o cunoştea atât de bine. Aceasta a dezlănţuit o reacţie similară în ea ca şi cum toate nopţile reci şi solitare se acumulaseră într-o dorinţă arzătoare pe care nu mai putea să şi-o stăpânească. I-a înlănţuit mijlocul cu braţele ce-i tremurau, şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a depărtat buzele pentru a-l săruta cu o asemenea ardoare, încât el a gemut adânc. În cele din urmă au

ajuns în pat, el deasupra ei, iar hainele le-au aterizat pe jos. Corpul lui era atât de frumos şi solicitant şi dorinţa ei atât de intensă încât n-au mai avut timp să se iubească pe îndelete, ci cu patimă şi ardoare.

Ceva mai târziu, Jessica îşi căuta hainele împrăştiate peste tot pe podea şi Damien îşi strângea cureaua la blugi când amândoi au auzit uşa de la intrare trântindu-se.

Ea şi-a dus mâna la gură de groază şi s-a uitat la el consternată.

– Tata? Aşa devreme? Şi deodată s-a îmbrăcat iute, în timp record şi s-a pieptănat furioasă. Lui Damien i-a tremurat gura la colţuri şi s-a uitat la ea cum se aranjează repede. Apoi s-a dus să descuie uşa la dormitor şi a ieşit pe palier.

Ea a venit lângă el cu obrajii foarte îmbujoraţi când a auzit paşi care se îndreptau spre bucătărie. Instantaneu a gemut:

– Prânzul! Am uitat complet că tata trebuie să vină acasă să mănânce la prânz!

Jessica a scos un sunet ciudat în timp ce Damien s-a dus imperturbabil în capul scărilor şi a început să coboare. Neştiind ce să facă, Jessica a pornit fără chef după el şi Will a ridicat puternic din sprâncenele lui stufoase şi albe când i-a văzut pe amândoi coborând de la etaj, fiica lui stacojie toată la faţă şi Damien cu părul ciufulit cum nu-l mai văzuse vreodată.

– Tată! a exclamat Jessica, încercând să se eschiveze când Damien a cuprins-o cu hotărâre pe

după mijloc şi au ajuns la picioarele scării. L-a împins în zadar pe Damien cu braţul pentru că acesta nu i-a dat drumul şi figura Jessicăi s-a aprins şi mai mult de jenă. Nu avusese prilejul înainte să-i spună tatălui său care era natura exactă a relaţiilor ei cu Damien, pentru că amândoi bărbaţii se uitau cam atent la ea cât era de roşie şi o făcea să se îmbujoreze şi mai mult.

– Eram, el era, eu...

– Ceea ce încerca să-ţi spună atât de elocvent fiica dumitale este că a fost de acord să se căsătorească cu mine – a întrerupt-o Damien calm – şi preferabil cât mai curând posibil. Draga mea, nu ştiam că poţi să roşeşti atât de tare! Nu te-am văzut niciodată atât de roşie la faţă!

Pierzându-şi calmul, Jessica a recurs la un „Taci din gură" furios, în timp ce încerca să-şi ascundă obrajii cu mâinile. El a apucat-o de mâini şi a forţat-o să le ia de pe faţă, râzând de mutra pe care o făcea.

– Cred că asta înseamnă că vom mânca mai târziu, a zis Will cu blândeţe.

*
* *

A doua zi dimineaţa, Jessica a înjurat de supărare când a văzut şi cea de-a doua pereche de ciorapi care se deşiraseră când a încercat să-i pună. Era convinsă că toate îi mergeau anapoda şi fusese întoarsă din momentul când deschisese ochii pentru prima oară în dimineaţa aceea. Se sculase din pat şi se îm-

piedicasę de colțul ridicat al covorului, căzând și lovindu-se serios la genunchi. După aceea, dându-și seama că este în întârziere, se arsese cu fierul de ondulat, răsturnase sticluța cu parfumul ei preferat pe jos și începuse să miroasă atât de oribil încât fusese nevoită să deschidă fereastra ca să intre aer curat, în timp ce termina să se îmbrace. Afară era foarte frig și camera era un congelator.

A aruncat ciorapii prin cameră și a mai blestemat încă vreo două minute. Apoi, cu o dispoziție mai bună, și-a scos fusta și s-a îmbrăcat cu niște pantaloni. Îmbrăcată complet, după puțin timp s-a grăbit șchiopătând în jos pe scări când a fost salutată de Damien, deja îmbrăcat și așteptând-o, bătând nerăbdător din picior. Știa că urăște să întârzie cineva.

– Ai reușit în cele din urmă, din câte văd, spuse el scurt. Stai jos să-ți torn o ceașcă de cafea. Trebuie să plecăm în câteva minute, dacă vrem să ajungem la New York până după-amiază.

Hotărâseră să se întoarcă acasă ca să înceapă pregătirile pentru căsătorie cât mai curând posibil, amândoi optând pentru o ceremonie foarte simplă, numai cu martori și cu tatăl ei.

– Știu exact ce oră este, i-a replicat ea iritată în timp ce și-a tras un scaun pe care s-a prăbușit și se freca cu mâna la genunchiul la care se lovise. Și n-am nevoie să stai pe capul meu ca să-mi amintești tot timpul cât este ceasul.

El a ridicat din sprâncene și s-a dus să-i toarne cafeaua promisă, punându-i-o apoi în față pe masă.

– Ce bine dispusă esti astăzi, îi spuse el sarcastic şi ea-l privi furioasă pe deasupra ceştii.

– Poate că tu eşti bine dispus, mormăi ea ursuză, însă eu nu sunt, aşa că nu face mai multe generalizări nechibzuite decât este necesar, ce zici? Cafeaua asta este prea tare. Jessica împinse cana de cafea cu dezgust.

– Cafeaua este exact cum a mai fost de multe ori înainte, replică Damien cu calm, una din sprâncene coborându-i-se ameninţător şi a băut-o fără să se plângă. Acum îţi sugerez fie să-ţi termini cafeaua, fie să te duci sus la tine să termini de împachetat, ca să putem pleca odată, decât să stai acolo şi să faci nazuri.

– Lucrurile mele sunt deja împachetate, zise ea suav şi se lăsă pe spate, punându-şi în mod deliberat un picior peste altul.

El a avertizat-o cu o privire care spunea clar: „fii atentă". Deşi îl surprinsese comportarea ei ostilă, tot ce i-a spus a fost:

– Atunci, în timp ce-ţi bei cafeaua, mă duc mai bine să iau valizele.

– Nu vreau s-o beau.

– Atunci de ce nu vii sus cu mine să iei una din valizele mai uşoare şi s-o duci jos?

– M-am lovit la genunchi.

– Atunci, pentru Dumnezeu, stai unde eşti.

– Vreau să-mi iau la revedere de la tata.

– Jessica King! N-a fost numai un strigăt, ci un urlet puternic care a făcut să vibreze geamurile. Îţi

iei picioarele la spinare şi te duci în acest moment la maşină şi stai acolo, nu faci şi nu spui nimic ci stai până ce vin eu cu lucrurile tale, ca să putem pleca. Jessica a ridicat o sprânceană, gura i s-a ţuguiat periculos şi Damien a văzut la ea semnalele de avertisment ale unui acces de furie, în toată regula, gata să izbucnească. Ea ştia că el văzuse acest lucru pentru că lui i-au licărit ochii şi i s-au schimbat, dar cu toate acestea el tot a ameninţat-o cu degetul, prea supărat de comportarea ei provocatoare ca să-şi schimbe cu adevărat atitudinea.

– Hai, pleacă!

Jessica s-a ridicat, s-a înclinat uşor batjocoritor, şchiopătând cu demnitate. Totuşi, odată ajunsă afară, a început să bată supărată şi frustrată din picior în timp ce arunca o privire ucigătoare spre cutia de scrisori de la capătul aleii. Voise să-l incite pe Damien să-şi piardă cumpătul şi fusese pusă pe ceartă de când coborâse, dar, în mod iraţional, acum când el se supărase de-a binelea ea se simţea şi mai frustrată decât fusese vreodată, în loc să fie satisfăcută. Îi venea să se burzuluiască la oricine sau la orice apărea în raza ei vizuală; îi venea să dea drumul lacrimilor care nu-i curseseră cu o seară în urmă, când suferise o depresiune ciudată, îi venea să lovească cu pumnul ceva foarte tare. Voia să-i tragă un croşeu drept în maxilar lui Damien, asta voia să facă.

În primul rând, de ce fusese de acord să se mărite cu el? Trebuia să fie cea mai mare proastă de pe

pământ, să-şi lege astfel viaţa de a lui. Se dispreţuia pentru cât fusese de slabă, că cedase şi acceptase ce avea el să-i ofere şi totuşi nu putea să dea înapoi. Se simţea încolţită de propriile sale sentimente pentru el, şi asta o făcea să fie furioasă. Ştia că este o speranţă falsă să se aştepte de la el să răspundă într-o zi la dragostea pe care o simţea acum pentru el. Dacă nu se petrecuse în ultimii trei ani, atunci nu se va întâmpla deloc. Era prea târziu. Toate erau prea târziu. Damien aparţinea unei nevoi emoţionale din trecut şi unor relaţii care eşuaseră şi acelaşi lucru se întâmpla şi cu ea încercând să meargă înapoi. Totul era zadarnic.

Avusese idealuri foarte înalte şi scopuri foarte nobile, la început, când se întorsese la tatăl ei acasă! Dar Damien intrase din nou în viaţa ei în pas de vals şi tot ce stabilise în mintea ei înainte se răsucise cu susul în jos. Şi-a întors privirea spre casa ce se afla în spatele ei, mijind ochii, care semănau, aşa oblici cum erau, cu cei ai unei pisici. Apoi, hotărâtă, s-a răsucit în loc energic şi a pornit-o pe alee.

Librăria tatălui ei se afla la distanţă de câteva străzi şi deşi îi urase noapte bună şi-şi luase la revedere de la el cu o seară în urmă, se gândi să treacă o clipă pe la el pentru a-l mai strânge o dată în braţe. Asta avea să-l scoată din sărite pe Damien.

Clopoţeii au sunat veseli când Jessica a deschis uşa. Şi-a stăpânit impulsul de a se întoarce şi a smulge din perete clopoţeii mici de sanie şi i-a zâmbit radioasă tatălui ei, care o privea cu surpriză. În librărie

se aflau deja câţiva clienţi care se învârteau de colo-colo, deşi era destul de devreme.

– O, ce surpriză! Credeam că sunteţi deja la jumătatea drumului spre New York.

Ea a râs şi a tresărit în sinea ei la sunetele false pe care le scosese. Tatăl ei nu păru să observe nimic nepotrivit.

– Suntem în întârziere numai cu o jumătate de oră, tattă! Nu este cazul să exagerăm! M-am gândit pur şi simplu să trec pe la tine, să te îmbrăţişez încă o dată înainte de plecare.

S-a strecurat în spatele tejghelei, unde se afla tatăl ei şi tocmai atunci a venit o clientă cu câteva felicitări şi o carte în mână să le plătească.

Tatăl ei a înregistrat cumpărăturile la casă şi a primit banii, discutând puţin cu femeia care era o clientă obişnuită a librăriei. Jessica o cunoştea din vedere şi a schimbat şi ea câteva cuvinte cu ea, privind cu un ochi la uşa de la intrare. Aşa cum prevăzuse, în intervalul de timp pe care-l estimase, o maşină neagră lucioasă a oprit în dreptul librăriei. Era maşina lui Damien, a constatat ea, amuzându-se în sinea ei, dar cu o notă de tristeţe. S-a aplecat brusc sub pretextul de a-şi înnoda şiretul, puţin înspăimântată de impulsul de a face o răutate şi care o îndemna să meargă mai departe, în timp ce bunul simţ ar fi trebuit s-o determine să se oprească.

Clopoţeii au sunat strident şi s-au auzit paşi care se apropiau de tejghea.

– Bună, Will, a auzit ea vocea lui Damien, plăcută și calmă. Ea s-a abținut să nu râdă. Probabil că era deja roșu ca racul și gata să explodeze. Ai văzut-o cumva pe Jessica? Cred că am pierdut-o. Nu știu unde este.

Ea s-a ridicat încet, cât era de înaltă, întâlnindu-i ochii negri, scăpărători și zâmbetul forțat, în timp ce tatăl ei tocmai spunea:

– Numai ce se încheie la pantof și este gata de plecare. S-a gândit să treacă puțin pe la mine să-și mai ia o dată rămas bun înainte să plecați. I-a aruncat Jessicăi o privire rapidă, puțin nedumerită, simțind că este ceva între cei doi, dar nu era sigur ce.

Jessica și-a luat ochii de la Damien, ignorând cu încăpățânare mesajul mut și sever pe care-l transmitea. S-a întors spre tatăl ei și a început să vorbească:

– O să luăm legătura cu tine probabil în următoarele zile, tată, și-ți comunic când trebuie să găsești pe cineva să aibă grijă de librărie, e bine? Mai trebuie să discutăm ceva?

Will i-a zâmbit cu dragoste.

– Dacă mai este ceva, o să vorbim la telefon altă dată. Mi-a făcut plăcere că ai trecut pe aici.

– Ei bine, i-a zis ea veselă, cred că trebuie să plecăm acum.

Altcineva a venit la casă cu câteva cumpărături și ea s-a dat prompt înapoi, unde Damien nu putea s-o ajungă.

– O, vă rog, poftiți, l-a invitat ea cu politeţe pe client, întorcându-i lui Damien o privire inexpresivă ca răspuns la căutătura lui cruntă.

Will a înregistrat destul de repede cumpărăturile clientului şi între timp, Jessica aruncă o privire leneşă prin librărie. Privirea i-a ajuns în colţul unde se aflau accesorii de nuntă, un colţ frecventat, deoarece se apropia iunie, luna tradiţională pentru nunţi. Tradiţională. A savurat în minte cuvântul cu puţin sarcasm, ochii întristându-i-se în mod straniu. Odată nutrise şi ea asemenea visuri minunate despre căsătoria ei. Acum şi asta se dusese. Nu ar fi deranjat-o nici atunci o căsătorie simplă şi restrânsă, dacă ar fi auzit cel puţin un cuvânt de dragoste de la Damien. Însă se îndoia dacă-l va auzi vreodată. Ştia că trebuie să pună capăt acelei speranţe nebuneşti, iraţionale, imposibil de stăpânit, că într-o zi ar putea să-i spună că o iubeşte, dar se pare că totuşi nu putea să-şi omoare speranţa şi dorinţa de a-l auzi că i-o spune. Şi bineînţeles aşteptarea şi nevoia de a-l auzi recunoscând că o iubeşte începuse să-i reamintească toate vechile frustrări şi tensiuni care de fapt nu o părăsiseră niciodată.

Într-o zi speranţele false vor muri, o ştia prea bine. Dar de ce la ea trebuia să dureze atât de mult? Este trist să nu fii tânăr, s-a gândit ea, când simţi că visurile se destramă.

S-a uitat involuntar la Damien şi a văzut că el o privea cu o expresie ciudată, contemplativă, tandră. Cum de era Damien tandru în dimineaţa aceea, după

cât îl întărâtase? A clătinat repede din cap și a tras concluzia că i se pare, în timp ce s-a întors și l-a îmbrățișat pe tatăl ei cu căldură și afecțiune. Apoi ea și Damien i-au mai zis o dată la revedere și s-au îndreptat spre ușă.

Când după câteva momente au demarat, Damien a rămas în continuare tăcut. Mai era încă supărat, presupuse ea, și pe drept cuvânt nu putea să-l condamne, după modul impardonabil în care se comportase. Dispoziția lui îi convenea Jessicăi, pentru că nu scăpase cu adevărat de depresia din vara trecută și și-a lăsat capul pe spate, sprijinit de spătarul scaunului și a închis ochii. Damien nu a intervenit cu nimic și au călătorit o bună bucată de timp în tăcere.

Ea a moțăit ușor după o noapte de nesomn și, în timp ce mașina a încetinit și zgomotul motorului s-a schimbat, ea s-a ridicat. Deschizând ochii și uitându-se în jur, a spus brusc:

– O, Damien, vrei să mergi mai încet? Ai putea să oprești repede?

Reacționând cu o rapiditate și cu o forță pe care ea le-a admirat, el a scos mașina de pe șosea și a oprit. S-a uitat încruntat la ea și a spus:

– Ce s-a întâmplat, te simți rău?

– O, nu.

Jessica a deschis ușa și a coborât, iar el a urmat-o repede, încruntătura lui provocată de îngrijorare schimbându-se într-una de nedumerire și neînțelegere.

– Atunci de ce ai vrut să opresc, pentru Dumnezeu? Ea se uita la ambele laturi ale şoselei, preocupată şi găsind un moment când nu mai trecea nici o maşină a traversat şi el s-a luat din nou după ea. Jessica, ce s-a întâmplat?

– Nimic, ţi-am spus doar. Voiam numai să mă uit în jos după parapetul ăsta, asta este tot. Dacă nu se înşela era aproape de locul accidentului. Nu observase mai devreme, fiind foarte obosită pentru a se uita în jur când tatăl ei o dusese acasă de la spital. Avea dreptate. Mai departe, puţin pe stânga, se aflau două spaţii goale în parapet, de lăţimea roţilor unei maşini şi mai jos la poalele dealurilor de vedeau încă urmele lăsate pe pământ de maşină când se rostogolise. Jessica îi arătă acel loc lui Damien şi el întoarse capul ca să se uite.

– Ai văzut? Acolo s-a rostogolit maşina. Nu mi-am dat seama că panta este atât de abruptă şi nu-i de mirare că maşina a ajuns ca o epavă.

– Sfinte Doamne! Damien a pălit când a văzut ce distanţă era până jos la poalele dealului. Probabil că maşina s-a rostogolit de trei sau patru ori, cel puţin!

– Poliţia a zis că maşina s-a rostogolit de patru ori şi jumătate, spuse ea indiferentă, pierzându-şi interesul şi părăsind locul după ce văzuse în plină zi ceea ce fusese o experienţă fantastică, înspăimântătoare pe întuneric. Maşina a aterizat pe partea şoferului şi tot ce aveam înăuntru în maşină, s-a răsturnat peste mine. O, ce noapte de coşmar!

Drumul era din nou liber şi ea a traversat şoseaua alergând uşor şi s-a uitat curioasă în urmă când a simţit că Damien nu mai era în preajma ei. Rămăsese pe loc şi se uita în jos la râpă. Ea începuse să-şi piardă răbdarea când el s-a întors în cele din urmă şi a venit la maşină.

După ce a urcat în automobil, Damien spuse brusc:

– Unde ţi-au dus maşina?

– La un garaj mic în partea cealaltă a oraşului. Aproape că poţi să vezi locul de aici şi oraşul este mic. Probabil că a ajuns deja la cimitirul de maşini.

– Şi ştii unde este cimitirul de maşini? A întins mâna şi a pornit motorul.

– Cred că este pe undeva pe lângă garaj, spuse ea, încruntându-se. Cel puţin aşa am auzit de la unul din mecanici. De ce întrebi?

– Mergem acolo, a zis el. A apăsat pe accelerator şi au luat-o pe una din străzile laterale. Jessica nu numai că era nedumerită, ci se simţea şi iritată. El fusese acela care o grăbise de dimineaţă şi acum pierdea timpul.

– Nu văd de ce, a zis ea. Nu facem decât să pierdem timpul şi tu erai cel care voiai să pleci la New York în mare grabă de dimineaţă.

– Şi? M-am răzgândit, i-a răspuns el scurt şi s-a oprit în faţa garajului mic pe care i-l arătase puţin mai devreme. Ea a oftat de nerăbdare pe când el a ieşit din maşină şi s-a apropiat de unul din lucrătorii în salopetă. După ce a discutat câteva momente cu

el, Damien s-a întors la maşină, a dat înapoi şi a luat-o pe strada apropiată.

La cimitirul de maşini micuţ şi neîngrijit, Jessica a descoperit uşor şi i-a arătat lui Damien ce mai rămăsese din maşină. El n-a spus nimic, ci s-a uitat fix la fereastra maşinii, cu capul întors spre epavele sfârtecate strânse acolo. Tot ce putea să vadă din el era părul negru mătăsos care strălucea, şi marginea unei fălci bine rase. Când ochii i-au ajuns în acest din urmă loc, un muşchi s-a contractat. Ceva a făcut să stea liniştită câteva momente, în timp ce el continua să se uite peste stradă încordat. Apoi, cu o expresie bizară pe faţă şi cu ochii mari, dilataţi, a pornit din nou maşina şi s-a îndreptat spre şosea.

Ea a reuşit să stea liniştită un kilometru, doi, şi apoi, fără să se uite la el, l-a întrebat:

– Asta ce-a mai fost?

El nu răspunse imediat.

– Este un miracol că ai rămas în viaţă şi te-ai ales numai cu o zgârietură la faţă.

Ea ridică din umeri.

– Aşa este. Am socotit că sunt norocoasă, atunci. Dar acum a trecut şi nu mai are rost să insistăm. Mii de oameni supravieţuiesc în urma unor accidente de maşină.

El mormăi câteva cuvinte, ceva scurt şi aspru, pe care ea nu le-a deslusit.

– Ce-ai spus? l-a întrebat ea surprinsă.

El a scuturat din cap îndepărtându-şi de pe chip acea expresie stranie.

– Nimic. Nu te mai gândi.

Nedumerită şi impacientată, Jessica a expirat scurt, iritată.

– Asta am tot încercat să spun în ultima jumătate de oră.

El s-a uitat numai o dată la ea cu ochii lui negri şi impenetrabili.

Cu asta au terminat conversaţia până când s-au oprit pentru masa de prânz, după câteva ore. Jessica se simţea foarte straniu, vorbindu-i lui Damien cât se poate de normal şi văzând alte femei care se uitau la ei cu invidie. Înfăţişarea lui atrăgea foarte multă atenţie din partea sexului opus, pentru că părea că domină restaurantul când s-a ridicat să meargă cu o graţie de animal de pradă, făcând ca toate spaţiile largi, deschise pentru circulaţie, să pară mici şi strâmte tuturor celor de faţă.

Acel bărbat era logodnicul ei. Peste puţin timp, acest bărbat avea să se lege împreună cu ea în faţa lui Dumnezeu cu legăminte de care probabil nici măcar nu va ţine seama, recunoscând numai de formă o ceremonie care propovăduia un angajament pe viaţă şi relaţii foarte solide.

Ce se va întâmpla, se întreba ea în timp ce se uita cu răceală la un bărbat care o privea intens, când voi începe să mă ofilesc şi nu voi mai arăta bine? Damien l-a observat pe bărbatul care se uita la ea şi i-a aruncat o privire glacială care l-a făcut să se întoarcă repede la ziarul pe care-l avea în faţă.

Ceva în forul ei interior a părut că intră în panică şi ea a ţipat în sinea ei: nu asta vreau! Vreau dragoste şi afecţiune şi siguranţă! Pasiunea şi un fel de nevoie nedefinită, vagă, nu erau suficiente! Spera cu fervoare că el va începe să vadă lucrurile în acelaşi fel ca şi ea, înainte de a se căsători!

Nu era cazul să se piardă cu firea. Erau atâtea la care putea să spere, fiecare semn al unei posibile căsătorii şi vieţi pline de succes împreună cu Damien. Trebuia să se încreadă în convingerile ei personale puternice şi în personalitatea lui înnăscută, aceea a unui bărbat care se dăruie şi este deosebit de atent şi care apare din când în când pentru ca apoi să dispară. Totul ar fi fost mai uşor dacă ea ar fi căutat numai pasiunea fizică, de suprafaţă, dacă ar fi fost mulţumită cu relaţiile pe care le avuseseră în trecut. Era sigură că atunci n-ar mai fi cerut-o niciodată de soţie şi se întreba dacă el o va antipatiza într-o zi pentru că îl obligase să ia o hotărâre. Spera sincer ca el să nu vadă situaţia astfel, pentru că fusese foarte serioasă când încercase să se despartă de el complet.

Se părea însă că nu putea să renunţe la el.

A aşteptat cu răbdare ca el să plătească masa, cu faţa întoarsă spre peisajul de afară, prin fereastra largă panoramică. Era adânc absorbită de contemplările şi incertitudinile ei când el a terminat de vorbit cu chelnerul. El a rămas cu mâna întinsă spre ea pentru a-i atrage atenţia, uitându-se pur şi simplu la ea.

Apoi au ieşit în foaier unde razele aurii de după-amiază ale soarelui îi conturau Jessicăi trupul zvelt, reflectându-se în pantalonii negri eleganţi şi în părul roşcat strălucitor care i se revărsa din abundenţă peste umerii graţioşi. Purta o bluză brodată care sclipea, larg decoltată la gât. La mână şi la gât avea bijuterii de aur care străluceau şi ele când şi-a încrucişat braţele pe piept cu dezinvoltură. Faţa ei era pură ca o camee, sculptată în fildeş şi fardată cu culori delicate de porţelan. Cicatricea nu mai era roşie, şi contrastul între ea şi perfecţiunea chipului ei în general era surprinzător, te frapa dar nu era cu siguranţă respingător. Arăta doar mai umană, nemaifiind zeiţa intangibilă a sexului, creată de presa scrisă şi vorbită, deşi era încă destul de drăguţă.

Apoi vraja s-a risipit când a întors capul, simţindu-i privirea şi i-a zâmbit. Zâmbetul i-a luminat faţa la fel de intens ca o rază de soare.

– Suntem gata de plecare?

El a întins mâna, i-a pus-o pe umeri şi a tras-o spre el, răspunzându-i la zâmbet.

– Da, suntem gata. Să mergem.

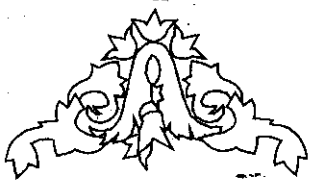

CAPITOLUL X

New York-ul a fost pentru ea aproape un şoc cultural şi a râs puţin când a scotocit prin poşetă căutând o aspirină care să-i aline durerea de cap incipientă.

– Este ciudat cât de uşor îţi pierzi toleranţa pentru zgomotele specifice ale unui oraş mare, a comentat ea, ca răspuns la privirea piezişă a lui Damien. Mă simt aproape ca într-o ţară străină! Nu ştiu, cred că prefer atmosfera liniştită a unui oraş mic şi o zonă agreabilă ca acolo unde locuieşte tata.

– Ţi-ăr place numai pentru puţin timp; i-a spus el amuzat, şi apoi te-ai urca pe pereţi căutând ceva captivant de făcut! Ştii că n-ai fi în stare să suporţi prea mult timp acel ritm.

I-a venit să chicotească de aprecierea lui abilă.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar tot mă doare capul din cauza zgomotului.

El i-a zâmbit cu compasiune şi i-a strâns puţin mâna şi în acel moment ştia de ce îl iubea atât de mult. A ştiut acest lucru când şi-a dat seama de sensibilitatea lui şi uneori de înţelegerea lui foarte

neașteptată, de zâmbetul lui dezarmant de afectuos și de ochii lui negri scânteietori. Știa și nu s-a mai întrebat niciodată dacă-l va iubi toată viața ei.

Și într-un fel asta a schimbat-o pe tăcute, chiar acolo în mașină, în mijlocul circulației din New York. Deși vorbea ușor cu Damien și făcea remarci inteligente care-i provocau acestuia râsul, mintea ei lucra la alt nivel, asimilând acele cunoștințe lăuntrice și dobândind o anumită proporție de pace și seninătate din ele. Nu trebuia să fie supărată pe el și nu trebuia să se lupte pentru a-și înfrâna un anumit dram de furie împotriva lui sau a ei. Putea să-și permită asta. Și ceea ce iubea atât de mult era el însuși și esența lui care făceau din el ceea ce era.

Era o iubire sinceră și simplă, adevărată. Indiferent cât a făcut-o să sufere, indiferent cu cine s-a culcat, indiferent dacă o părăsea – îl iubea cu dragostea care o făcea atât de vulnerabilă și susceptibilă la eventualele suferințe. Nu era înnebunită după el. Aceasta era o eroare din partea ei. Dragostea dădea o anumită demnitate și un scop bine determinat, fie că era vorba de dragoste altruistă pentru oameni sau o dragoste romantică, și toate tipurile de iubire au o parte comună de altruism și egoism și o anumită doză de bucurie și durere. Ea nu trebuia să li se opună. Era un fapt simplu, care nu se schimba și ea îl acceptase în cele din urmă.

S-a așezat mai bine pe scaun și a observat că Damien o luase pe niște străzi care duceau la el acasă și nu la apartamentul ei, care fusese destinația inițială.

– Damien? a început ea șovăielnic. Se părea că n-o aude. Nu cumva ai luat-o pe un drum greșit? Ai uitat că trebuie să mă duci mai întâi pe mine acasă, în așa fel încât să pot face unele lucruri?

Încetinind viteza și coborând pe strada lui, el a răspuns:

– Nu, n-am uitat că trebuie să te duc acasă.

Ciudată formulare, a apreciat ea. Voia probabil să spună că se presupunea să o ducă acasă. Dar am vrut să discut cu tine și m-am gândit că poți eventual să amâni ce aveai de gând să faci în seara asta. Rămâi la cină?

– Sigur. Dar știi – a zis ea cu o undă de dezamăgire în glas, după ce el a parcat pe aleea lungă particulară care ducea la casa elegantă – tot ce trebuia să faci era să mă întrebi. Nu era cazul să mă răpești.

– Nu, așa este. El a schițat un zâmbet preocupat, straniu, și ea s-a aplecat spre el pentru a-l săruta cu tandrețe pe obraz și a simțit că el tresare. De ce m-ai sărutat?

Ea l-a atins ușor pe umăr și apoi și-a desfăcut centura de siguranță.

– Pur și simplu am simțit nevoia să-ți fac un cadou, l-a tachinat ea. Și nu suntem prin preajma unui magazin de mărunțișuri. Să-ți cumpăr ceva?

– Atunci vino și sărută-mă cum se cuvine, a murmurat el, întinzând mâna după ea. Ea a chicotit și apoi și-a lipit buzele de ale lui, după care a deschis portiera și a coborât.

– Acum nu este momentul și nici locul pentru genul de îmbrățișare la care te gândești, desfrânatule.

El a coborât şi s-a aplecat peste capota maşinii cu braţele încrucişate, rânjindu-i leneş.

– Şi la ce crezi că mă gândesc?

– Mai este şi schimbătorul de viteze, a subliniat ea prozaică. Cât de aproape poţi fi de cineva cu un schimbător de viteze la mijloc, pentru Dumnezeu?!

– Poate ai dreptate. Şi-a coborât capul pentru a se uita în interiorul maşinii cu atenţie. Da, aşa este.

– Ce anume? a întrebat ea amuzată, în timp ce-şi apleca şi ea capul şi se uita la el prin cele două ferestre ale maşinii. Ochii lui negri îi jucau în cap.

– Va trebui să ne luăm un automobil de familie, a zis el răutăcios, o gropiţă ce-i apărea rar întinzându-se pe obrazul lui uscăţiv în vreme ce rânjetul i se lăţea.

Ea a râs tare şi şi-a întors capul ca să-şi ascundă roşeaţa. El a venit la ea şi s-a uitat în ochii ei cu mare plăcere.

– Ei, fir-ar să fie! Ai roşit de două ori în tot atâtea zile. Nu-mi vine să cred!

– Ce-ar fi s-o laşi moartă? protestă ea, râzând şi mai tare în timp ce încerca să scape de el alergând pe scările care duceau la uşa principală. Nu a avut sorţi de izbândă, deoarece el a fost imediat în urma ei, gâdilând-o şi făcând-o să meargă în zigzag şi să ţipe. În acele momente a fost mai fericită decât fusese de ani de zile şi după mulţumirea lui evidentă, ştia că el simţea la fel.

Dar probabil că se înşelase, deoarece figura lui Damien s-a schimbat, zâmbetul din ochi i-a pierit,

lăsând loc unei expresii întunecate și tulburate. De la momentele de râs la cele de sobrietate el se schimbase atât de mult încât Jessica se simțea neliniștită și temătoare.

– Hai înăuntru, i-a zis el calm.

A mers după el pe holul principal, după ce el o salutase pe Esther, menajera lui, și l-a întrebat scurt:

– Ce este, Damien? Ce nu este în regulă?

El nu-i răspunse și a mers mai departe până în camera lui specială, confortabilă și spațioasă, și a ținut ușa deschisă ca să intre ea mai întâi. Ea a mulțumit politicos, mașinal, a intrat în cameră unde s-a întors repede spre el, așteptând ca el să spună ceva. Dar el n-a vorbit nici atunci, ci s-a dus în partea dreaptă a camerei, unde se aflau mai multe rafturi și dulapuri și a umplut două pahare cu băutură tare, după care i-a dat ei unul. S-a așezat și a început să bea din pahar cu o poftă disperată, care ar fi trebuit să-i spună lui cât de mult o tulbura el, dar el nu vedea nimic. El se uita în jos la pahar, învârtindu-l ușor, fără să bea. Părea că era atât de departe încât ea se îndoia că ar fi observat dacă s-ar fi ridicat și ar fi plecat.

Ce voia să discute cu ea? se întreba ea. Ce voia să-i spună? Asta era. Se răzgândise. Nu mai voia să se căsătorească. A clătinat din cap de nerăbdare și nedumerire și a sărit de pe scaun, începând să se plimbe de colo-colo prin cameră, ca un animal în cușcă. Totuși nu avea sens, mai ales după remarca sarcastică, pe care o făcuse despre o mașină de

familie. Sau își dăduse seama că nu voia să se angajeze la ceva atât de important cum era căsătoria? S-a oprit în fața unei ferestre mari și a privit afară, simțindu-se în voia valurilor unei mări de incertitudini. Avea oare să trăiască în acest fel tot restul vieții, întotdeauna nesigură, întrebându-se mereu ce are de gând, întotdeauna înfricoșată? Dragostea nu anula frica, constatase ea, apucându-și paharul cu palmele transpirate.

Și apoi el începu să vorbească cu calm:

– Acum cred că ar trebui să avem acea discuție despre care ți-am vorbit, nu? Ea apucă strâns draperia grea, lungă până la podea, și se încordă. Jessica, zise el cu blândețe, vino aici și stai jos.

Ea s-a întors tresărind și s-a uitat la el din locul unde se afla, părând că nu are puterea de a se deplasa până la scaunul pe care i-l arătase el. O mulțime de emoții o paralizau. Teama, cea mai puternică emoție, o imobiliza pe loc. Abia era în stare să stea cu fața spre el, cu chipul foarte palid încadrat de părul roșu de flacără și în spate cu draperiile verde închis. Era evident cât e de vulnerabilă.

Expresia lui s-a schimbat în timp ce se uita la ea.

– Jess, de ce ți-e teamă? întrebă el cu tandrețe. N-am de gând să te bat. Vino, te rog, și stai jos.

Și asta a și făcut, privindu-l tot timpul și așteptând cu mare nerăbdare și emoție ca el să vorbească, să spună ceva! Iar în timp ce-l privea, ea făcu ochii mari când își dădu seama că el era nervos dintr-un motiv sau altul și stătea cu umerii gârboviți și cu ochii larg

deschişi, vulnerabili. Jessica s-a aşezat imediat, neîndrăznind să se mai gândească.

– O, draga mea, i-a zis el pe jumătate oftând, pe jumătate gemând. Nu ştiu de unde să încep. Mi s-a întâmplat astăzi ceva ce vreau să-ţi explic. Asta este. Ştia.

Pe când el a mai făcut o pauză ca şi când îşi căuta cuvintele potrivite, Jessica n-a mai aşteptat şi a spus:

– Nu mai vrei să te căsătoreşti cu mine, nu? l-a întrebat ea de-a dreptul, uitându-se în gol în altă parte. Asta este, nu? Nu trebuie decât să-mi spui, Damien. N-ai nici o obligaţie faţă de mine, dacă vrei să te răzgândeşti.

– Nu! a exlamat el, şi ea a auzit clinchetul unui pahar. După o fracţiune de secundă a luat-o de pe scaun şi o ţinea atât de strâns încât ea credea că o să-i rupă oasele. Nu asta voiam să-ţi spun! De unde ţi-a venit şi ideea asta, draga mea? N-ai nici o fărâmă de încredere în mine?

Jessica izbucni subit într-un plâns necontrolat, lacrimile şiroindu-i din abundenţă pe obraz.

– Mi-e atât de teamă, a gemut ea. Îmi pare rău. Îmi pare rău... A suspinat, şi-a recăpătat răsuflarea şi ea s-a cufundat în tăcere, ochii ei mari scăldaţi de lacrimi privindu-l, fără să scoată un cuvânt,

El îi luă faţa în mâini, mângâind-o cu tandreţe.

– Nu ştii nici chiar acum, draga mea? zise el în şoaptă. Nici măcar nu îndrăzneşti să ştii, nu? Linişteşte-te acum, totul este în regulă. Ascultă-mă o clipă şi nu mai trage concluzii pripite. Când m-am

uitat la râpa în care te-ai rostogolit cu maşina şi mi-am dat seama că ai fi putut să mori atât de uşor, m-am întrebat subit de ce mai am reţineri? Ce rost avea? Cred că voiam să aştept momentul şi locul potrivit pentru a-ţi spune cât de mult te iubesc. Nu voiam să mă simt penibil sau să mă dezvălui în acest fel! Aveam o mulţime de motive ca să nu-ţi spun că m-am uitat la acea viroagă şi mi-am dat seama ce stupid eram de fapt. Draga mea, auzi ce-ţi spun? A rostit ultimele cuvinte râzând uşor.

Jessica era uluită, ochii îi scânteiau şi nu-i venea să creadă că auzea cuvintele după care tânjise o veşnicie. Rămăsese cu buzele depărtate şi privirea în gol şi tot ce mai zisese el nu avea nici o semnificaţie după cele două cuvinte magice.

– Ce? Ce-ai spus? a murmurat ea confuză, revenind la realitate datorită întrebării lui insistente.

– Încercam să-ţi spun, draga mea, că atunci când mi-am dat seama cu adevărat că erai aproape să mori, am ştiut dintr-odată că trebuia să-ţi spun imediat cât de mult te iubesc, cât mai aveam încă şansa şi mai erai cu mine, îi spuse el calm. Tremuri ca o frunză în bătaia vântului! Linişteşte-te, Jessica, iubito. Mă faci să mă simt prost că m-am destăinuit astfel şi nu este un lucru pe care mi-l doresc cu adevărat.

Braţele lui Damien s-au înlănţuit şi mai puternic în jurul ei în timp ce Jessica începu să râdă de se cutremura toată, lipindu-se cu fruntea de pieptul lui şi încolăcindu-şi braţele pe mijlocul lui zvelt. A

cuprins-o fericirea și o ușurare imensă, copleșitoare, îndelung căutată. Și odată cu ușurarea s-a produs o slăbire uimitoare a tensiunii care o chinuia timp de trei ani. S-a relaxat complet la pieptul cald și puternic al lui Damien și considera că este cea mai minunată senzație din lume.

– De când mă iubești? l-a întrebat Jessica în șoaptă, cu nasul în cămașa lui.

– Nu știu. Dintotdeauna, mi se pare. Cel puțin acum când privesc înapoi, îmi dau seama că te-am iubit mereu. Mi-ai spus odată că-mi apreciezi eforturile de a fi sincer ori de câte ori este posibil și m-am simțit îngrozitor când te-am auzit. Eu nu numai că nu ți-am fost în întregime fidel, dar nu mi-am fost fidel nici mie însumi. Am încercat tot ce-am putut ca să rămân orb la propriile mele emoții și nevoi, și într-o vreme am plecat în mod deliberat în călătorie de afaceri pentru luni de zile, ca să văd dacă pot sta departe de tine și dacă pot să nu mă mai întorc niciodată la tine. Așa că vezi, nu tu m-ai îndepărtat de tine, ci eu m-am îndepărtat și n-am putut să recunosc asta în fața ta fără să recunosc, în același timp, că te iubeam. Mi-era teamă, cred că teamă să nu iubesc prea mult, să-ți arăt cât de mult aveam nevoie de tine. Vocea i s-a transformat în șoaptă și a încetinit și ei doi au tăcut mai mult timp, ținându-se unul pe altul în brațe.

– Sunt sigură că știi că și eu te iubesc! spuse Jessica, cu o undă de ironie și autopersiflare în voce. Când m-am trădat?

– Cred că am început să bănuiesc în acea noapte când te-ai îmbătat atât de încântător, murmură el, trecându-i mâna prin păr şi mângâindu-i ceafa cu tandreţe. Sau poate când te-ai ocupat de micuţa Mary Coefield, pierzând atâta timp şi făcând atâtea eforturi, deşi ştiai că s-ar fi putut să o cer în căsătorie. Cred că ţi-a trebuit mult curaj, draga mea.

Ea a ridicat uşor din umeri şi şi-a frecat faţa de cămaşa lui de bumbac subţire, simţind căldura pe care o emana trupul lui şi muşchii lui puternici. Damien îi dădea o senzaţie plăcută, vitală şi vie şi ea îl iubea foarte mult. Dar după puţin timp el a slăbit strânsoarea şi s-a dat înapoi, în timp ce ochii ei s-au ridicat spre chipul lui, întrebători.

– Avem foarte multe de vorbit, spuse el şi o trase cu blândeţe pe sofa. Ea s-a lăsat, ascultătoare, şi s-a aşezat în timp ce se uita supusă la el cu ochii mari, strălucitori şi fermecători. El a gemut, a întins mâinile după ea şi a sărutat-o îndelung, cu pasiune.

De data asta ea a fost cea care s-a aplecat pe spate, punându-şi ambele mâini pe umerii lui şi zâmbindu-i.

– Pot să-ţi mărturisesc ceva ce probabil n-ar fi trebuit să ascund de la început? spuse ea, plecându-şi ochii şi arătându-se jenată. Îmi pare rău că nu ţi-am spus de la început, dar să ştii că am fost virgină în prima noapte pe care am petrecut-o cu tine. Acum simt că te-am înşelat şi m-am înşelat şi pe mine pentru că nu ţi-am spus. A fost un cadou special şi n-ar fi trebuit să-mi fie teamă să-l recunosc. Numai că te doream atât de mult şi-mi era teamă că dacă ai

fi ştiut, te-ai fi speriat. A fost o prostie din partea mea, nu?

– Trebuie să-ţi mărturisesc că am ştiut, îi spuse el cu delicateţe şi ea s-a uitat la el cu ochii mari.

– Ai ştiut tot timpul?

– Nu, am ştiut după aceea. Au fost lucruri mici la care reacţia ta a fost naturală, surprinsă, chiar dacă ai încercat să ascunzi acest lucru. Situaţia m-a speriat într-atât încât am fost pe punctul de a da bir cu fugiţii pe loc, dar după aceea m-am convins că erai suficient de adultă ca să ştii ce făceai şi să suporţi consecinţele raţional; pe de o parte m-am îngrozit să nu-mi creez o obligaţie şi, pe de altă parte, eram atât de legat deja de tine încât nu te puteam părăsi, indiferent cât aş fi încercat.

– Bietul băiat, râse ea cu tandreţe, şi fu răsplătită cu un alt sărut devastator. Ea-i răspunse cu bucurie, trecându-i cu degetele prin păr şi mângâindu-l pe obraji. El a tras-o mai aproape de el, lipindu-i corpul de al lui şi s-a întrerupt din sărutat pentru a-şi plimba buzele pe gâtul ei, făcând-o să se înfioare de plăcere.

– Îţi dai seama, spuse el în şoaptă, sărutând-o în continuare pe gât, ce îngrozitor de mult timp a trecut de când am făcut dragoste?

– Mmm, răspunse ea uimită, în timp ce gândurile i se îndreptau spre ziua dinainte. A zâmbit. Stai să mă gândesc. Mi se pare că este o veşnicie, nu?

– Da, aşa este. Trebuie să te muţi aici imediat, ca să nu mai avem griji unde ne vom culca.

– Spune-mi, zise ea pe neașteptate, scrutându-l cu atenție, cu o undă de incertitudine în ochi și în gând. Crezi că te-ai fi putut căsători până la urmă cu Mary?

El a oftat și a râs în același timp.

– Nu. A fost ultimul meu efort de a mă elibera de vraja ta, vrăjitoareo. Mă aflam în cele mai îngrozitoare chinuri în timp ce tu trăgeai în mod implacabil undița. Eram un pește agățat în cârlig din cauza momelii și tu erai cea care mă prinseseși.

– Ce analogie dezgustătoare, zise ea parcă satisfăcută, și eu, care mi-am făcut atâtea probleme, dar atâta timp cât știi acum cine este stăpânul, nu voi fi aspră cu tine.

El începu s-o strângă mai tare în brațe, ca un avertisment, în timp ce ochii îi scânteiau provocatori, dar cu o nuanță de amuzament.

– O să ne lămurim și în privința asta mai târziu, i-a promis el, și ea și-a înăbușit râsul. Bineînțeles că aveau să se lămurească. Ochii lui deveniră mai serioși și el continuă cu blândețe: Vreau însă să-ți mai spun câteva lucruri, Jessica. Primul este că am avut un șoc ciudat, înspăimântător, când m-am uitat azi mai devreme la ce mai rămăsese din mașina ta și orice altceva a pălit prin comparație. În acel moment trecutul a rămas trecut pentru mine și pentru prima oară de ani de zile, n-a mai contat. Realmente n-a mai contat și mi-am dat seama că nu contase de câțiva ani. Singurul lucru care mă interesează acum ești tu și viitorul nostru împreună. Orice altceva este secundar. Și am fost un prost crezând cu încăpățânare că

nu puteam să am încredere în femei, că nu puteam să mă bazez pe cuvântul lor. Şi a fost absurd şi josnic din partea mea să te pun alături de femei ca mama mea. Oricine poate să vadă că este o distanţă ca de la cer la pământ între tine şi acele femei! Încercam pur şi simplu să mă păzesc, să nu sufăr.

Ea s-a lipit de el, fericirea care o inundase făcând-o să-i strălucească ochii mai tare ca niciodată şi l-a sărutat delicat pe gură, cu recunoştinţă. Apoi, dintr-un impuls, îl întrebă:

– Damien, ce-ai face dacă mama ta ar veni într-o zi la tine la uşă?

Deoarece el ezita să răspundă, Jessica i-a căutat ochii să vadă dacă rămăsese în el vreo undă de durere. Nu era nici o urmă.

– Cine ştie? a ridicat el sincer din umeri. Aş putea s-o trimit la plimbare imediat. Dacă ar arăta jalnic, s-ar putea să-i dau un cec şi apoi s-o dau afară. Nu văd să vină tocmai de la Chicago, dacă mai locuieşte acolo, numai ca să descopere că sunt viu şi nevătămat, aşa că întrebarea ta cred că nu are obiect.

Jessica s-a întristat şi din cauză că Damien fusese lipsit de mic de afecţiunea şi siguranţa de care avea nevoie oricine. Îl putea înţelege cu mult mai bine acum şi nu-i venea să creadă că nu remarcase înainte cât era el de vulnerabil dincolo de impresia de forţă pe care o lăsa. Probabil că nu va fi capabilă niciodată să se uite din nou la el fără să se gândească la lupta lui nemaipomenită ca să depăşească mediul în care se născuse şi la hotărârea lui fermă de a trece peste

obstacolele pe care soarta i le ridicase în față. Se simțise mândră de ea și de realizările pe care le obținuse în profesia ei prin abilitate și muncă asiduă, dar în comparație cu lupta lui Damien, a ei părea acum nesemnificativă.

Dar stafia trecutului a dispărut când Damien a luat-o în brațe și i-a zis cu satisfacție:

– Jessica Kent sună frumos, nu?

– O, nu știu, răspunse ea nonșalant și fu privită sever și cu precauție. Ea a chicotit. Îmi place mai mult cum sună Jessica King.

– Da? a mormăit el apucând-o de umeri și trăgând-o spre el, încât ea s-a prăbușit pe pieptul lui și se uita la el de la un centimetru distanță. Jessie, mai este un al doilea lucru pe care vreau să ți-l spun și aproape că-l uitasem.

Pusă pe pozne, Jessica i-a băgat un deget pe lângă nasturele cămășii și l-a gâdilat pe stomac și a izbucnit în râs când a văzut că Damien tresaltă.

– Nu mă mai gâdila, i-a spus el poruncitor, râsul estompându-i tonul autoritar din voce. Este vorba de ceva serios!

– Cred că acoperisem toate problemele, replică ea, în timp ce el o apuca de mână. Nu putem să ne distrăm puțin?

– Într-o clipă, i-a zis. El a prins-o și de cealaltă mână, s-a încruntat și apoi i-a zâmbit iar privirea lui drăgăstoasă, deschisă și tandră a fost atât de binevenită și așteptată de ea încât s-a potolit, nu ca să audă ce voia el să spună ci să-și găsească desfătarea

în acea privire a lui. Voiam să-ți spun numai, draga mea, i-a zis el în șoaptă, luându-i fața în mâini, că pentru mine ești cea mai frumoasă femeie din lume și așa vei fi întotdeauna. Nu vreau deloc să te schimbi, pentru că te iubesc așa cum ești.

Jessica și-a dus automat mâna la cicatricea de la sprânceană și s-a uitat la el întrebător, iar el a încuviințat din cap.

– M-ai înțeles greșit când am mai vorbit despre asta, draga mea. Eram tulburat pentru că suferisem atât și ai fi putut să mori, nu din cauza cicatricei. Ea i-a zâmbit radioasă, simțind că explodează de atâta fericire, în timp ce el se uita la ea apreciativ, cu capul într-o parte. Pe de altă parte, să știi că îmi place. Îți dă un aer misterios și romantic. Și s-a uitat la ea amuzat și nedumerit, pe când ea și-a lăsat capul pe spate și a râs din toată inima.

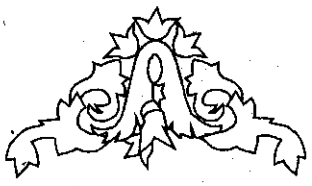

CAPITOLUL XI

– Justin, iubitule, tipul este un fustangiu incorigibil, i-a zis Jessica cu calm, sorbind din ceai. Amândoi s-au uitat la Damien care stătea cu capul înclinat spre o doamnă incredibil de micuță și foarte bătrână, cu un păr bogat, față de care manifesta toată solicitudinea și făcea uz de tot farmecul lui, cum numai el știa s-o facă. Amândoi au înregistrat zâmbetul afectuos al bătrânei doamne și cum îl luase pe braț de Damien ca o fetișcană.

– Absolut incurabil, fu Justin de acord cu calm, punând înapoi ceașca de ceai pe farfurioară. Cei doi stăteau pe scaune în jurul unei mese mici pe care se aflau ceștile lor de ceai și două farfurii goale de desert. Se uitau și făceau comentarii despre oamenii care se învârteau prin încăperea imensă, simțindu-se în largul lor împreună, cum numai prietenii vechi puteau fi. Doamna Coefield se întrecuse cu adevărat pe sine cu toate decorațiunile interioare pe care le făcuse și cu mâncarea pe care o pregătise, în plus față de dineul elegant și colosal

la care abia luaseră parte. Exagerase, bineînțeles, a reflectat în sinea ei Jessica, însă, pe de altă parte, avea numai o fată de măritat și probabil că aceasta va fi singura petrecere de logodnă pe care o va organiza Mary.

– O, dragul meu, uite-i pe cei doi porumbei care-și deschid cadourile de logodnă, zise Jessica simțindu-se oboseala în vocea ei în timp ce a dat din cap spre dreapta ei. Justin a întors puțin capul și apoi s-a uitat din nou la ea.

Vocea i-a fost întretăiată de râs când i-a spus:

– Draga mea, Dumnezeu să se milostivească de tine dacă vei ajunge vreodată să duci lipsă de activități sociale la care să te etalezi. Oricine va considera că ești o soție plictisită de lume, deziluzionată, care a încercat toate bucuriile și amărăciunile pe care ți le oferă căsătoria și viața, când de fapt tu ești măritată numai două luni. Hai, mărturisește! Ești foarte sentimentală cu cei doi de acolo, deoarece tu ai fost cea care le-a făcut cunoștință, nu?

– Ei bine – spuse ea pe gânduri, cu capul într-o parte și cu ochii licărindu-i de veselie – numai puțin, poate! Dar să nu spui la nimeni, Justin Marsh! Trebuie să mă gândesc la reputația mea. Acum uită-te la escrocul meu de bărbat, vrei? Flirtează cu *trei* doamne în vârstă deodată! Unde se trezește?

– Dumnezeu știe. Justin își clătină capul blond. Nu m-am gândit că voi apuca ziua când voi face această remarcă, dar trebuie să recunosc că-mi place tipul!

Ea-i răspunse râzând și Justin avu timp să se uite pe îndelete la profilul ei surâzător. Strălucitoare, îmbrăcată ca întotdeauna cu rafinament și extrem de frumoasă, avea un aer de mulțumire pe care el nu-l mai remarcase vreodată. Picioarele subțiri încrucișate și câteva barete de piele le sporeau frumusețea grațioasă. Era îmbrăcată în negru, cu o rochie vaporoasă transparentă peste un combinezon negru fără bretele. Un smarald mare îi sclipea la mâna stângă, lângă brățara compactă de aur, iar la urechi purta cercei tot de smarald care se zăreau uneori când își lăsa capul pe spate. Singurul lucru care făcea notă discordantă cu perfecțiunea absolută a chipului ei pur era cicatricea urâtă de deasupra sprâncenei drepte.

Ea întoarse capul și-i surprinse privirea.

– Mi se vede combinezonul? întrebă ea suav și el începu să râdă.

– Știi prea bine că se vede și mai am de așteptat mult și bine până să ajung să văd un combinezon mai sexy, i-a replicat el. Ea a strâmbat din nas spre el. Nu, mă gândeam că-ți prieste de minune să fii măritată. Te-ai liniștit de tot, draga mea. N-am realizat că îți reprimi vreun sentiment și nu te-ai pierdut cu firea nici măcar o dată, din câte știu. Ești cu adevărat fericită, nu?

– Da, extraordinar de fericită, spuse ea calm, întorcându-și privirea spre soțul ei. A ridicat vocea în mod intenționat. Însă nu, Justin, nu-mi mai pierd deloc cumpătul – singurul din casă mai urâcios este Damien. O, bună, dragul meu.

Damien s-a oprit lângă scaunul lui Justin, cu ochii negri scăpărând de veselie.

– Cine oare a spart o vază şi o farfurioară acum două săptămâni, când a descoperit că nu era invitată să meargă cu mine în Franţa? a întrebat el cu maliţiozitate. Şi cine i-a făcut tărăboi vopsitorului pentru că-i vopsise maşina într-o culoare diferită decât cea stabilită? Şi cine a...

– Acea „culoare diferită" era un verde scârbos care-ţi întorcea stomacul pe dos, răspunse ea caustic, faţă de castaniul care era specificat în mod clar pe chitanţă şi pe care a amestecat-o cu altele, iar vaza şi figurina au fost un accident. Mă aflam foarte aproape de ele şi nu mi-am dat seama că le-am lovit cu cotul, după cum ţi-am spus. În plus, încă sunt convinsă că aş fi putut merge în Franţa cu tine.

– Închipuie-ţi că voia să petreacă o noapte la un conac lugubru, cu bărbaţi cu cheile care nu vorbeau decât de afaceri, i-a spus Damien lui Justin.

– Am spus că „aş fi putut" merge şi nu că aş fi mers! replică ea înfierbântată. Ştii perfect asta...

Din spatele Jessicăi se auzi o voce plăcută, şi ea s-a întrerupt adoptând o expresie de perfectă politeţe, după o primă strâmbătură de dezgust. Zâmbetul lui Justin a devenit repede sobru în timp ce Damien a început să se încrunte în mod ameninţător.

– Ei, ei, a gângurit o voce feminină şi o femeie tânără şi zveltă a intrat în raza vizuală a Jessicăi. Au apărut deja neplăceri în paradisul acestei perechi de tineri căsătoriţi? Bună, Jessica.

Jessica a salutat-o din cap.

– Bună, Caroline. Caroline era și ea fotomodel și înainte vreme fusese geloasă pe succesul Jessicăi și pe profesionalismul ei. Jessicăi nu-i plăcea fata și nici celorlalți bărbați.

– Însă știi, Damien, rosti mieros Caroline, probabil că Jessica este cam afectată că nu mai lucrează din cauză că este desfigurată.

Justin, Damien și Jessica s-au uitat unul la altul contrariați. Jessicăi nu-i venea să creadă că cealaltă fată avusese insolența să vorbească așa ceva în public și rămase imobilă un moment. Apoi l-a auzit pe Justin întrebând cu o voce confuză:

– Desfigurată? Cum adică desfigurată?

A fost rândul Carolínei să fie contrariată în timp ce se uita de la unul la altul..

– Știi doar, cicatricea, a explicat ea aspru.

Jessica începuse să zâmbească auzind răspunsul rapid al lui Justin, în ciuda supărării ei mocnite determinată de insensibilitatea grosolană a celeilalte fete. Singura ei sprânceană mobilă s-a ridicat și scântei au început să licărească în ochii ei strălucitori ca niște diamante. A deschis gura să facă o remarcă tăioasă, când a auzit vocea lui Damien la fel de surprinsă ca a lui Justin.

– Cicatricea? a întrebat el. Cicatricea?

Justin, care luase un ceai și sorbise din el, s-a înecat puțin și Jessica a început să se zguduie de râs, nemaiputând să se abțină, în timp ce Caroline, foșnind din părul ei blond, s-a întors și a plecat. Justin

a început şi el să râdă pe când se ştergea cu un şervețel la gură, dar Damien arăta complet furios şi se uita crunt după fata care se îndepărta.

– Aş fi putut să-i trag una chiar în... a început el.

– Taci, taci, taci, i-a spus Justin încă râzând. Chiar crezi că merită? Să nu-ți pese!

Damien s-a uitat la ea.

– S-ar putea să nu aibă importanță pentru tine, şi mă bucur de asta, dar are importanță pentru mine când cineva se comportă atât de necivilizat cu tine.

Apoi, aşa cum a văzut ea, Damien a făcut un efort evident să se relaxeze, deşi ochii îi scăpărau încă.

– Un apărător al meu, i-a zis ea lui Justin, uitându-se cu drăgoste la Damien. El i-a zâmbit apoi atât de prompt şi atent şi extraordinar de tandru, încât inima i-a fost cuprinsă de emoție. Jessica a izbucnit uşor în râs, în timp ce Damien, întors spre Justin care se aşezase pe un scaun, i-a pus o mână pe umăr. Acesta a tresărit, aruncându-i Jessicăi o privire surprinsă şi prudentă, pentru că încă nu se obişnuise cu atitudinea recentă a lui Damien de a-l accepta, deşi fusese la ei la masă şi era un vizitator frecvent şi oricând binevenit la ei în casă.

– Spune-mi, dragul meu Marsh, i-a zis calm Damien, îți place să joci golf?

= SFÂRŞIT =

Damien Kent o dorea pe Jessica King, dar în interesul afacerilor trebuia să se căsătorească cu o altă femeie. Jessica a sesizat dualitatea și a încercat să rupă relația cu Damien dar acesta era un bărbat foarte încăpățânat , cu reputația de a obține ceea ce vrea.

A dus-o apoi în dormitor pentru a o așeza pe pat, fără să se mai sinchisească să fie blând și a început să-i scoată hainele de pe ea fără să-i pese de nimic în afară de dorința lui, până rămase goală.

THE BEST

I.S.B.N. - 973-9197-53-1

Lei 1800 + 36 TL = 1836